

Ankara Metrosunun 18 Yıllık Yılan Hikayesi Kararı Siz Verin: Kim, Kime, Niçin Minnettar?

Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, belediye meclisi kararı ile başkentin billboardlarında Başbakan'a "minnettarlığını" sunuyor; ilkinde 11 yıl önce başlanılmış, dört metro hattına yaptığı katkılarından dolayı. Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol olarak üzerimize düşeni yapıp bu minnetin arka planını biraz görmeye, göstermeye çalışacağız. Sonra kararı siz verin; kim, kime niçin minnettar!

En Az 1 milyon Ankaralı, 5 Yıldır Boşuna Çile Çekiyor
Belediye kaynakları ile Batıkent-Sincan hattı bitirilip en az beş yıl önce işletmeye alınabilirdi. O hat çalışırken diğer hatların yapımına başlanıp bitirilebilirdi. Ama olmadı. En az beş yıldır, en az bir (1) milyon Ankaralı saatlerce yolda çile çekmeye devam ediyor, onca boşa geçen zaman ve yaşanan stres! Üstüne fazladan harcanan onca akaryakıt, atmosfere salınan onca partikül, bunlar da cabası. Şimdi biz minnettar mı olmalıyız hesap mı sormalıyız? >> s.3

Akıllı Şehirler:
Belediyeler için Akıl Aracıları
Özsel Bebeli, >> s.4

Dikkat Dikkat!..
Tanju Gündüzalp, >> s.7

Kalehöyük Arkeoloji Müzesi
Bir Umuttu Gerçek Oldu
Pınar Temiz İlman, >> s.8

Solfasol'da Yazar Olmak:
Ben de Bunlardanım
Doğaç Mirza, >> s.19

Ayışında Agora:
Anadolu Yurdum, Ben Evliya,
Gönlüm Darda
Ali Akın Akyol, >> s.20

Arif Olan Anlaya
Murat Tangal, >> s.21

Ankara'da Açan Bir Çiçek:
14 Şubat Dünya Öykü Günü
Selim Esen, >> s.22

Eller, Yüzler, Kuşlar

Münevver Bıçakçı'nın **İnsan Hakları Derneği**'ne bağışladığı seramiklerden oluşan sergisi 8 Mart'tan itibaren Cumhuriyet Kültür Merkezi'nde. Ahmet

4 Nisan'da Ankara Adliyesi'nde 12 Eylül 1980... >> s.5

Doğa Tarihinin Bir Başka Hali

Murat Dirican>> s.5

DOSYA

Ankara'da Yerel Basın

Resmi rakamlara göre Ankara'da çıkan kayıtlı yerel süreli yayın sayısı 3 bine yakın. Peki nerede bu yayınlar? Gören var mı? O zaman sorma vaktidir: Ankara'da yerel basın neden gelişmiyor? Basılı olanın artık anlamı değeri kalmadı mı? Ankara'da yerel basını yeniden düşünmek, hayal etmek için elimizde Solfasol, aklımızda sorularımız... >> s.10

Dindar Nesile Doğru...

S. Erdem Türközü

1 Şubat 2012'de Başbakan "dindar bir nesil yetiştireceğiz" buyurdu. Velilerin önündeki seçenekler sınırlı olduğundan -ya ateist ya da tinerici- özgür bir seçimden söz etmek mümkün olmasa gerek. Başbakanın çok tartışılan sözlerini farklı şekillerde adlandırmak mümkün: kendilerine verdikleri adla muhafazakâr demokratların ne kadar özgüvenden yoksun olduğunu ortaya koyan popülist bir söylem, kitle kuyrukçuluğu, pragmatizm, başta Roboski olmak üzere katliamları örtme girişimi, vs. Bu tür durumlarda başvurabileceğimiz kavramsal havuzumuz oldukça geniş ama ne yazık ki sık kullanıldığı için anlam yitimi tehlikesi de yok değil.

AKP'nin iktidara gelişinin onuncu yılına yaklaşırken mağdur konumundan muktedir konuma çoktan geçen iktidar bloğu, sermaye birikim süreci üzerindeki denetimi ele geçirme uğruna çatırdarken (iktidar-cemaat çatışması) ve bu çatışma, demokratik, ulvî, uhrevî bir sosla kamuoyuna sunulurken böyle bir hamle gerekiyordu tabii. Beni en çok güldüren ise, Nagehan Alçı'nın MİT'in demokratikleştirilmesinden söz etmesi ve bunun özel yetkili savcılar eliyle gerçekleştirileceğini ima etmesiydi. [CIA MİT için bir demokratikleşme modeli olabilir mi?] Bir iktidar grubunun yerini diğerinin almasını demokrasi olarak nitelemek bir tür bölünük olmalı.

"Dindar nesil" şimdiye kadar askerî darbe dönemleri dahil kesintisiz olarak yetiştiriliyordu yetiştirilmesine ama Sünnî-Hanefî İslamcılar, Türkiye'yi hâlâ fethedilmesi gereken bir Dar'ül Harb, bir Küfür Diyarı olarak gördüğünden ("Fetih 1453", "Müslümanın Müslümana propagandası" tam da bu ay gösterime girdi), umutlarını gelecek kuşaklara bağladılar: Bu da olmadı belki bir sonraki... Biraz cılayı kazıdığımızdaysa iki farklı cumhuriyet modelinin çatışmasını görmek mümkün. Bu tartışmayı burada sürdürmek mümkün değil ama İslamcıların Fransız Devrimi sonrasındaki Katolik cemaatçilere ne kadar çok benzediğini söylemeden de geçemeyeceğim.

Makro düzeyde kullanılacak ideolojik aygıtlar (4+4+4+...) üzerindeki hegemonya mücadelesi sürüp

giderken, mikro düzeyde toplumun muhafazakâr-laştırılmasının nasıl işlediğine dair bir anekdot için elimize hoş bir ipucu geçti. Sahaftan aldığınız iki kitabın üzerinde, "Sinop Üniversitesi Merkez Kütüphanesi" damgası varsa ilk aklınıza gelen, bu iki kitabı "ödünç" alan kişinin

kitapları geri iade etmeyi unuttuğu ve geçen zaman içinde de Sinop'tan iyice koptuğu için, Ankara'da bir sahafa kitapları sattığıdır. İkinci el kitap alanlar bu tür kitapların hiç de az olmadığını bilir. Ama ya kitaplarda tuhaf olan bir şeyler varsa... Kitaplar yenidir: biri 2006 diğeri ise 2008 baskıdır. Dahası Sinop Üniversitesi'nin kütüphane kayıtlarında bu kitaplar yer almamaktadır. Birileri kütüphaneye bu kitapları bağışlamış [Her iki kitapta da "Özen ve İlker Çakmakçaya'nın Armağanıdır" damgaları var]; bir kütüphane görevlisi kitapları kayıt altına almış; bir başkası da kitapların "kaydını düşürmüş" gibi görünmektedir. Ayrıca kitapların ne ödünç alındıklarına ne de kütüphaneden çıkarıldıklarına dair ne bir kart ne de bir damga vardır. Neden sorusu hemen akla geliyor; evet neden bu kitaplar kütüphaneden fiili olarak sürgün edilmiştir?

Kitaplar Semra Topal'ın *Yara* (2006) ve *Mukaddes Cildin Parçalanışı* (2008) adlı romanlarıdır ve "sol" bir yayınevinden [Agora Kitaplığı] yayınlanmıştır ve kapaklarındaysa kadın bedeni sergilenmektedir ama kesinlikle müstehcen bir tarzda değil. Bu aşamada bir tümdengelimle başvurmak gerek: Türkiye yukarıdan aşağıya ve devlet eliyle hızla muhafazakârlaştırılan bir ülkedir. Bunun liberallerin çok sevdiği bir tabirle "toplum mühendisliği" olduğu ortadadır ama nedense liberaller henüz "açık toplumun düşmanları"nı fark edememiştir.

Nitekim, Sinop Üniversitesi'nde olup biten de bir mühendislik faaliyeti olabilir: "İyi niyetli" bir kütüphane görevlisi belki kendi, belki de amirlerinin değer yargılarına ters düştüğünü, düşebileceğini düşündüğü için kitapları kütüphaneden çıkarıvermiştir. İyi niyetli dedim çünkü kitapları imha da edebilirdi. Bu iyi niyet, Roma ve Bizans döneminden kalan heykellerin penislerini kırarak "topluma karşı görev"ini yapan ve onları imha etmeyip toplu olarak saklayan görevlinin iyi niyetiyle eşdeğerdir.

Elimizdeki ipuçları ne yazık ki farklı okumalar yapmayı pek mümkün kılmıyor. [Meraklısına not: Kitapların kütüphane numaraları: 008001800 ve 00801600]

Kızdıkça Hırsımızı Caddelerden Çıkarıyoruz

Kuruluşundan bu yana Ankara'daki iktidarlar, kent halkı üzerinde ideolojik baskısını özellikle sokak ve cadde isimlerini değiştirerek göstermeye çalışıyorlar. Bunun son örneği Paris ve De Gaulle caddeleri... Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi, Paris ve Döğol caddelerinin isimlerinin değiştirilmesini karara bağladı.

Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi, ocak ayında Fransız Parlamentosu'nda Ermeni soykırım iddiaları reddini suç sayan karara tepki olarak, Paris Caddesi ve De Gaulle (Döğol) caddelerinin isminin değiştirilmesini kararlaştırmış ve isimlendirme komisyonuna havale etmişti. Belediye Meclisi şubat ayında yaptığı olağan toplantısında, isimlendirme komisyonundan gelen olumlu görüş doğrultusunda, "Paris"

ve "Döğol" caddelerinin isimlerinin değiştirilmesini karara bağladı. Bu karara göre Fransa'daki soykırım iddialarının reddi yasası iptal olmadığı takdirde, Paris ve Döğol Caddelerinin hem isimleri değiştirilecek hem de Fransa Büyükelçiliğinin yakınında bir alana da Cezayir'deki Fransız Katliamlarını hatırlatacak bir anıt dikilecek. /Aydın Bodur

Charles de Gaulle, Fransız tarihinde sağcı bir figürdür. Fransa'nın Almanlar tarafından işgalinde bu işgale karşı İngiltere'nin (ve ABD'nin) de desteğiyle Özgür Fransa Kuvvetlerini kurdu. Faşist Fransa Başbakanı Vichy karşısında Özgür Fransa'nın hükümet başkanlığını yaptı. 1946'dan sonra uzun süre aktif siyasetle uğraşmadı. 1958'de Cezayir İsyanının ardından

değiştirilmesine katkı verdiği 4. Anayasanın tanıdığı geniş yetkilerle donanmış olarak Fransa'nın Başbakanı oldu. Başbakanlığında ilk iş olarak Cezayirdeki ayaklanmanın büyümesinden ve uluslararası baskılardan da çekinmiş ve Cezayir'in bağımsızlığına izin vererek ülkesindeki milliyetçilerin boy hedefi haline gelmişti.

"Satılan Mal Geri Alınmaz" Tabelasını Onlar İndirtti Tüketici Hakları Derneği 21 Yaşında

18 Ocak 1991'de bir araya gelen emekli işçi, memur, mühendis, öğretmen, ev kadını 23 kişi örgütlenmenin çok daha zor olduğu zamanlarda Tüketici Hakları Derneği'ni kurdu. Bugün 10 binin üzerinde üyesi ile tüketici hakları alanında sözü dinlenen, etkili ve toplumsal desteğe sahip bir örgüt var yanımızda.

Güvenli, ucuz, sağlıklı, çevreye zarar vermeyen....

Derneğin 1850 üyesi ile en büyük birimi olan Çankaya Şubesi Başkanı Naime Alimoğlu 21 yaşına basan THD'nin amacını "tüketici haklarının yerleştirilmesi ve yaygınlaştırılması ile tüketicinin korunması konusunda çalışmalar yapmak, bu kapsamda evrensel kabul görmüş tüketici haklarının ülkemizde yerleştirilmesi, yaygınlaştırılması savunulması ve tüketicinin korunması; bağımsız ve etkili bir tüketici hareketi yaratılarak haklarını bilen, arayan savunan bilinçli bir tüketici kitlesinin oluşturulması; güvenli, ucuz, sağlıklı, çevreye ve doğal dengeye zarar vermeyen, kaynak israfına neden olmayan,tüketicinin temel gereksinimlerini ön planda tutan bir üretim ve tüketim sisteminin oluşmasını sağlamaya katkıda bulunmak" olarak özetliyor. 2004 yılından bu yana kamuya yararlı dernek statüsü de olan THD pek çok konuda önemli başarılarla da imza atmış. Kredi kartı yıllık ücretlerinin geri alınabilmesine imkan tanıyan davanın

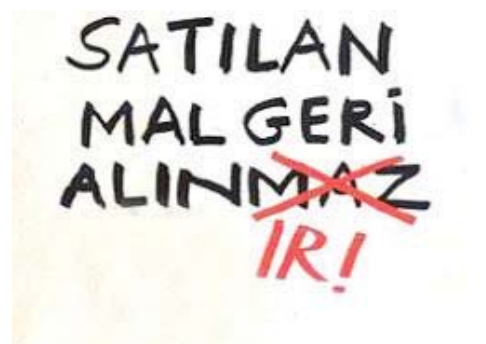
kazanılması, su sağlama hizmetinde yüzde 10'dan az kar edilemeyeceği kararının iptali son dönemde derneğin önemli başarıları arasında.

Devletten de Şirketlerden de Bağış Almıyor

Alimoğlu'nun verdiği bilgiye göre her yıl THD'ye 60 bine yakın telefonla, 5000 civarında da yazılı şikayet iletiliyor. Her gün ortalama 15 tüketici doğrudan başvuru için derneğe başvuruyor. Çok kısıtlı mali kaynaklarla tüm başvuruları yanıtlamaya çalışan dernek ne devletten ne de şirketlerden kesinlikle bağış, destek ya da reklam almıyor. Tek destekçisi tüketiciler.

Bu alanda çalışmak isteyen Ankaralıları kapılarının her zaman açık olduğunu söyleyen Tüketici Hakları Çankaya Şubesi Başkanı Naime Alimoğlu Ankaralıları kendilerine destek vermeye çağırıyor. / Solfasol

Adres: Gazi Mustafa Kemal Bulvarı No:12 Onur İşhani 3.Kat Daire: 64 Kızılay / Ankara
Tel : 0 312 417 93 34
Faks : 0 312 425 15 29

Ankara Metrosu: 18 Yıllık Yılan Hikayesi Kim, Kime, Niçin Minnettar?

Ayhan Çelik

Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, belediye meclisi kararı ile başkent'in billboardlarında Başbakana “minnettarlığını” sunuyor; ilkinde 11 yıl önce başlanılmış, dört metro hattına yaptığı katkılarından dolayı. Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol olarak üzerimize düşeni yapıp bu minnetin arka planını biraz görmeye, göstermeye çalışacağız. Sonra kararı siz verin; kim, kime niçin minnettar!

Basit Hesaplar: 2 Katrilyon Harcandı, 800 Trilyon Daha Gerekli

Melih Gökçek ilk metro hattına 2001'de başladı. 2005'e kadar birbiri ardına 3 metro hattının sözleşmelerini imzaladı ve ardı ardına metro çukurları açıldı. Bu hatlar ve belirlenen yaklaşık maliyetleri şöyle:

Yıl	Hat	Gökçek'in Yaklaşık Maliyeti	Yeni İhale Bedeli
2001	Batıkent-Sincan Metrosu	151 Milyon Dolar	63 Milyon Dolar
2002	AŞTİ – Çayyolu Metrosu	109 Milyon Dolar	-
2003	Tandoğan-Keçiören Metrosu	153 Milyon Dolar	169 Milyon Dolar
2005	Kızılay – Çayyolu Metrosu	382 Milyon Dolar	75 Milyon Dolar
		795 Milyon Dolar	307 Milyon Dolar

Bu işlerin toplamına yaklaşık 800 milyon Amerikan doları harcanmış. 2008 yılında imzalanan elektro mekanik ve sinyalizasyon sözleşmesinin dolar cinsinden bedeli ise yaklaşık 230 milyon ABD Doları. Bu rakamlar şimdilik ilk sözleşme bedelleri; muhtemelen keşif artışları da olmuştur. Bugünkü değerlerle metro inşaatlarına yapılan harcamalar yaklaşık 2 milyar TL. Politikacıların yaptığı işi çok göstermek için söyledikleri şekliyle yazarsak; eski parayla 2 katrilyon lira.

Bir Metre Bile Metro Bitirilemedi

Bu tesislerin henüz bir tanesi bile tamamlanıp işletmeye açılmadı. İlk ihalenin üzerinden tam 11 yıl geçti. Şimdi hükümet, bir türlü tamamlanamamış yatırımları devraldı ve üzerine tamamlanamamış işlerden dolayı tamamlama ihaleleri açtı. İhale sonuçlarına göre Ankaralıların metro özlemini bitirmek için gerekli para şöyle:

Batıkent-Sincan Metrosu	63 Milyon \$
Kızılay-Çayyolu Metrosu	75 Milyon \$
Tandoğan –Keçiören Metrosu	169 Milyon \$

Yani toplam 307 milyon dolar (500 milyon TL). Geriye kalan bir ihale daha var: 5 Mart 2012'ye ertelenen 324 set araç dizisi (metro vagonları) için alım ihalesi. Bunun bedeli henüz belli değil.

Ama en azından 200 milyon dolar olacağını söyleyebiliriz. Bu durumda en az 500 Milyon Amerikan Doları daha gerekli. Yani şimdiye kadar harcanan 2 milyar TL'nin yanına 800 milyon TL (eski parayla 800 trilyon) daha harcanması gerekiyor.

Peki Ya Biz, Ankaralılar: Minnettar Mı Olmalıyız, Hesap Mı Sormalıyız?

Gelin bu soruyu cevaplamaya basit bir hesapla başlayalım. Bir milyar dolar paranız var ve siz bunu toprağa gömüp yıllarca hiçbir şey yapmadan bekliyorsunuz. Bunun bir maliyeti var mıdır? Önce bunu hesaplayalım. Melih Gökçek'in 11 yıl önce harcamaya başladığı ve hiç işletmeye almadığı bir milyar doların finansman maliyetini hesaplırsak şöyle bir tablo çıkıyor ortaya: Bir milyar dolar için ortalama 7 yıl üzerinden hesap edersek bile getirisinin en az % 50 olacağını görürüz. Bu da en az

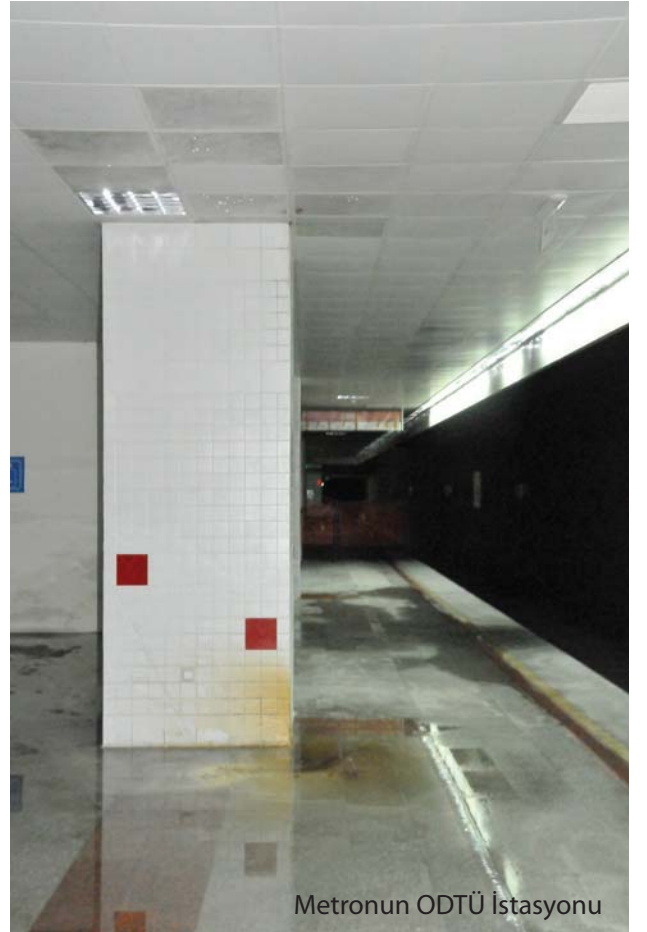
500 milyon Amerikan Dolarıdır. Yani Ankara toprağa gömdüğü bir milyar dolar parası yüzünden 500 Milyon dolar para kaybetmiştir. Kamuyu bu kadar zarara uğratmanın hesabının sorulması gerekmez mi?

İnşaatına ilk başlanan Batıkent – Sincan hattı için Ulaştırma Bakanlığının tamamlamak üzere harcayacağı 63 milyon ABD doları eklendiğinde ve üstüne yine kaba bir tahminle araçlar için eklenecek 200 milyon dolar da eklendiğinde; toplam 270 milyon dolar gerekiyor?

Soru şu: Neden Batıkent – Sincan hattını tamamlayıp işletmeye açmadan Kızılay –AŞTİ-Çayyolu hattı ihale edildi? Yetmezmiş gibi üzerine bir de Tandoğan-Keçiören hattı ihalesi yapıldı. Neden?

En Az 1 milyon Ankaralı, En Az 5 Yıldır Boşuna Çile Çekiyor

Oysa Belediye kaynakları ile Batıkent-Sincan hattı bitirilip en az beş yıl önce işletmeye alınabilirdi. O hat çalışırken diğer hatların yapımına başlanıp bitirilebilirdi. Ama olmadı. En az beş yıldır, en az bir milyon Ankaralı saatlerce yolda çile çekmeye devam ediyor, onca boşa geçen zaman ve yaşanan stres! Üstüne fazladan harcanan onca akaryakıt, atmosfere salınan onca partikül, bunlar da cabası. Şimdi biz minnettar mı olmalıyız hesap mı sormalıyız?

Metronun ODTÜ İstasyonu

Ulaştırma Bakanlığı Enkaz Devraldı:

Çürümeye Terk Edilen İstasyonların Tamirine Milyonlarca Dolar Harcanacak

Bu kadarla bitmiyor. Bir de görünmeyen giderler var ki onlar da bizim cebimizden çıkacak. Ulaştırma Bakanlığı'nın devraldığı Ankara metrosu için harcayacağı paranın önemlice bir kısmı, yıllardır kullanılmadığı için çürüyen istasyonların onarımına gidecek. İnanmayan Metro'nun ODTÜ istasyonuna gidip bakabilir. İçerisi Damлатаş Mağarası'ndan daha kötü durumda. ODTÜ istasyonunun içler acısı durumunu Solfasol'un Haziran 2011 sayısında fotoğraflarıyla belgelemiştik. Yaratılan bu kamu zararının bedeli ise henüz belli değil. Milyon dolarlar mertebesinde olacağını tahmin etmenin zor olmadığı bu zararın hesabını kim soracak o da belli değil!

Bunu Yapan İş Adamı Olsa...

Daha iyi anlatmak için gelin olan bitene bildik bir şekilde “tüccar kafası” ile bakalım: Mevcut sistem içinde hangi iş adamı, inşaatını bitirdiği bir tesisi daha hizmete açmadan, ikinci bir tesisin yatırım maliyetine

katlanır? Hadi diyelim yaptı bir yanlışlık. Kullanılmadığı için çürümeye başlamış iki yatırımının üstüne, üçüncü ve hatta dördüncü tesisinin yatırımına başlar mı? Bu şekilde, faaliyete geçmeyen yatırım kararları alan ve yatırımları heba eden iş adamının akıbeti ne olurdu? Peki, bu kişi bir belediye başkanı olduğunda ne olur?

Biz Ankaralılar, minnettar mı olmalıyız, hesap mı sormalıyız?

Hesaba kitaba vurulduğunda milyar dolar mertebesine çıkan ve Ankaralıların yüklendiği bu maliyetlerin hesabını sormak kimsenin aklına gelmeyecek mi?

Minnettar olan kim? Ankaralı mı? Yoksa bu zararın hesabının sorulmayacağını hesabını yapan Sayın Gökçek mi?

Soruyoruz?

AKILLI ŞEHİRLER: Belediyeler için Akıl Aracıları

Özsel Beleli

Solfasol'un ilk sayısından beri bu köşede şehir yaşantısında karşımıza çıkan sorunları çözmeye çalışan teknolojiye dayalı akıllı ürünler ve sistemlerden bahsediyorum. Bu sayıdaysa tekil sorunlara tekil çözümler arayan merceğimi bir kenara bırakıp kentsel sorunlara çözüm arama süreçlerine geniş açıdan bakmaya çalışacağım. Geçmiş sayılar için bu köşeyi hazırlarken internet ortamında karşıma çıkan akıl araçlarından bahsedeceğim.

Akıl aracılığı terimini bu yazı bahanesiyle uydurduğumu düşünürsek sanırım ilk önce neyi kastettiğimi açıklamam gerekiyor. Akıl araçlarının ortaya çıkması için gerekli olan ana malzemeler akıl arayan bir kuruluş - ki bu bir belediye, şirket veya dernek olabilir - ve akıl verme potansiyeli olan bir kuruluş veya kişidir -bu bir şirket, akademisyen veya Zihni Sinir bir birey olabilir-. Burada temel olan akıl arayanın akıl aradığı konuyla ilgili olarak kendi çevresinde akıl verme potansiyeli olanlara erişiminin kısıtlı olmasıdır. Bir diğer deyişle hali hazırda kullanılan akıl arama yollarının bahsi geçen konu özelinde yetersiz kalmasıdır. İşte bu noktada akıl araçları devreye girer. Akıl arayanların akıl vericilere ulaşmalarını kolaylaştırıcı aracılık hizmetleri sunarlar. Bu bazen bir yarışma olabilir, bazen bir websitesi, bazen de bir fuar. Nitekim Akıllı Şehirlerin bu yazısında belediyelere özel akıl aracılığı yapan Living Labs Global Award yarışması, CityMart websitesi, ve Intelligent Cities Expo'dan bahsedeceğim.

Living Labs Global Award (Yaşayan Laboratuvarlar Küresel Ödülü) yarışması 2009 yılından beri yılda bir kez düzenlenen bir yarışma. Her yıl yüzlerce belediyeyle bağlantıya giren yarışma ekibi, farklı konulardaki sorunlarına çözüm arayan ve böyle bir süreçte yer almayı isteyen belediyelerin gönderdikleri sorunlardan hareketle başvuru kategorileri oluşturuyor. Örneğin 2012'de çözüm önerisi için yarışmaya açılan kategoriler arasında düşük maliyetli çevre dostu konut temininden (Lagos Belediyesi'nin başvurusu) yol üzerinde araba park sisteminin iyileştirilmesine (Santiago Belediyesi'nin başvurusu) 21 kategori bulunuyor. Bu kategorilerdeki sorunlara şirketler, bireyler, derneklerin sundukları çözüm önerileri arasından bir jüri tarafından seçilenler ise başvuruyu yapan belediyeyle işbirliği içinde pilot olarak uygulanmaya başlıyor. Yaşayan Laboratuvarlar Küresel Ödülü gibi bir akıl aracı sayesinde belediyeler küresel akıl havuzuna etkin bir şekilde erişerek kendi sorunlarına özel çözümleri düşük maliyetle tespit edebiliyorlar.

Bir diğer akıl aracı CityMart (KentPazarı) websitesi ise belediyeler ile ulaştırma, sağlık, lojistik, kamu hizmetleri gibi konularda çözüm önerileri üreten birey ve şirketleri bir araya getiren küresel bir pazar yeri. Web sitesinin amacı, sunduğu 700'ü aşkın sunum ile bir yandan belediyelerin olası çözüm yelpazelerini genişletmek, diğer yandan da belediyelerin kamu alımlarında daha etkili ve düşük maliyetli çözüm sağlayıcılara ulaşmalarını kolaylaştırmak.

Intelligent Cities Expo (Akıllı Şehirler Fuarı) ise daha geleneksel bir yöntem olan fuar üzerinden akıl aracılığı yapan bir girişim. Her yıl düzenlenen fuarda belediyeler ile kentin ulaşım, atık yönetimi, enerji, güvenlik gibi alanlarda karşılaştıkları sorunlara çözüm üreten şirketler bir araya getiriliyor; seminerler ve sunumlar aracılığıyla iyi uygulamalar paylaşılarak yaygınlaştırılmaya çalışılıyor.

Kendi imkanlarıyla sürdürdükleri çözüm arayışlarının şu veya bu sorun özelinde yetersiz kaldığının farkına varan tüm belediyelere bu ve benzeri akıl araçları şiddetle tavsiye edilir.

*****

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözükten sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanandanım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istedim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili epostalarınızı dört gözle bekliyor olacağım.

Sanat Kurumu Gençlik Parkından Atılıyor “60 Yıllık Bir Kurumun İtibarını İşgalci Diye Zedeleyemezler”

Kültür Bakanlığı, Gençlik Parkı içinde Eski Göl Gazinosu olarak bilinen binada faaliyetlerini gösteren Sanat Kurumunu tahliye etmek için kolları sıvadı. Kuruma gönderilen ihbarnamede polis zoruyla tahliye edilecekleri bildirildi. Konuyla ilgili görüşlerini aldığımız Sanat Kurumu Başkanı İlker Çetin “ Bu alan bize Milli Komite tarafından tahsis edildi. Kültür Bakanlığının bizi tahliye etme gibi bir hakkı yok. 60 yıllık bir kurumun itibarını işgalci diye zedeleyemezler” dedi.

Sanat Kurumunu Gençlik Parkından tahliye etmek için sürekli uğraşıldığını hatırlatan Çetin süreci şöyle özetledi: “1994 yerel seçimlerini ardından başa geçen Gökçek'in ilk icraatı bizi tahliye etmek oldu. Olay yargıya taşındı ve süreç bizim lehimize sonuçlandı ama o binaya Büyükşehirin ilgisi hiç eksilmedi. O mekan onlara göre değerlendirilmesi gereken bir mekan olarak algılandı. Gençlik Parkı Alanı Atatürk Kültür Merkezi alanı ve Büyükşehirin bu alan üzerinde yetkisi yok. 2004'te Milli Komite peyzaj anlamında Büyükşehirden Gençlik Parkını düzenlemesini istedi. Bunlar da durumdan vazife çıkardı orayı boşaltmaya başladılar. Dava açarak, sindirerek...Bizi de tahliye etmeye çalıştılar. Ancak karşılıklı açılan davalar sonucunda süreç lehimize işledi. Şu an aynı şeyi Kültür Bakanlığı yapıyor. Milli Komite tarafından tahsis edilen bir yerin Kültür Bakanlığı tarafından tahliyesi istenemez. Kültür Bakanlığı sadece komitenin sekreteryası görevlerini yürütüyor. Protokolleri Kültür Bakanlığıyla yapıyor olabilir ama kararı Milli Komite verir. Bu ayrıntıyı atlayıp bizi çıkarmak istiyorlar. Biliyoruz ki bizi buradan çıkarıp bu binayı Büyükşehir'e verecekler.”

2005'ten bu yana tek uğraştığım konu var bina ve davalar diyen Çetin, kendilerini yıldırmak amacıyla 6 kez sindirme amaçlı olduğunu düşündüğü hırsızlık ve bir yangın yaşadıklarını hatırlattı.

Şu an Kültür Bakanlığıyla hala davalık olduklarını söyleyen Çetin sözlerini “ İhale Kanununa göre de bakanlığın bizi buradan atma yetkisi yok. Baştan sona usulsüz bir yöntemle bizi çıkarmaya çalışıyorlar. Büyükşehir de aynı şeyleri yapmaya çalıştı ama başaramadı. Bakanlığa dava açmayı

istememedim. Birimler arasında iletişim eksikliği olduğunu ve birilerinin işgüzarlık yaptığını düşünüyorum. 60 yıllık bir kurumun itibarını işgalci diye zedeleyemezler” diye sürdürdü.

Çetin boşaltılmak istenen binayla ilgili beklentiler olduğunu belirterek “ilk olarak orayı bir televizyon kanalına stüdyo olarak vereceklerini duyduk. Sonradan kebabçı olacağını öğrendik. Bunlar kanıtlayabileceğimiz şeyler değil. Şimdi de düşün salonu olacağı konuşuluyor.” iddialarında bulundu. “Gençlik parkı postmodern bir anlayışla düzenlendi. Her şey var ama hiçbir şey yok” diyen Çetin sözlerini şöyle sürdürdü “Parkın özü yok. O park Cumhuriyetin devrimini simgeleyen bir park. Şelalenin ayrı bir anlamı var. Havuzun ayrı bir anlamı var. Böyle bir kültürel yapıdan ne idüğü belirsiz bir şey yapıyorsunuz, betona döndürüyorsunuz. Gençlik parkının düzenlenmesiyle ilgili estetik yozlaşmayı önleyecek şey gönüllü bir kuruluşun yönetiminde olan bir binanın kültür sanat merkezi olmasıydı.” Bu hayali hayata geçirmek için girişimlerde bulunduklarını belirten Çetin tüm bu belirsizlikler içinde yapmayı planladıkları projeleri askıya almak zorunda kaldıklarını sözlerine ekledi.

Sibel Durak/Mehmet Onur Yılmaz

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada 29 Şubat Çarşamba günü Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından binanın “amaca uygun kullanılmadığı” gerekçesi ile tahliye edileceğini öğrendik. Süreci takip etmeyi sürdürüyoruz...

Sanat Kurumu

Demokrat Parti'nin Güzel Sanatlar Genel Müdürlüğü'nü kapatmasının ardından ortaya çıkan kültürel boşluğu doldurmak amacıyla 1952'de Sanatseverler Derneği kuruluyor. Kızılay Tuna Caddesi'ndeki SSK binasında bulunan dernek Ankara'nın kültür yaşamına katkısı olan pek çok ismi bünyesinde barındırıyor. 1967'de Kamu Yararına Dernek statüsü kazanan dernek 80'den sonra Sanat Kurumu adıyla yeniden biçimleniyor. Bir kültür merkezi gibi işlev gören dernek Tuna Caddesi'ndeki merkezden sonra, Adakale Sokak'ta etkinliklerini sürdürüyor. Sanat Kurumunu bir dönem Ankara Büyükşehir Belediyesi ile şimdi de Kültür Bakanlığıyla karşı karşıya getiren şu an faaliyet gösterdiği yapı bir dönemin Eski Göl Gazinosu olarak bilinen yapısı. Gazino kapanınca bina Altındağ ve Çankaya Belediyeleri tarafından nikah salonu olarak kullanılmaya başlıyor. Çankaya Belediyesi Kurtuluş'taki Vedat Dalokay Nikah Salonunun yapımının ardından buraya taşınıyor. Belediyenin boşalttığı kısım ise 94 Nisan'ında Milli Komitenin Kararıyla “yıkılıncaya kadar” Sanat Kurumuna tahsis ediliyor.

4 Nisan'da Ankara Adliyesi'nde 12 Eylül 1980...

Özge Altınyayla

İltihaplanmış yaraların, uykusuz ve rüyasız geçen gecelerin lekelerinin, ülkeye sürüldüğü bir tarih. Geleneksel bir söylemle, 'Kaç yıl geriye gitti bu ülke?'. Ve alışılmadık bir söylemle, 'Kaç geceyi mağdurlarının içine gömdüdü bu darbe?'

'Kaos ortamındaki ülkeye düzen getirmek' askere düşmüştü o vakitlerde. Ve asker rejimi ülke demokrasisine, laikliğe, eğitime vurmuştu asıl darbesini. Türkiye belki de hiçbir zaman bir arada yetiştiremeyeceği 'aydınlarını' hapishanelerde yetiştirmişti. Tek bir duruşma görmeden yıllarını geçirmişti birçok kimse. Çok ağırdı o yılların bilançosu. Hem maddi, hem manevi...

Tam 171 kişinin işkenceden öldüğü belgelenmişti. 300 kişinin ölüm nedeni bilinmedi. 571 kişiye idam cezası verilmiş ve 50'sinin infazı gerçekleştirilmişti. Bunlar yalnızca bu dünyadan göçüp gidenlerin, göçtürülüp gönderilenlerin, tatminsiz rakamlarıydı. Sağcı, solcu tanımamıştı bu darbe, bu rejim...

Yıllar sonra bürokratik engellerin kaldırılmasıyla hesap sorulacaktı. 13 Eylül 2010 tarihinde, Sultanahmet Adliyesi'nde, içerisinde 78'liler Girişimi, İnsan Hakları Derneği (İHD)'nin de bulunduğu, çeşitli sivil toplum örgütlerinden, sendikalardan ve derneklerden oluşan 40 kuruluş suç duyurusunda bulundu. İşte bu suç duyurusundan sonra, dönemin

Genelkurmay Başkanı ve 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı Emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya, "Türkiye Cumhuriyeti Anayasasının Tamamını veya Bir Kısımını Değiştirmeye veya Ortadan Kaldırmaya ve Anayasa İle Teşekkül Etmiş Olan Türkiye Büyük Millet Meclisini Ortadan Kaldırmaya veya Görevini Yapmasına Engel Olmaya Cebren Teşebbüs Etmek" suçlamasıyla ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasından, 4 Nisan 2012 günü, saat 09.30'da ilk duruşmalarına çıkacaklar.

Fakat biliyoruz ki utanç dolu yılların mimarları Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya olsa da bu utançları uygulamaya geçiren onlarca insan var. Darbenin işkencecileri de pekâlâ en ağır cezalarla yargılanmalılar.

Yine de şimdilik gözümüz 4 Nisan'daki duruşmada. Umalım ki bu dava temsili olmanın ötesinde sonlanır.

12 Eylül mağdurlarının iltihaplarını, beraberce temizlemek için, 4 Nisan'da Ankara Adliyesi'nde buluşmak dileğiyle...

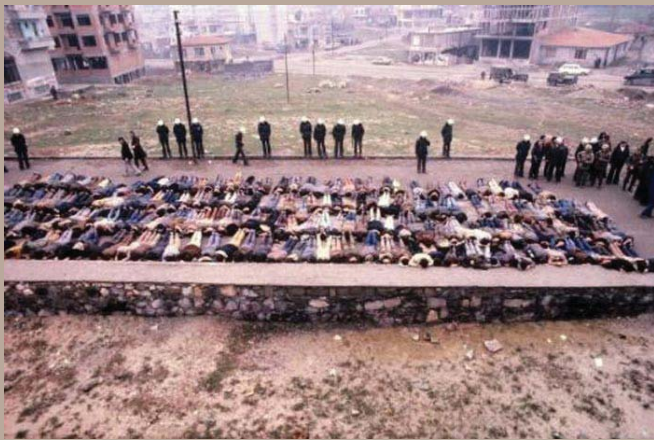
Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) Verilerine Göre 12 Eylül 1980 Askerî Sarbesi Sonrasında

- ☒ Haklarında idam cezası verilenlerden 50'si asıldı. (18 sol görüşlü, 8 sağ görüşlü, 23 adli suçlu, 1'i Asala militanı).
- ☒ İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis'e gönderildi.
- ☒ 71 bin kişi TCK'nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- ☒ 98 bin 404 kişi "örgüt üyesi olmak" suçundan yargılandı.
- ☒ 388 bin kişiye pasaport verilmedi.
- ☒ 30 bin kişi "sakıncalı" olduğu için işten atıldı.
- ☒ 14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- ☒ 30 bin kişi "siyasi mülteci" olarak yurtdışına gitti.
- ☒ 300 kişi kuşku bir şekilde öldü.
- ☒ 171 kişinin "işkenceden öldüğü" belgelendi.
- ☒ 937 film "sakıncalı" bulunduğu için yasaklandı.
- ☒ 23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- ☒ 3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- ☒ 400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
- ☒ Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
- ☒ 31 gazeteci cezaevine girdi.
- ☒ 300 gazeteci saldırıya uğradı.
- ☒ 3 gazeteci silahla öldürüldü.

- ☒ Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
- ☒ 13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
- ☒ 39 ton gazete ve dergi imha edildi.

Cezaevlerinde;

- ☒ Toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
- ☒ 144 kişi kuşku bir şekilde öldü.
- ☒ 14 kişi açlık grevinde öldü.
- ☒ 16 kişi "kaçarken" vuruldu.
- ☒ 95 kişi "çatışmada" öldü.
- ☒ 73 kişiye "doğal ölüm raporu" verildi.
- ☒ 43 kişinin "intihar ettiği" bildirildi.

Kadın Yaşamın Rengidir

Yaşar Seyman

Onlarca yıl kadın konuştum... Onlarca yıl ülkemin ve Avrupa'daki göçmen yurttaşlarımızın düzenlediği etkinliklere koştum. Yıllarca bana kadınlar neden toplumsal örgütlenmeye uzak diye soruldu. Siyasette kadın neden yeterince yok sorusuna yüzlerce kez yanıt verdim.

Kadınlar sendika yönetiminde neden yer almıyor?

Kadınlar örgütlenmelere neden soğuk? Kadınlar toplumsal uğraşa neden ilgi duymuyor? Neden? Neden?

Kısacası nedense tüm sorular kadınları suçlamaya yöneliktir.

Toplumsal etkinliklerdeki kadın nedense görülmez. Kadınlar adına sorular, vurgular, yargılar sürer gider. Kadının her insanda bir tanımı vardır. Kadın bende yaşamın rengidir! Yaşama bakışı, duruşu, giyimiyle bir gökkuşağıdır kadınlar... Kadını nedense hep iki üretimiyle düşlerim. Kadın güzelliğiyle, estetiğiyle, doğasal üretimiyle çağlar boyu var olur. Doğasal üretimin adı anneliktir.

Yıllar boyu doğasal üretim kadının tüm dünyasını doldurur. Hatta erkek egemen bakış bu üretimle kadının yetinmesini bile ister. Onun dört vardiyasını 'eşim, evim, çocuğum, işim' göremez. Onun yorgun ve mutsuz oluşuna çare olamaz. İki işverenini, ikili sömürsünü, ikili mesaisini doğal karşılar.

Oysa çağlar değiştikçe, teknoloji geliştikçe kadın sadece doğasal üretimiyle yetinemez olur. Yaşam dayatır, toplumsal üretimiyle de sorgulamak, ses vermek, var olmak ister. Toplumsal mücadelenin bilinciyle adım atar.

Doğasal üretimde kendi çocuğunun sevgisiyle sınırlı anne; toplumsal üretim içinde çocuğundan çocuklara sınırsız sevgi elini uzattır.

Doğasal üretimdeki yoksul yaşam tablosu toplumsal üretim içinde ansızın varsillaşır.

Yine de kadın 21. Yüzyılda yeni bir yıla girerken; sadece evim, çocuğum demenin anlamsız bir bencillik olduğunu görmeli ve bu tabloyu değiştirmeye karar vermeli.

Eşim, evim, çocuklarımız, ülkemiz ve dünyaya objektifini çevirmeli... Anadolu'da dillere pelesenk söz 'kadının yeri evidir.' Günümüz toplumunda artık kadının yeri evidir, siyasi partisi, sendikası, örgütüdür. En güzeli de kadının ikinci adresi örgütü olmalı ve örgütünün adını ağız dolusu sevdiklerinin adı gibi haykırmalı. Ve her iki üretimde de başarılı kadın mutlu olur, mutlu eder. Kadın yılların birikmiş potansiyelini evine, çevresine, topluma taşıyınca toplum renklenir. Sevgi egemen olur. Çatışmacı dil yerini sevgi ve barış diline bırakır. Kadının elinin, gözünün, sözünün, üretiminin değdiği yer ansızın çiçek bahçesine döner. Anca bir kadın çocuğuna; "tuttuğun dallar çiçeğe dursun" diye dua eder.

Kadın sevdiğinin sesiyle mevsimler tüketir.

Acıyı bal eyler... Dayanışma ruhuyla, kadın duyarlılığıyla yaşama asılır. Ortak akıldan yana tavır sergiler...

Sadece giysileriyle değil, toplumsal üretimiyle yaşam renkli bir kültür bahçesine dönüşür. Kadınsız bir yaşam soluk ve renksizdir. Özcesi kadın yaşamın rengidir...

8 Mart Dünya Kadınlar Günü kutlu olsun!

yasarseyman@gmail.com

Ostim-İvedik Patlamalarının Üzerinden Bir Yıl Geçti

Ölen Öldü Kalan Sağlar Tehlikede

Aydın Bodur

Ankara Ostim'de geçen yıl, metal işleyen iki işyerinde, iki büyük patlama olur. Yirmi (20) işçi, bu patlamayla hayatını kaybeder, yirmi ailenin ocağı söner.

Peki Nasıl?

Patlayan metal işleme atölyesinde işler yoğundur. Kaynakların yetiştirilmesi gereklidir. İşler yetişmezse firma (Özkanlar AŞ) patronu para kaybedecektir. Gece gündüz çalışılmalı ve işler bitirilmelidir. İşçilerden bir kısmı atölyede yatıp kalkmaktadır. Ustabaşı stoklara baktığında, ellerinde oksijen tüpü kalmadığını görür.

Gaz satışı yapan firmaya (Ersoy Gaz) oksijen siparişi verilir. Gaz satışı yapan firmanın, elinde satışa hazır, doldurulmuş oksijen tüpü kalmamıştır. Gaz siparişi verilen firmanın, "dolum yapma izni" de yoktur. Elindeki toplama tüplere kaçak dolum yapmaktadır. Elindeki 12'lik büyük boy mavi "oksijen tüplerine yanıcı gaz" basarak satmaktadır! Çevrede bu bilinir ve kanıksanmıştır! Küçük 9'luk mavi tüplere ise normal oksijen gazı doldurmaktadır. Oksijen siparişi gelince kolay yol seçilir? Elinde küçük boy oksijen tüpü kalmayınca; daha önce asetilen (ya da yanıcı türde başka türde gazlar) doldurduğu büyük boy mavi oksijen tüplerine oksijen basmaya karar verirler! Kaçak yapılan dolum, deneyimsiz elemanlar tarafından yapılmaktadır! Deneyimsiz eleman, boş olduğunu sandığı büyük boy oksijen tüplerinin dibinde gaz olup olmadığını kontrol etmeden, basar oksijeni ve sipariş veren atölyelere gönderir!

Siparişi alan bir atölyede (Firmat), tüp kontrol edilir. İçinde oksijen olması gereken mavi uzun ince tüpün vanası açıldığında, alevler fışkırır tüpten. Belli ki, tüpe oksijen basılmadan önce, tüpte yanıcı gaz kalmıştır ve vanayı açınca dışarıya kıvılcımlar saçarak çıkmaktadır, oksijenle birleşen yanıcı gaz. Firma yetkilisi korkar ve tüpleri iade eder, doğru olanı yapar.

Ama tüpleri teslim alan diğer iki firma çalışanları, o kadar şanslı değildir. Tüpler teslim alınmıştır. 03.Şubat.2011 günü önce saat 11:00'de Ostim Mega

Center'de tüpler gaz sıkışmasından alev alır ve birer bomba gibi patlarlar. Dört katlı bina çöker. İlk belirlemelerde yedi (7) çalışan ölmüştür. Çok geçmez akşam saatlerinde, İvedik Organize'de bir patlama daha olur ve on (10) çalışan daha hayatını kaybeder. Sonraki günlerde ölenlerin sayısı yirmiyi bulacaktır.

Şubat 2012

03.02.2012'de patlamadan bir yıl sonra, ölen işçilerin yakınları, bir araya geldiler. Olayın olduğu yerde toplanmak ve kaybettiklerini anmak istediler. OSTİM Organize Sanayi bölgesinin güvenlik elemanları, anmaya gelenlere, acılarını duyurmak isteyenlere olmadık zorluklar çıkarttılar. Avukat Murat Kemal Gündüz ve mağdur yakınları 17.Şubat.2012'de devam eden mahkeme dolayısıyla bir basın açıklaması yaparak, bir yıldır sonuçlanmayan davadaki gelişmeleri bir kez daha aktardılar.

Olayın Sorumluları Kimler:

İlk "bilirkişi" raporlarında olayın bir kullanıcı hatası olduğu rapor edilir. Oysa satışı yapan firmanın faturaları incelendiğinde ve bu firmadan tüp alan bir firmanın ve dolum yapan firma çalışanların ifadelerine bakıldığında, olayın birinci dereceden sorumlusunun dolum yapma izni olmadığı halde, dolum ve satış yapan firma olduğu ve adeta bile bile bu "kazalar"a yol açtığı anlaşılmıştır.

Olayın olduğu yer, OSTİM sanayi bölgesidir. Önlem almak zorunda olanlar işyeri sahipleri kadar, bu sanayi bölgesinin yönetimidir. Davanın Avukatı Murat Kemal Gündüz'de aynı gerekçe üzerinden yapar savunmasını. Şüpheliler arasında OSB yönetimi de vardır.

Nitekim geçtiğimiz günlerde, OSTİM'in değişen yönetimi, iş kazalarını önlemek için yeterli önlemleri almayan işyerlerine denetimin sıklaştırılacağına dair bir bildiri yayımlar. Daha önce denetimlerin gerektiği şekilde yapılmadığının itirafıdır bu.

Ve yine bir yıl sonra şubat ayında çıkan ve olayı hatırlatan hemen tüm haber başlıklarında da, "yaşanan facianın bir kaza değil cinayet" olduğu yazılıdır.

Ankara Ostim Bir "Sanayi" Bölgesidir

Sanayide özellikle metal parçalar, Oksi-Gaz kaynağı olarak da adlandırılan kaynatma yöntemiyle birleştirilirler. Bu kaynatma sürecinde genellikle Asetilen (C2H2), Bütan, Propan ya da bildiğimiz Likit Petrol Gazı, Havagazı, Doğal Gaz vb gibi tamamı yanıcı gazlar kullanılır. Bu yanıcı gazların yanması için, mutlaka Oksijen'le birleşmesine ihtiyaç vardır. Oksijen tüpünden ve yanıcı gaz tüpünden, (hortumla üfleç adı verilen) musluk ağzına taşınan gazlar, vanayı açtıktan ve küçük bir kıvılcımla etkileştikten sonra üfleçten dışarıya doğru çok güçlü bir alev püskürtür. Bu sıcaklık, iki ayrı metali birbirine bir bütün gibi kaynatabilmekte ya da aynı güçlü alev, bir metali iki ayrı parçaya kesmek için de kullanılabilir.

İş Güvenliği İçin Standartlar: Farklı Tip Ve Renkte Tüpler

Yüksek ısı, insana çevreye zarar verme riski taşır. Oksijen kaynağı ile çalışacak insanlara, kendilerine ve çevreye zarar vermemeleri için iş güvenliğine dönük eğitimler verilir. Bu eğitimlerde öncelikle bu iş kolunun standartları öğretilir. Daha en baştan bilinir ki, mavi uzun tüpler, oksijen tüpleridir ve dik olarak saklanmalıdır. Sarı renkli boyu kısa ve şişman tüpler, Asetilen denilen yanıcı gaz tüpleridir, onlar da dik olarak saklanmalıdır. Tüpler, darbe almamalıdır. Gaz sızıntıları sık sık kontrol edilmelidir. Tüpler, güneşten ve dolayısıyla sıcaktan uzak ortamlarda saklanmalıdır. Yanıcı gaz tüpü ile oksijen tüpleri birbirlerine mümkün mertebe uzak tutulmalıdır vesaire vesaire...

Yanıcı Gaz, Oksijenden Uzak Tutulmalıdır

Tüplere doldurulan gazlar, çok yüksek basınç altında doldurulur ve tüplerde sıvı olarak saklanırlar. Oksijen ve diğer yanıcı gazların kendi özelliklerinden ve yine dolum şartlarından kaynaklı olarak, herkes bilir ki, bu renkleri ve biçimleri farklı üretilen tüplere, sadece olması gereken gazlar doldurulmalıdır. Yanıcı gaz tüpüne, asla oksijen doldurulmamalıdır; oksijen tüpüne de yanıcı gaz doldurulmamalıdır. İki gaz aynı tüpe doldurulursa bilinir ki, çok tehlikelidir. Bunu yapanlar ya kör cahildir, ya da canı.

İhmaller Ve Kazalar

Uygulamada her yıl binlerce işçi, kaynak yaparken iş kazasına uğrar. İşçi eldiven giymeyi ve maske takmayı sevmez. Hele sadece iki punto atmak için kaynağı eline aldıysa, bu geçici iş için asla gereken önlemi almaz, Allah'ına sığınır. Eliyle kaynağı maskeler. Sonra? Sonra ya elini yakar, ya kaynak gözünü alır, gözüne çapak kaçır. İşçi doktora bile gitmez bu "ehemmiyetsiz kazalar"ın çoğunda. Kimi zaman daha büyük kazalara davetiye çıkarılır. Ya conta sızdırır, ya hortum oraya buraya sürtünmekten ya da darbe almaktan delinmiştir. Asıl sorumlu olması gereken işyeri sahibi de, bizzat çalışan işçi de "ihmal etmiş", gereken güvenlik önlemi olarak hortumu ya da contayı değiştirmemiştir. Gaz alev alır, yangınlar çıkar, patlamalar olur. İhmalkar her kaynakçının başına mutlaka gelir bunlar. Bu ülkede, bu şehirde neredeyse "herkes" ihmalkardır ama Allah'ına sığınır.

Eğer şanslıysalar, sadece bir iki parça bir şey yanar ya da birkaç kişinin "azıcık" canı yanar. Canı yanana merhem sürülür, ortalık yandıysa elbirliği ile söndürülür. Ertesi gün yine aynı şeyler devam eder gider. Böyle biraz büyük tipteki zarar ziyan, yetkililere bildirilir; bunlar da iş kazası olarak istatistiklere geçirilir. Ankara'nın dış mahallelerinde ya da sanayi bölgelerinde bütün görece küçük ölçekli metal işleme atölyelerinde, önlem alınmadığından, bu tür iş kazalarından geçilmez, bir gün bile. Öyle ki gözünü kaynak almamış işçiye, usta gözüyle bakmazlar buralarda...

Doğa Tarihinin Bir Başka Hali

Murat Dirican

Bir ulusal doğa tarihi müzesinin faydaları saymakla bitmez. Faydasını görmek için birine sahip olmak gerek, ama bizde yok... Unuttuklarım affetsin, 90'lı yıllarda Ali Demirsoy ve Tuna Ekim'in gayretleri geliyor aklıma...

Doğa tarihi ya da müzesi ne işe mi yarar? Lafi uzatmadan hemen özetleyeyim: Her ülkenin kendi coğrafyasında, canlı ve cansız zenginliğini saptamaya, geçmişten günümüze, bitki ve hayvan izlerini ve varlığını belirlemeye, bunları kayıt altına almaya, her birinden en az birer tane saklamaya ve var olanları ekosistemiyle birlikte korumaya çabalayan kurumlarıdır.

Bu tür müzelerin genel ziyaretçiye açık olan bölümleri için, bir buzdağının su üsünde kalanı demek abartılı olmaz. Sadece araştırmacılara açık bitki ve hayvan koleksiyonları, botanik bahçeleri, kayaç, mineral, fosil koleksiyonları, araştırma laboratuvarları, yazılı ve görsel yayınları ve yayın organlarıyla hatırı sayılır bir organizasyon gerektiren, farzımsal bir bakanlık kadar gerekli bir kurumdur aslında...

En basitinden de şu işe yarar; araştırmacıları, kendi ülkelerine ait türleri çalışmak üzere başka ülkelerdeki koleksiyonlara gitmek zorunda bırakan bir büyük kepezeliğin önüne geçer.

Tam burada işin ehline kulak vermekte yarar var. Tuna Ekim, Haziran 1996 tarihli Tübitak Bilim ve Teknik Dergisi'nde yayımlanan "Neden Ulusal Doğa Tarihi Müzesi?" başlıklı yazısında, bakın bu ihtiyacı nasıl da çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor: *"Anadolu'da artık Anadolu parsı yok. Son Anadolu parsı 1974 yılında Beypazarı'nda vuruldu. Değil gelecek nesiller, şimdiki nesiller bile onu tanımıyor. Doğal popülasyonu yok olan kelaynakların son bireyleri Birecik'te koruma altına alınmıştı. Şimdi neredeyse son kelaynak çiftinin ne zaman öleceği bekleniyor. Kardelenlerin doğal popülasyonunun ne kadar olduğu bilinmiyor. Kim gidip kardelenleri sayacak. Lale soğanları 1550'lerde Hollanda'ya götürülmüş. Keşke biraz da kendimize ayırsaydık! Tüm bunlar canlı cansız varlıkları korumanın saklamanın önemini ortaya koyuyor. Sahi nerede saklamalıydık, nasıl koruyamadık bunları? Bu görev kime düşüyordu?"*

Ama ne yazık ki hala ulusal bir doğa tarihi müzemiz yok. Dünyanın en zengin bitki çeşitliliğine sahip coğrafyalarından biri olan Anadolu'ya bir şey olmaz diye mi düşünüyoruz, aynı Türk gibi? Bu şaka gibi tablo karşısında müsaadenizle kendimi biraz şakaya vuracağım.

İşte bu yoksunluğun beni bunalıma sürüklediği günlerden birinde, sıkıntımı biraz olsun hafifletmek için Ulus'daki akvaryumcuları ve aktarları, Sulu Han'daki plastik çiçekçileri bir bir dolaşıyordum. Fark etmeden yaptığım bir keşif beni biraz olsun teselli etti. Aslında Türkiye için çok erken bir tarihte, böylesi bir müzenin temelleri Ulus'ta atılmıştı ve şimdi karşımda duruyordu. Üstelik koleksiyonların sunumunda, bugün bile cesaret edilemeyen avangart bir yaklaşımın benimsenmiş ve hala sürdürülüyor olması, heyecanımı bir kat daha artırdı.

Posta Caddesi'nin doğu ucundaki müze, 1937'de, Avusturyalı mimar Robert Oerley tarafından tasarlanmış ve uygulanmış, betonarme teknolojisinin ilk örneklerinden biri. Tek katlı ve dikdörtgen planlı müze binasının, kısa kenarlarında, hem giriş hem de çıkış amacıyla kullanılan ikişer kapı bulunuyor.

Gelelim müzenin tefrişatına ve koleksiyonlara. Müze düzeni genel itibarıyla dört ana seksiyondan oluşuyor. Salonun ortasında, boylu boyunca uzanan bölüm, ağırlıklı olarak botanik seksiyonuna ayrılmış. Çeşitli bitki türlerine ait meyvelerin, yaprakların ve sapların sergilendiği botanik bölümü, müzenin en geniş koleksiyonu.

Zoooloji koleksiyonuysa, çok zengin olmamakla birlikte, genellikle "büyükbaş" ve "küçükbaş" olarak tabir edilen omurgalı hayvanlara; "kümes hayvanı" olarak bilinen sınırlı sayıda kuş türlerine ait, organ, uzuv, doku parçaları ve yumurtalarının sergilendiği birimlerden teşekkül.

Akvaryumlardan ziyade kırmızı ya da mavi renkteki, büyük yuvarlak ahşap tepsilerde sergilenen deniz canlıları, müzenin bir diğer önemli seksiyonunu oluşturuyor. Mevsimine göre canlı türlerinin değiştiği bu bölümde, mangallık ve tavalık olarak tabir edilen balık türleri ağırlıklı olarak teşhir ediliyor. Çok sayıda müze çalışanıysa, canlılıklarını kaybetmesinler diye sabahtan akşama teşhirdeki numuneleri sulamakla görevlendirilmiş.

Müzenin bir diğer önemli seksiyonuysa, çeşitli bitkilere ait, ham ya da ayıklanmış tohumların ve kurutulmuş yaprakların ya da bunların öğütülerek un haline getirilmiş tozlarının, paketler ve çuvalar içinde sergilendiği, bir çeşit arboretum olarak düşünebileceğimiz "Aktar" adını alan bir bölüm.

Geldik bu küçük müzenin, başta da değindiğim avangart yanına. Sergideki örnekler üzerine iliştirilmiş etiketlerde, alışılmışın aksine, örneklerin Latince adları değil sadece yerel adları ve kimi zaman da nereden toplandığı bilgisi bulunuyor. Müzede bir hediyeelik eşya bölümü bulunmuyor. Ama hemen üzölmeyin... Etiketlerdeki en çarpıcı bilgi de sergilenen numunenin; bir meta olarak, kilo ya da tane ya da litre ölçeğinde piyasa fiyatı. Çünkü sergilenen her numuneden istediğiniz kadar satın alıp çıkabiliyorsunuz!

Seksiyonlarda görev yapan lacivert önlüklü onlarca müze görevlisi, numuneler hakkında bilgi vermek ve satın almanıza yardımcı olmak için can atıyor. Öyle ki bu heyecandan, uluorta seslerini yükselttiklerinin hatta kavgaya tutuştuklarının bile farkında olmuyorlar çoğu zaman.

Müze, neredeyse günün her saati ziyaretçilerle dolup taşıyor. Gitmek için sabırsızlandığınızın farkındayım. Adrese hiç gerek yok, Posta Caddesi'nden Anafartalar Caddesi'ne doğru yürürken, burnunuza çalınan iştah açıcı kokular müzeden geliyor, onu takip edin!

Pastırma, sucuk, baharat kokuları eşliğinde, Ulus Sebze-Meyve Hali'ne hoşgeldiniz!

Dikkat Dikkat!..

Tanju Gündüzalp

Dikkat dikkat, hemen yanınızda oturan kadın/çocuk/kürt, T.C.'ni bölme eylemi içerisinde olabilir...

("Koma Ciwaken Kurdistan-Kürdistan Topluluklar Birliği/ Türkiye Meclisi (KCK/TM)13 Şubat 2012 operasyonları işğında yaşama/eleşirme/muhafif olma özgürlüğümüze –gereksiz- bir bakış)

Bu sıralar sabahları, kentin belli yerlerinde, bir apartmanın, bir evin önünde ve/veya kendi evinizin kapısında bir grup polis görürseniz şaşırmayınız. Bölmeye çalışanlar, örgüt kuranlar, devlete baş kaldıranlar her an her yerde olabilirler. Bulunduğunuz her ortamda, evde, okulda, sokakta, işyerinde, üniversitede, sendikada, kafede, aman dikkat. Ve lütfen; okul çıkışı eve gelip sokakta oyun oynayan çocuğunuza lütfen taş, sopa, ağaç, dal gibi politik saldırı aygıtlarından uzak durmasını tembih ediniz. Ve lütfen; evinize kapanınız.

İnsan, ne diyeceğini şaşırınca, ne yazacağını bilemeyince, ironiye veya karikatürize etmeye yöneliyor demek ki. İşte bu da 5-10 satır yazı ediyor. Biliniz ki (AKP-CHP-MHP... belediyeleri sizlerededir bu uyarı) kent konseyleri, mahalle örgütlenmeleri içine girmeyiniz, kurmayınız. Her an DTK'lı (Demokratik Toplum Kongresi) olabilirsiniz. Geline nokta, protestoya hazırlanan kişileri (8 mart öncesi KESK li kadınlar), protesto mekanlarını (taksim projesi ve meydanın katliamı), protesto örgütlenmelerini (tüm sendika, parti, derneklere baskınlar, TMMOB) pasifize etmeyi geçti, yok etmeye yöneldi...

Selahattin Demirtaş'ın açıkladığı toplam tutuklular: 6 milletvekili... 94 gazeteci... 30 gazete dağıtımcısı... 36 avukat... 31 belediye başkanı... 7 belediye başkan yardımcısı... 5 belediye başkan vekili... 183 parti yöneticisi... 28 Parti Meclisi üyesi... 6 MYK üyesi... 2 eşgenel başkan yardımcısı... 400'e yakın öğrenci... Ve diğer tüm yargılananlarla toplam 6.300 tutuklu.

Hatırlayalım; 13 Şubat 2012 pazartesi sabahı, Türkiye'de aynı anda 30 kentte yapılan operasyonların ardından Ankara'da 15'i KESK, SES, Tüm Bel-Sen yönetici ve üyesi, -14 ü kadın 18 kişi gözaltına alınmış ve dört gün gözaltında kaldıktan sonra Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi Hakimliği tarafından sorgulanıp, dokuz sendika üyesi -kadın- "örgüt üyesi olmak" suçundan tutuklanmış, 9 kişi de serbest kalmıştı.

Tutuklanan kadın sendikacılar; •Canan Çalağan (KESK Kadın Sekreteri), •Bedriye Yorgun (SES'in eski Genel Başkanı ve hâlâ Kadın Sekreteri), •Güler Elveren (Tüm Bel-Sen Kadın Sekreteri), •Güldane Erdoğan (Eğitim Sen

Ankara Şube Kadın Sekreteri), •Nurşat Yeşil (SES Ankara Şube Kadın Sekreteri), •Belkis Yurtseven, Hülya Saruhanoğlu (SES Kadın Komisyonu üyeleri), •Evrin Özdemir ve Hatice Kahraman (Eğitim Sen Kadın Komisyonu üyeleri)

Bu bir ilk hukuk açısından. KESK, SES ve Tüm Bel-Sen'li sendikacı kadınlar, kendileriyle ilgili soruşturma dosyasının bir cümlesini dahi görmeden tutuklanma kararına maruz kaldılar. Bilinmeyen bir kişni bilgisayarından çıktığı söylenen 2009 yılına ait bir yazıda, kendilerine ait özgeçmiş verileri bulunması gerekçesiyle, "yasadışı örgüt üyeliği" yle suçlandılar. Haricinde somut bir suçlama söz konusu olmaksızın tutuklandılar.

Siz siz olun sakın muhalif olmayın... Muhafiflerin yanı başında olduğunuzu/olabileceğinizi unutmayın... Kapiyı sıkıca kapatın ve hiçç dışarı çıkmayın, fikir beyan etmeyin... Her an ismini bilmediğiniz ve/veya yaşamayan bir örgütün parçası olabilirsiniz...

Kalehöyük Arkeoloji Müzesi: Bir Umuttu, Gerçek Oldu...

Pınar Temiz İlman

Kaman Kalehöyük Arkeoloji Müzesi Ankara'ya 120 km uzaklıkta Anadolu'nun bakir bir köşesinde kurulmuş keşfedilmeyi bekleyen bir hazine...

Japon Hükümetinin Kültürel Mirası Kalkındırma Projesi kapsamında Kültür ve Turizm Bakanlığına hibe edilen müzenin, 10 Temmuz 2010 tarihinde Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay ve Japonya Altes Prensi Tomohito Mikasa tarafından açılışı yapıldı.

Müzenin adını aldığı Kalehöyük'te kazılar bundan 40 yıl önce ülkemize Ankara Üniversitesine araştırmacı olarak gelen Dr. Sachihito Omura tarafından başlatılmış ve 26 yıldır sürdürülüyor. Dr. Omura, sadece yaptığı kazı çalışmalarıyla değil, yaptığı çalışmalarla kasabada önemli bir yer edinmiştir. 26 yıl önce kasabada bir tarihi eser bulunduğunda bundan nasıl kazanç sağlayabiliriz veya nasıl kaçak kazı yapabiliriz diye düşünen yerli halktan bazı insanlar şimdi herhangi bir yerde bir eser bulduğunda hemen bize getiriyor. İşte bu sonuç, çok özverili bir çalışmanın ürünüdür. Dr. Omura en küçük vaktini bile yerli halkın eğitimi için harcamış, burada kazıda çalışan işçiler adeta bir arkeolog gibi yetiştirilmiştir.

Kazıda çalışan işçiler, daha sonrasında eserlerin bilimsel incelemesine de dahil edilmiş, 1998 yılında kasabada kurulan Japon Anadolu Arkeoloji Enstitüsünde

Restorasyon, Çizim, Dökümantasyon gibi alanlarda görev yapmaya devam etmişlerdir.

Kasabalı kendi eliyle çıkardığı eserleri kendi elleriyle bilimsel incelemesini yapmıştır.

Şimdi onlara bu eserleri göstermek gerekiyordu bu sebeple de kasabada müze kurulmak zorundaydı. Dr.Omura, bu büyük hayali, bir kasabada hatta köyde müze olur mu diye karşı çıkan insanlara rağmen burada uzun bir uğraş sonucunda bir ilki, müze kurmayı, başardı. Artık eserler diğer ören yerlerindeki gibi şehir merkezlerine ve büyük şehirlere gitmiyordu. Kaman hatta Çağırkan Kasabası kazı alanı, enstitü ve müzesiyle bir arkeolojik bilim merkeziydi artık.

Bir umuttu, gerçek oldu...

Ben Dr. Omura'yı ilk olarak 12 yıl önce öğrenciliğim sırasında kazı araştırmaları sempozyumunda gördüm. Bir hafta süren sempozyumun son günüyü, sempozyumda görev alan diğer öğrenciler gibi ben de çok yorulmuştum.Tam dinlenme sırasında bir kutu baklava geldi. Dediler ki:' Sachihito Omura'nın çalışan öğrencilere ikramı.'Bu incelik beni çok etkilemişti. Çünkü o kadar kalabalıkta sadece bir kişi bizi önemsemişti. 1. sınıfta olmanın verdiği heyecanla kazı arayışındaydım ve zaten eskiden beri olan uzak doğu kültürü hayranlığım ile 'Aaa ne güzel, Japonlar kazı yapıyor.' diyerek o

gün Kalehöyük kazılarına gitmeye karar verdim Dr. Omura'nın yanına baklava için teşekkür etmeye gittim. Sonrasında da kazısına katılmak istediğimi söyleyecektim. Fakat yanına gittiğimde utandım söyleyemedim. O günden sonra bende ayrı bir yer edinen Kalehöyük'ü sürekli takip ettim. İlk olarak 2005 yılında basından müze fikirlerini okudum, sonra 2008 yılında bir gün internetten haberleri okurken müzenin temellerinin atıldığını okudum. Sınava girecektim ve o anda yanımda olanların da duyacağı şekilde, şu sözleri fısıldadım: 'Keşke buraya ben atansam...'

Ve yıl 2010, müzenin açılışıyla birlikte oraya atanan ilk arkeolog ben oldum.

“Buraya geldiğimde 26 yıldır süren bir özveriye bizzat şahit oldum. Bu kazı ekibi burada mucizeler yaratmıştı. Dr. Omura kazı çalışmasından öte, gerçekten kasabayı gözeten tüm insanlarını aileleri ile birlikte tanıyan, kim hasta kimin neye ihtiyacı var takip eden, özellikle kasabalı çocukların gelişimi için elinden geleni yapan biriydi ya da kasabalı halkın deyimiyle o artık kasabalının Omurağa'sıydı.”

Öyle ki Omura'nın kızı bile yazları okul vaktinden artan zamanlarında kasabaya gelip kasabalı çocuklara İngilizce dersi veriyordu.

“Bir Japon ve ekibi hatta ailesi benim ülkemde benim insanımın gelişmesi için elinden geleni yapıyordu. Ben de bir şeyler yapmalıydım...”

Çeşitli derneklerde çocuklar için çeşitli projelerde çalışmışım. Bir hayalim vardı, eğer bir gün arkeolog olarak atanırsam çocuklar için bir şeyler yapacaktım. Çünkü çocuklar ne verisen almaya açık, gelecek için en güzel yatırım araçlarıydı benim için. Çocuklar konusunda bir deneyime sahiptim, Burada da çocuklar için yapılacak bir faaliyet için ortam da yıllar önce zaten Omura tarafından oluşturulmuştu. Bu bir enstitü geleneğiydi aslında.Enstitü ve müzenin çocuklar için eğitim beklentileri aynı noktada buluşmuştu, geriye kalan böyle bir işi projelendirmekti.

İlk olarak 'Arkeokulu,'Müzemde Yaz Okulu' Projesini düşündüm. Müze müdürüme tedirginlikle bu fikri açtığımda gayet olumlu karşılandım. Böylelikle azmim daha da arttı. Bu verilen destek diğer atılımların da temelini oluşturmuştu.

Büyük şehirlerdeki çocuklar ve maddi olanakları iyi olan çocuklar okulları kapandıktan sonra çeşitli imkanlar içinde yüzüyor, bir çok faaliyetlere katılıyorlar. Peki ya Anadolu'dakiler, okulları kapandıktan zaman televizyonun ya da bilgisayar oyunlarının etkisi altında, verimsiz vakit geçiriyorlar. Biz de okullar kapalı ama müzeler açık, müzeler yaz okulu olsun dedik. Bu kapsamda ilk defa bakanlığımıza bağlı bir müzede yaz okulu çalışması yaptık.

Yaz okulumuzda çocuklara, kişisel gelişim, duvar boyama, çömlekçi çarkında seramik yapımı, seramik boyama, çivi yazısı tablet yapımı ve çivi yazısı, afiş, mühür kullanımı, takı, restorasyon, kazı çalışması, eser çizimi, yaratıcı drama gibi dersler verildi. Aynı zamanda müdürümün bir fikriyle bu çocukları kendi illerindeki kültürel değerleri ve kendi kültürlerini tanımaları için Kırşehir'e götürdük orada ne kadar tarihi alan varsa gezdirdik.

“Böylelikle arkeolojiyi, tarihlerini eğlenerek öğrenen çocuklar manevi ve kültürel değerlerinin farkında bireyler olarak yetiştirilmeye çalışıldılar . Çünkü 26 yıl önce Kaman Kalehöyük kazılarında çalışan çocuklar kültürel değerlerinin farkında bireyler olarak yetişmişlerdi ve onlar bizlere en güzel referanstı...”

Arkeokul projesi bir projeyi daha gündeme getirdi. Gönüllülük. Arkeokul tamamen gönüllü eğitimciler sayesinde yapılmıştı. Avanos'tan gönüllü çömlekçimiz tarih öğretmeni Ertaş Yurtyapan kendisi için de bir ilk olan bu heyecan ile iki saatlik yoldan sırf çocuklara bu dersi vermek için gelmişti. Çalışma sonunda da aldığı bu hazla bundan sonraki projelerimiz için de kendisini aramamızı istedi. Peki bütün dünyada uygulanan müzelerde gönüllülük sistemi bizim ülkemizde neden uygulanmıyordu? Gerçekten bu durum biraz garipti. Biz ki zaten Osmanlı döneminden beri gönüllülük sistemiyle birçok işi başarmış bir millettik.

Bu sebeple Arkeo-gönüllü projesine başladık şimdi kanunlarımızın el verdiği her alanda insanlar gönüllü olup çalışabiliyorlar. Örneğin geçen gün müzemizde bir tiyatro faaliyeti düzendik. Tiyatrodaki çocuklarımızın kıyafetlerini gönüllü terzilerimiz dikti.

Tiyatro demişken neden tiyatro, Arkeokul projesinde şunu fark ettik ki bu küçücük yerde çocukların kelime dağarcıkları ve özgüvenleri de küçücük kalmıştı, kendilerini ifade etmekte oldukça zorlanıyorlardı. Bu durumu nasıl düzeltiriz diye düşündük, bunun en iyi aracı ise tiyatroydu. Şimdi kasabalı çocuklarımız 2011-2012 eğitim döneminde 150 saatlik bir tiyatro dersi alıyor. Bu isteğimi anlattığımda beni kırmayıp gönüllü olarak 150 saat ders veren Hülya Tandırcı hocamıza sonsuz teşekkürler. Tiyatro oyunu da buranın tarihine uygun olarak Hülya Hocamız tarafından yazıldı. Adı da 'Hattiler Aramızda'

Bir gün müzede otururken yanıma Omura Bey gelerek, çocukları yetiştiren annelerin de öneminden bahsetti. Hocamın bana verdiği bu mesaj benim için çok önemliydi, bunu atlamamam gerekirdi. Çünkü geleceğin en büyük yatırımı dediğimiz çocukları anneler yetiştiriyordu. Bu fikirden yola çıkarak artık her ay müzemizde 'Bayanlar Günü' düzenliyoruz. Bu artık öyle bir hal aldı ki bayanlar günlerimiz sadece annelerden değil, anneler, babaanneler ve bastonlarıyla bayanlar gününe gelmeye çalışan yaşlı yaşlı teyzelerden oluşuyor. 70-80 yaşlarındaki teyzelerin 'Bu yaşa gelmişiz, nerede yaşadığımızı bilmiyormuşuz. demeleri, içten yöresel ağızla teşekkürleri, işte niçin burada, olmalıyız sorusuna en güzel yanıt benim için.

Bu projeler aracılığıyla şunu fark ettik ki, her ne kadar dünyanın çeşitli yerlerinden müze ziyaretçisi olsa da Kırşehir'de hatta Kaman ve Çağırkan kasabasında bile müzeyi bilmeyen, ziyaret etmeyenler vardı. Bu durumdan yola çıkarak Şehr-i Müze adlı projemizi başlattık. Bu proje kapsamında Kaman ve Çağırkan belediyeleri işbirliği ile Kırşehir'deki bütün kasaba ve ilçeleri her ay müzemize davet ediyoruz. Küçücük kasabalardan gelen ziyaretçilerin ellerinde süt bidonlarıyla müzemizi ziyaret etmesi, artık her kesime ulaşabildiğimiz bir göstergesi. Ve bu projeye de 'Müze görmeyen Kırşehir'li kalmayacak dedik.

Bu yapılan faaliyetlerin asıl amacı müzeyi halkla iç içe bir eğitim merkezi haline getirmek. Herşeyin başı eğitim diyerek, uzun süredir hayal ettiğimiz 'Müzelerde Eğitim Seferberliği' başlıklı toplantıyı önümüzdeki Şubat ayında gerçekleştireceğiz. Kaman Milli Eğitim iş birliğiyle yapacağımız bu toplantıya Kaman'daki bütün okul müdürleri, müdür yardımcıları, sosyal bilgiler, el sanatları ve müzik öğretmenleri katılacak. Burada öğretmenlerimize Kaman Kalehöyük kazılarında buranın öneminden bahsedeceğiz. Sonrasında müzemizde düzenlediğimiz eğitim faaliyetlerinden ve eğitim faaliyetlerinin müzelerdeki öneminden bahsedeceğiz.

Yerel bazda bu çalışmalar yapılırken, ulusal bazda da 2011 yılında ilk kez Japon Anadolu Arkeolojisi, Japon Vakfı ile Kültür Varlıkları ve Müzeler Genel Müdürlüğü işbirliği ile bir üç grup halinde 'Müzecilik Semineri' düzenlenmiştir. Bu semineri düzenlememizdeki amaç ise Anadolu'nun çeşitli müzelerindeki genç arkeolog arkadaşlarımıza arkeoloji bölümlerimizde kapsamlı olarak gösterilmeyen, fotoğrafçılık, teşhir tanzim, restorasyon, konservasyon gibi alanlarında modern müzecilik anlayışına uygun bir eğitim vermektir. Yurt dışından gelen, konusunda uzman bir ekip tarafından eğitim verildi. Bakanlığımıza bağlı bir müzede ilk kez gerçekleştirilen bu seminer, büyük beğeni topladı.

İşte Ankara'dan 120 km uzaklıktaki bu müzede, açılışından bu güne dek gerçekleştirdiğimiz faaliyetler bu şekilde. Ve bu müzenin ziyaretçi sayısı 45 bini buldu. Japon bahçesiyle birbirini tamamlayan, müze, Kalehöyük örnek alınarak yapılan höyük şeklindeki mimarisi ile doğayla uyumlu görünümü sayesinde Amerika'da 1950'li yıllardan beri yapılan bir dizayn yarışmasından 'Green Good Design' (en iyi yeşil müze ödülünü) almıştır. Şimdi ise Avrupa'nın en iyi müzesi yarışmasında bakanlığımız tarafından aday olarak gösterilmiştir.

“İşler bununla bitmiyor. Yeni hayallerim, hayallerimiz var... Burası çocuklar için bir müze olacak...Burası bir eğitim merkezi haline gelecek... Ve bundan sonraki yıllarda bu çalışmaların her alnında yıllarca burada olmak...”

Bir umut...

Ankara'da Yerel Basın

1920'lerde Posta Caddesi'nden başlayıp 1940'larda Rüzgarlı Sokağa uzanan zamanla rüzgara kapılıp yokolup giden, internetle birlikte varlığının anlamı bile tartışma konusu olan Ankara Basını'nı, yerel basını yeniden düşünmek, hayal etmek için elimizde SOLFASOL, aklımızda sorularımızla birer birer çaldık kapılarını...

Ankara'nın Yerel Yayıncılıkla İmtihani

Funda Şenol Cantek

Kendi adıma, "Ankara'da yerel yayıncılık neden gelişmiyor?" diye düşünürken aklıma gelenler: nüfusun önemli bölümünün kalıcı olmamasına da bağlı olarak hemşerilik bilincinin gelişmiyor oluşu; sosyal medyanın yerel medyaya alternatif yaratması ve küçük bir şehrin sakinlerinin dertlerini, heyecanlarını saklı coğrafyalar diyebileceğimiz mekanlarda (evler, kampüsler, dernekler, kulüpler, barlar v.b.) paylaşmakla iktifa etmeleri. Bu özel sayı için aynı soruyu, Kübra Ceviz'in yardımıyla, Ankara'yı inatla sevenler başta olmak üzere, onunla ilgili çalışmalar yapanlar, geçmişine/bugününe bakanlar ve burada yaşamaya kararlı olanlara sorduk. Ankara'da yerel yayıncılığın gelişmemesini kimi yerel siyasetin de gelişmemiş olmasına; kimi şehirde ticaret ağlarının yokluğuna; kimi medya tekellerine; kimi de şehir sakinlerinin önemli bölümünün geçicilik mantalitesine sahip olmasına bağladı. Ankaralı gazete, dergi, radyo ve televizyon kanallarının, web sitelerinin artması temennisiyle, sorularımıza verilen yanıtlara geçiyoruz.

“1. Ulusal medyanın, internet yayıncılığının güçlü bir biçimde var olduğu bir ortamda hala yerel yayıncılığın bir önemi/anlamı var mı?

2. Ankara'da yerel yayıncılığın gelişmemesini neye bağlıyorsunuz?

3. Bu ortamda, Ankara'da yerel bir yayın hayal edecek olsanız, bu nasıl bir şey olurdu?

İster burada doğmuş, istersek sonradan yerleşmiş olalım, biz bir kısım Ankaralı, şehrimizle kurduğumuz bağa, aşkı ilişkiye sebep göstermek, bu ilişkiyi savunmak durumunda bırakılırız sık sık. Bu da bezdirici bir çabaya dönüşür zamanla. Suyu, yeşili az; devlet dairesi ve okulu bol bu şehri alaycı nazarlardan esirgemek zordur. Şehir olarak Ankara'nın derdini Ankaralıdan başkası dert etmez de, başkent olarak Ankara'nın memlekete açtığı dertler hararetle konuşulur.

Günlük hayatın "içerde" geçtiği/geçmek zorunda kaldığı Ankara, yerel olan her şey için elverişlidir aslında. Hizmet denemeyecek belediye icraatlarının yaşam kalitemizi düşürdüğünden, sokaktan kovulduğumuzdan, tarihi dokunun silinip gittiğinden şikayet ederken, hasbıhalden ileri gidemiyoruz yıllardır. Solfasol gibi nadir yayınlar dışında, yerelin görünür, duyulur olmasını sağlayacak bir mecra yaratmakta eksikli kalıyoruz.

Turan Tanyer (Araştırmacı, yazar)

1) Ulusal medya ve internet yayıncılığı karşısında; yerel yayıncılığın "anlamı" da, "önemi" de vardır. Genel çizgileriyle, yerel yayıncılığı, kent insanının sesini daha kuvvetle duyuran bir vasıta olarak düşünmek gerekir. Bu çerçevede, kent insanın dayanışmasına ve örgütlenmesine açılan kapı; yaşam kanallarının çoğalmasa-çeşitlenmesi-zenginleşmesi, sivil toplumun soluk alıp verebileceği yatay yayıncılıktır. Elbette yayın türü bu noktada önemlidir. İnternet yayıncılığının (yerel olabilir; vardır) engel oluşturacağını da düşünmüyorum. Tercih olarak görmüyorum.

2) Ankara'da yerel yayıncılığın gelişmemesinin değişik ve iç içe geçmiş çeşitli nedenleri var. Dönemsel olarak bakmak doğrudur ama ayrıntıya kaçmadan Ankara'daki yerel yayıncılığın köşeye sıkışması ve âdeta sıfırlanması Türkiye'deki yapısal değişikliklerin tabii bir sonucudur, diyebiliriz. Ekonomik, sosyal,

kültürel, demografik hareketlerin hızı ve kapsamı önemli unsurdurlar. Ulusal medya dediğimiz gücün başlangıçtaki kaynaklarının (kuruluşların) zaman içerisinde hem mali yönden büyüüp hem de teknolojik gelişmelere açık olması sonucu tekel(lerini) yaratması, yerel yayıncılığın sonunu hazırlamıştır. Söz konusu olan, sermaye yapısındaki ve sermayedar (medyaya giren) farklılaşmalarıdır. Elbette, insanların taleplerindeki değişimler de önemlidir.

Aslında yerel yayıncılık (kabaca) 1950-1980 yılları arasında Ankara'da vardı. Niteliği ne olursa olsun, yaygınlığı tartışılabilir da vardı. Küçük sermayeler aracılığıyla kente tutunmuş, çok defa resmî ilanla beslenmişti vs. Türkiye'nin şartları buna uygundu. Ne var ki, değişim rüzgârı hızlı esince, yerel yayıncılıkta yerini korumak isteyenler direnemeyip işi bıraktılar. Bir kısmı da birikimiyle başka alanlara kayıp büyüme yoluna gittiler. (Müteahhitlik, vs.) Ankara'daki (geçmiş) yerel yayıncılık bu bağlamda incelenmeye değer özellikler taşır. Elbette, özel durumlar da vardır. (Örneğin, Hakimiyeti-Millîye/Ülûs yayın organları, dönemsel ağırlığı olan devlet-parti çizgileri üzerinden bir toplumsal projeksiyondur, sahneden çekilişi, kendine özgü şartlar içerisinde).

3) Ulusal medya denilen (Yaygın basın ve televizyon kanalları) tekeller karşısında "yerel" olan yayıncılığın bugün Ankara bakımından kendini göstermesi, tutunması zordur. Ama her zaman "kente dair"

günlük gazete(leri) düşünürüm. Yazısından haberine, fotoğrafından çizgilere, kente dair böyle bir günlük yayın organı tercihim olurdu.

Tanıl Bora (İletişim Yayınları)

1) "Sosyal medyanın" geleneksel medyanın ulusal ve büyük mecralarını bile iskartaya çıkartabileceğinden konuşulduğu bir zamanda, yerel medyanın kendine yer açması, bir anlam yaratması kesinlikle çok zor. Nitekim mevcut ulusal yayınların yerel benzerlerini yapmaya kalkınca, bunlar hem etkisiz hem de itiraf etmek lazım, çok defa epey taşralı işler oluyor.

Avrupa Yakası'nın meşhur "Ben de Nişantaşı çocuğuyum" misali, "Biz de büyük şehiriz, bizde de şık mekanlar, trend barlar var" diye tepinen kuşe kağıda dergileri mesela, üzücü buluyorum. Ama yine de yerel yayıncılığın önemi, anlamı olabilir bence. İşin sırrı anlam yaratmakta; o anlamı yaratırsanız olur. Yerelliği bir biçimde anlamlandırır, o anlam etrafında bir ilişki ağı, bir söylem kurarsanız, bir ilgi uyandırabilirsiniz olur. Belki de daha özgülleşmiş ilgilere hitap etmek gerekir. Yani genel olarak "Ankara" yerine, ne bileyim, Yenimahalle'ye, Dikmen'e, İncirli'ye mahsus tek yapraklık yayınlar, veya Ankara spor alemi üzerine bir dergicik, Ankara'da sanat-kültür üzerine bir periyodik broşör (deneyenler oldu) ya da Ankara'da öğrenci hareketinin bir bülteni gibi...

2) İşte doğrudan doğruya o bahsettiğimiz meseleyle, anlam kurmayla, anlam yaratmayla ilgili bir yanı var bunun. İnsanların Ankara'yla olan somut, canlı ilgilerine hitap eden, bu ilgiler etrafında bir imge

kuran bir yayın oldu mu bugüne kadar? Resmi-protokoler basınların ciddi bir engel olduğunu düşünüyorum. Magazinlerde bile bir protokol havası oluyor. Tabii şunu da düşünmek lazım: Belki de yerel kimlikle meşgul olan bir yayına talep yoktur. Ankara'da yaşıyor olmaya mahsus renkler, zevkler, dertler üzerine pek fazla kimse düşünmüyor, hislenmiyordur.

3) Hedef kitlesi metro-otobüs-dolmuş yolcuları olan, hızla taranacak kısa yazılardan çizilerden oluşan iki yapraklık bir günlük neşriyat. "Nerede ne var?". Eski şehir fotoğrafları, şehir tarihi anekdotları, şehir konuları etrafında yetkililer ve yetkisizlerden mini-beyanatlar, mutlaka küçük kampanyalar, takıntı haline getirilen takipler, bir çizgi-tip ve onun dört karelik maceraları, tek sütunluk bir kısa (çok kısa) öykü...

Kudret Emiroğlu (Kebikeç Dergisi)

1) Yerel süreli yayıncılığın yararı halen fazladır. Öncelikle ulusal olduğu söylenen yayınlarda olduğu gibi reklam sektörüne, yerel ürünlerin yerel tüketicisine seslenir. İkincisi kamusal alan halen yazılı basın sayıldığı için ihkak-ı hak için kamusal alanda neler yayınlanabildiğinin sınırlarını yoklar, zorlar ve bu anlamda taşra siyasetçisinin, iş adamının, sanatçısının kendisini var etme, birbirine, bürokrasi ve iktidara blöf, şantaj gibi manevraları yapabilme alanını oluşturur. Sanatçının parayla kitap basıp tirajının bini geçmediği ülkemizde, yerel gazetelerdeki sanat sayfaları çok da işlevseldir. Aynı biçimde cemaatler halinde örgütlenmiş sanat ve siyaset yaşamımızın nefes aldığı ve yüz yüze ilişkileri pekiştiren yerdir. Bu anlamıyla taşrada halen belli sektörlerde ve kalemşorluk gerektiren işlerde çıraklık, kalfalık kurumunu ayakta tutar. Yerel radyo ve televizyonların ve de dolayısıyla taşrada yaşayan internet kullanıcılarının dedikodu ve gerçek gündemine katkıda bulunur.

2) Ankara yerel siyaset yapılamayan yer olduğu için yerel basın da gelişemez. Ankara'nın milletvekili yoktur. Ankara yapabildiği kadarıyla ulusal olanla var olmak durumundadır. Zaten muvazalı yayıncılığımız halkımızı ilgilendirmedeği için, Ankara iyi-kötü bilimsel yayıncılık ve özellikle kitap yayıncılığı yapabilir ve gösteri sanatlarından ayıramaz hale gelen yayıncılığımızda bu damarıyla önemli, onurlu bir yeri vardır. Bu haliyle popülerleşmesi beklenemez.

3) Kastedilen yerel, süreli yayın ise mevcut olanların daha da başarılı olmasını hangi ölçütlerle değerlendirdiğimize bağlı olarak, yayın yaşamının siyasetten ayrılmayacağı düşüncesiyle, işte bu kadar diyorum. Yayıncı yazar, üretim olmazsa neyi yayacak? Üretimle beslenmeyen yayıncılık, yalnızca kendisini dinlemek zorunda kalan ve bundan taviz vermek istemeyen bir fikir üretme dünyası, ancak amatör çocukların eliyle yürüyebilir ve yürüyor.

Adnan Gerger (Habertürk)

1) Yerel yayıncılığının ulusal medyanın, internet yayıncılığın, cep telefonları ve diğer teknolojik iletişim araçlarının baş döndürücü gelişmesi, insanların günlük hayatına vazgeçilmez bir şekilde girmesine karşın önemi çok büyük. Aslında hem önemli hem de anlamlı. Her şeyden önce şunu söylemek isterim ki yerel yayıncılığın hala varlığını sürdürmesi gelecekte de var olacağının bir işareti. Bu varlık nedeni, işte kendi özgücündeki anlamından kaynaklanıyor. Çünkü yerel yayıncılık, artık terk edilmeye yüz tutan sokaklarda neler olup bittiği ve o sokaklarda yaşayan insanların birebir sorunlarıyla ilgileniyor.

2) İki başat sorun var burada. Birincisi, ulusal medyada olduğu gibi medyanın metalaşması sorunu. İkincisi de gazete okuyan kesimin yerel medyaya ihtiyaç duymaması. O bütün kanallardan haberlerini alma şansına sahip. Okumayan - ki bunlar çoğunlukta- kesimse değil yerel medyaya, kulaklarını tüm iletişime kapatmış durumda.

3) Yerel medya, aslında ulusal medyadan daha önemlidir. Evet, yerel medya sokağı yansıtmalı ama onun var olduğu kentle olduğu gibi ilişkilendirilmeli. Eğer Ankara'da bir yayın yapılacaksa, insanlarla birebir ilişkiye girmeli ve onun bu kentle ilişkisiyle hayatı (politik duruşu, yaşam biçimi, ekonomik anlayışı vs...) arasında bağlantılarını da gözler önüne sermeli.

2011 de çıkmaya başladı, "alternatif gençlik nüshası"

Bülent Duru (A.Ü. SBF)

1) "Yerel basın, internet yüzünden önemini yitiriyor" demek doğru, ancak bir o kadar da eksik bir tespit olur gibi geliyor bana. Sorun yalnızca yerel yayıncılığın sorunu değil ki, ulusal basın da, dergi-kitap yayıncılığı da teknolojik gelişmelerin ve internetin tehdidi altında... İleride yerel basın teknolojik gelişmelere uyum göstererek varlığını sürdüreceği gibi görünüyor.

Bence yerel basının önündeki asıl sorun, "teknolojik" değil de, "siyasi" ve "ekonomik" boyutlu. Örneğin internet olmasaydı Diyarbakır'da ya da Rize'de yerel basın çok güçlü ve özgür mü olacaktı? Ya da ne bileyim, Kürt bölgelerindeki yerel basın resmi görüşten, siyasi baskılardan, Karadeniz bölgesindeki bir yerel gazetenin oradaki Hes girişimcisinden bağımsız haber yapabileceğini düşünebilir miyiz?

Yerel basın özellikle insanların birbiriyle etkileşim içinde olmalarını sağlayan mekanizmalardan biri olduğu için önemli. Büyük kentlerin dışında küçük yerleşim yerlerinde özellikle gençlerin dışarıya açılabilirdiği tek kanal internet... Artık Anadolu'da küçük bir şehre gittiğinizde ortalıkta kahvehanelerden daha çok internet kafeleri görüyorsunuz. Buralarda da her zaman oyun oynanıp porno sayfalarına girilmiyor. Evet, erkekler çoğunlukta burada ama eğer bu kafeleri dikkatlice incellerseniz, bilgisayarların açılış sayfalarının önemli

<http://dusunkarafanzin.blogspot.com/>
dusunkarafanzin@gmail.com

bir bölümünde şehrin popüler web sayfalarının yer aldığını görürsünüz. Bu portallarda da yerel haberler, dedikodular, reklamlar yer alıyor. Dolayısıyla belki de internet ve teknolojik gelişmeler, sanıldığının tersine yerel basını destekliyor.

Yerel yayıncılığın güçlenememesinin bir nedeni de en azından okur-yazar çevreden yeteri kadar destek bulamamasının yanında, yeterince maddi olanakların olmaması. Bundan dolayı da yerel yayıncılık genelde meslek odalarının, iş çevrelerinin ya da kamu kurumlarının tekelinde kalıyor. Örneğin Büyükşehir Belediyesi'nin Ankara Bülteni de, elinizde tutmuş olduğunuz Solfasol Gazetesi de bir biçimde sözünü ettiğim sürecin dışında kalamıyor. Ancak muhalif, düzen dışı her türlü sesin susturulmaya çalışıldığı bu ortamda yerel yayınlar bir nefes alma imkanını sağlayacak yerleri oluşturuyorlar.

2) Tabii iş Ankara'ya, Ankara'daki yerel basına gelince biraz değişiyor. Ankara, belki de biraz da tarihi geçmişinin çok eskilere uzanmaması, gelişimini daha çok apartmanlaşmaya bağlı olarak sürdürmesi ve Melih Gökçek gibi bir başkana sahip olması nedeniyle yaşayanların kentsel aidiyetinin çok da gelişmediği bir yer.

3) Bu ortamda yerel yayıncılık ancak hayal edilebilir zaten :)

Nilgün Gürkan Pazarıcı (Gazi Ün. İletişim Fakültesi)

Söze başka bir ülkeden örnek vererek başlamak istiyorum: Bundan on yıl kadar önce bir yıl Londra'da kaldım. Evimin yakınındaki metro istasyonunun girişinde yerel gazete satılırdı. İngiltere ulusal basınına dünyanın takip ettiğini düşünürseniz oradaki yerel-ulusal kıyaslaması da daha çarpıcı olarak karşımıza çıkıyor. Benim kaldığım evin İngiliz sahibi sürekli yerel gazeteyi alıp eve getirirdi ve biz birlikte yapabileceğimiz şeyleri o gazeteye bakarak konuşurduk. "Nereye gidelim?, Nerede kültürel bir etkinlik var? Ya da yakın çevremizde nerede nasıl bir sorun olmuş? gibi... Gazete günlük yaşamda öylesine vazgeçilmezdi ki, bütün bir haftalık programı onun yönlendiriciliğinde yapıyorduk. Evde internet vardı, radyo ve televizyon yoğun olarak kullanılıyordu ama bizim için en anlamlısı semtin gazetesiydi. Çünkü o, dar bir alana ilişkin bilemediğimiz detayları bize sunuyordu. Gelişen teknoloji ve internet ortamının varlığı bizde şöyle bir algı yaratıyor: Yazılı basının dönemi bitti, şimdi yeni bir dönem başladı gibi. Bu dönüşümler bu kadar ak-kara şeklinde olmuyor. Yazılı ya da görsel basın neye karşılık veriyor, ona bakmalı. En azından bir kültürün varlığının o kadar kolay ortadan kalkmadığını biliyoruz.

Buradan yola çıkarak şunu söyleyebilirim: Yerel basın yaşamımızda neye karşılık veriyor? Bence gelişmemesinde de sorun bu. Biz gereksinimlerimize karşılık veren bir yerel basına

ihtiyaç duyarız. Ankara'da bu anlamda bir yerel basın yok elbette. İnternet gazeteciliği de bunu karşılamıyor. Hangi yaş grubunun nasıl yararlandığını düşünürsek.... Takip edebildiğim kadarıyla bazı belediyeler kendi etkinlikleri için duyuru niteliğinde yayınlar çıkarıyorlar ve bunlar takip ediliyor. Ulusal basının kent ekleri de bir parça bizi enforme ediyor. Basının merkezietçi ve yönlendirici geleneği o kadar kök salmış ki, yerel basının güçlenememesinde bu alışkanlık da belirleyici. Ankara'nın ayrıca böyle bir şanssızlığı da var. Başkent oluşu bütün ülkeye siyaset odaklı enformasyonun buradan gidişi bir etken. Ben insanların talepleriyle yerel basının güçleneceğini düşünüyorum. İnternet de buna bir engel değil. Bu yükselişin ve gereksinimin birlikte gideceği, ihtiyaçların yansıtacağı bir basın konusunda ilerleme sağlanacaktır. Demokrasi konusunda bütün sancılı durumlara rağmen nasıl ilerleniliyorsa, nasıl hakların genişlemesi yönünde talepler teknolojinin de sunduğu olanaklarla engellenemiyorsa, insanlar yerelde de daha çok enformasyona ihtiyaç duyacaklar ve bunun karşılanmasını bekleyeceklerdir.

Murat Sevinç (A.Ü. SBF)

Üç soru üzerinde de, önüme getirilene dek düşünmedim. Ancak daha önce hiç düşünülmeyen sorular üzerine ne söylenebilirse o kadarını söyleyebilirim.

1) İlk soru herhalde ulusal medya ve internet yayıncılığının yaygınlığı konusunda fikir sahibi olunduğunda yanıtlanabilir. Ulusal medya, gazete ve özellikle TV'lerle muhtemelen ülkenin tümüne ulaşabiliyordur 2012'de. Tabii buradaki "ulaşmak" fiziksel bir ifade. Yoksa ülkenin her yöresinde aynı etkiyi yapan bir "ulaşmak"tan söz edilemez. Bu nedenle, yerele ulaşmak ile yerelin ulaşabildiğini ve ulaşılabilirliğini birbirinden ayırmak gerekir. Taşrada ya da ülkenin pek de kozmopolit olmayan yerlerinde yaşayanların, büyük şehir insanlarını hiç ilgilendirmeyen pek çok sorunu vardır ve aynı şekilde onlar da diğer şehirlerin sorunlarıyla meşgul olmaz; yalnızca izler. Örneğin Van'da çadırdaki yaşayan ve soğuktan donan insanlar uzunca bir süredir İstanbul'un "karla imtihanını" izliyor. İzledikleriyle ilgilenmediklerini tahmin etmek güç değil. Bu anlamda, yerelin kendi dertlerini anlatan ve ora insanı için anlamlı olan basın yayım organlarına sahip olması kuşkusuz önemlidir. Ayrıca internet yayıncılığının ülkede yaşayan çok insan için hala bir şey ifade etmediğini de düşünmek gerekli. Yani "feyse girmeden" yaşayabilen milyonlarca yurttaş var Türkiye'de. Belki bu soru, yayıncılık, diğer her şey ile birlikte düşünüldüğünde yanıtlanabilir. Yani kasabada yaşayan bir kişi için, beyaz eşya dükkânı sahibinin oğlunun belediye encümeninin kızıyla evlenmesi ya da bir toprak parçasının sulanması için gerekli kanalın açılması aylar süren bir gündem oluşturuyorsa, yerel haberlerin yer aldığı bir gazete de o nedenle önemli olmalı.

2) Ankara'da başka pek çok şeyin gelişmemesiyle aynı gerekçelere bağlıyorum. Birincisi "büyük şehir oluşu." Örneğin İstanbul ya da İzmir'de yerel yayıncılık çok mu gelişkin? Bir İstanbul TV'si ya da çok sayıda İstanbul gazetesi mi var? İkincisi, diğer büyük şehirlerde olduğu gibi "şehre bağlılığın" zayıf oluşu. Haliyle, evini temiz tutup tüm süprütüsünü balkona yığarak yolda yürüyenlerin gözüne sokanların ülkesinde yurttaş olamamış insanların yerel sorunlarla ilgilenmiyor oluşu da doğaldır. Sonuçta yerel sorun, "ortaklaşılık duygusu" ile ilgilidir. Üçüncü gerekçe, herhalde bu işin kâr getirmemesi, hatta zarar etmeyi göze almayı gerektirmesidir. Bir başka gerekçesi, yerel idarecilerin şerrinden kurtulmak olabilir. Son olarak, "taşralaşma" olabilir. Taşralaşma herhalde, aslında taşrada olan bir şeyin, taşralaşanda olmaması sonucunu doğuruyor. Bu durumda şehir ve şehirli ne deve ne kuş olmayı becerebiliyor. 25 yıl öncesini bildiğim bu şehir, o zaman pek çok konuda İstanbul ile yarışabilecekken, özellikle son 17-18 yılda, alt ve üst geçitlerle dolu bir kasabaya dönüştü. Nüfusunun bir kısmı zaten göçer memurlardan oluşan ve içinde yaşayanların tam kasabalı da olmadığı bir kasaba, yerelin haberini nasıl yapabilir?

3) Tümüyle öğrencilerin çıkardığı, her sayfasını ilk/orta, lise ve üniversite öğrencilerinin hazırladığı, tek bir yetişkinin dahi müdahale edemediği bir gazete (ya da gazeteler) olurdu. Hiçbir “genç çabasının” içine yaşlılar tarafından müdahale edilmemeli; iyi niyetli bir müdahale dahi olsa. Bu gazetede, 25 yaşından büyüklerin çalışmasına, yazıp çizmesine izin verilmezdi.

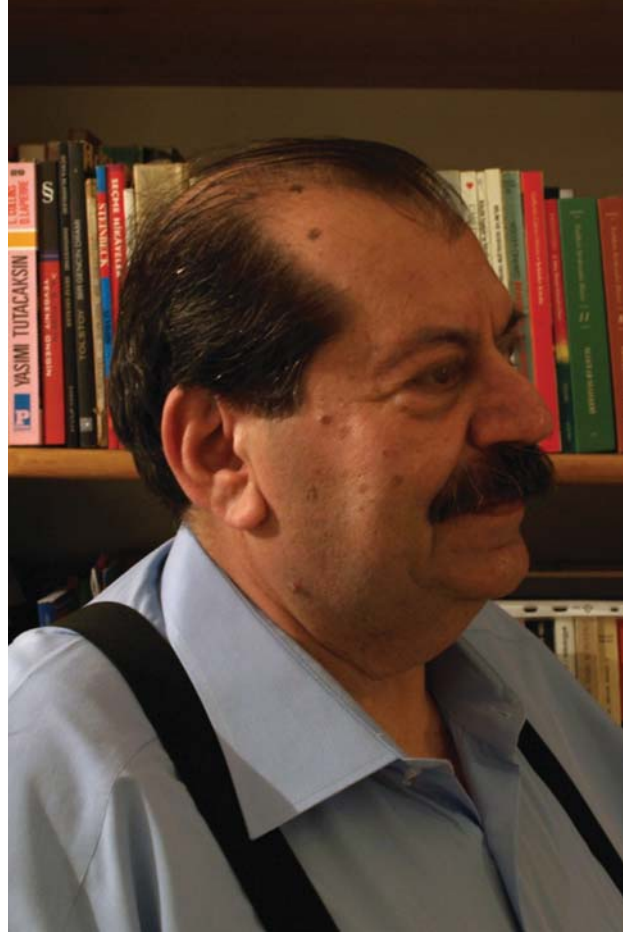
Faruk Alpkaya (A.Ü. SBF)

1) Yerel medya derken kağıda basılı bir yayın kastediliyorsa -ki soruda yerel medya ile ulusal medya ve internet yayıncılığının karşı karşıya konulmasından bunu anladım- kesinlikle yok. Eğer yerel medya derken kağıda basılı bir yayın yerine ulusal ve küresel ölçeğe karşı konumlanmış yerel bir ortam kastediliyorsa, şiddetle var. Eğer ölçek kıstası kullanılacaksa, bugün asıl işlevsizleşenin ulusal ölçek olduğunu düşünüyorum.

2) Dünyaya bakarsak kamuoyunu oluşturma anlamında yayıncılığın ortaya çıkışının yerel ölçek olduğunu görüyoruz. İlk yayınlar kapitalizmin doğuşu sırasında liman kentlerinin ticaret odalarının yayınladığı ticaret bültenleri. Bu bültenler önce yerel gazete ve dergilere evriliyor. Yerel yayınların ulusal ölçekte yayınlanan gazete ve dergilere dönüşmesi çok sonra oluyor. Ankara'da yerel yayıncılığın gelişmemesi ya da birçok yöreye göre daha az gelişmesi bu süreçle ilgili. Ankara'nın öne çıkması ticaret ağlarının merkezinde yer alması sonucu olmuyor, siyasi irade sonucu oluyor. Dolayısıyla geçen yüzyılda Ankara merkezli yazılı medya da ya ulusal ölçekte oluyor, ya da hiç olmuyor. Aslında son zamanlarda özellikle televizyon ve radyo yayıncılığında bunu kıran gelişmeler var: örneğin bir Ostim TV var, bir Radyo ODTÜ var. Demek ki Ostim ve ODTÜ kendi kültürünü oluşturmuş ve yerel ölçekte paylaşabilecek sermaye olanaklarını yaratmış.

3) Ankaralı yerel bir yayın için günümüz şartlarında iki noktayı olmazsa olmaz görüyorum: Bunlardan ilki mutlaka ve mutlaka sayısal ortamda ve ağlarla ulaşılabilir olması, ikincisi etkileşimli olması. Aslında sosyal medya modelinin yerel bir örneğini oluşturmak gerekiyor. Facebook gibi paylaşımcı, Twitter gibi anlık giriş yapılabilir, ekşisözlük ya da Vikipedi gibi yazılanlara herkesin ulaşabileceği, Zaytung gibi eğlenceli bir şey; küçük ve gönüllü bir editör ekibinin işleri kolaylaştırdığı herkese açık bir ortam. Öyle ki, İstanbullular da orada Ankara'da neden deniz olmadığını, ya da ayrılırken en güzel tarafının ne olduğunu yazabilsinler, İzmirililer

soğuktan şikayet edebilsinler. Tabii ki Mamaklılar, Keçiörenliler, Balgatlılar, Tuzluçayırılılar, Batıkentliler asıl oyuncular olmalı, isteyen yıkılıp giden Hacettepe'ye ağlarken, isteyen Çankayalılar gibi Belediyenin yolları tuzlamamasından yakınmalı...

Arif Şentek (1927 Mimarlar Derneği Başkanı)

1) Kuşkusuz her ölçekte yayına, iletişime ihtiyaç var. Ulusal, hatta küresel medya yerel ölçekte iletişim ihtiyacını ortadan kaldırmıyor, daha gerekli hale getiriyor. Üstelik internet ve benzeri teknik olanaklar bu işi şimdi çok kolaylaştırıyor.

Bir yayının, diyelim bir gazete veya derginin gerçekten bir ihtiyaca cevap verip vermediğini, dolayısıyla ömürlü olup olamayacağını anlamak için hangi sorulara yanıt getirdiğine bakmalı. Kafamdaki soruların yanıtlarını bulduğum, hatta bana ilgileneceğim yeni sorular getiren bir yayını elbette izlerim.

Örneğin aynı binada, aynı sokakta oturduğumuz komşuların, kösedeki taksi durağındaki şoförlerin kimler olduklarını, neler yaptıklarını, ne sorunları olduğunu öğrenmeyi istemez misiniz? Galiba önemli olan nasıl bir bilgileneceğe ihtiyaç duyulduğunu belirleyebilmek.

2) Sanırım bu Ankara'da oturanların kendilerini ne kadar “Ankaralı”, daha doğrusu “Angaralı” hissettikleriyle ilgili bir durum. Kaç kuşaktır “Ankaralı” yız? Ankara hep göç alan bir kent olmuştur. Gelenlerin, geldikleri yerlerle bağları daha baskın oluyor, hâlâ canlılığını koruyor.

Ankara'da başkent olmanın işlevleri ağır basıyor. Belediye meclisleri nerededir bilmeyiz ama TBMM'nin önünden her gün geçiyoruz. Galiba insan kendini Ankara'da bu kentin “hemşeri”si gibi değil bu ülkenin “vatandaş”ı gibi hissediyor. Ancak bütün bunlara karşın Ankara'da oturanların yerel hatta grupsal ölçeklerde iletişime ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum.

Bir de örneklere bakmalı. Amaçlanan izleyici kitlesi neydi ve bunlara ulaşılabilir mi? Örneğin Cumhuriyet'in günlük vermeye başladığı Ankara ekinden ben ümitliyim.

3) Mutlaka “muhalif” olmalı, ama “asık suratlı” değil. “İnce mizah” a çok ihtiyacımız var. Bir de kişisel ve toplumsal duyarlılığa. Örneğin hastane veya adliye

koridorlarında yaşananlar, bir iyi komşu duyarlılığıyla, belki biraz da dalga geçilerek anlatılmalı. Okullarda, yurtlarda, kahvelerde, meyhanelerde konuşulanlardan söz edilmeli.

“Ankara'ya gelenler - Ankara'dan kaçanlar” gibi bir yazı dizisi ilginç olmaz mı? “Ankaralının iyisi cennete, akıllısı İstanbul'a gider” derler. Bu söz bile Ankara'da geliştirilecek bir yerel yayının ana eksenlerinden biri olabilir.

Karşılıklı etkileşimi öngören, okuruyla güncel yaşamda doğrudan ilişkiler geliştirebilen bir yayının daha çok şansı var sanırım. Bu arada Solfasol'un ve Mimarlar Odasının yayınladığı Sobe'nin etkileyici örnekler olduğunu düşünüyorum.

Ayça Örer (Radikal)

1) İnternetin tüm dünyada aktif kullanılmaya başladığı, haberlerin internet aracılığıyla hızla yayıldığı bir dönemde ulusal medyanın da önemini yitirmeye başladığını düşünüyorum. Yerel medya da yıllardır kaybettiği üstünlüğü, internet üzerinden yeniden kazandı. Artık Türkiye'nin bir yerindeki bir olaydan bir gazetecinin, öğretmen, öğrencinin tweeti sayesinde haberdar oluyoruz. Sonrası çorap söküğü gibi geliyor. Ya da yerel medyada yayınlanan fakat ulusal medyaya mal olmayan bir haber yine aynı mecradan gelip bizi buluyor. Yerel medyanın daima önemi var, onlar ulusal medyanın parmak uçları.

2) Ankara'nın Türkiye basınının diğer ayağı oluşuna. Türkiye'de iki tür gazetecilik var; Ankara gazeteciliği, İstanbul gazeteciliği. Ankara gazeteciliği olmadan İstanbul gazeteciliği yaşayamaz. Dolayısıyla Ankara'da süregelen hummalı bir gazetecilik faaliyeti var. Kente dair haberler bu arada kayboluyor. Çünkü asıl belirleyici olan su, elektrik, sağlık vb. sorunlar değil, siyaset. Dolayısıyla kent ekleri; yerel habercilik bu siyasi atmosferden payını alıyor, gölgede kalıyor.

3) Ankara'da olması gerekenin yepyeni bir mecra yaratmak olduğunu düşünüyorum. Çok uzun yıllar Ankara'ya yapışan, “sıkıcı, silik, renksiz” yaftasının doğru olmadığını son yıllarda çıkan işlerle görüyoruz. Kentin siyasi iklimine rağmen, 1980'lere kadar Türkiye edebiyat, gazetecilik tarihine yaptığı katkılar yadsınamaz. Yeni bir alternatif edebiyat, gazetecilik mecrası yaratılmasını hayal ediyorum. Bunu geliştirecek insani güce de, entelektüel donanımına da sahip Ankara ve Ankaralıları...

Simavi'den Sonra Türkiye'de Gazetecilik Bitti

Sibel Durak / Mehmet Onur Yılmaz

İzmir gibi, Bursa gibi, İzmit gibi Trabzon da yerel basın söz konusu olunca dikkate alınması gereken şehirlerden. Ulusal gazetelerin yanında hatta ondan önce mutlaka bir de yerel gazetesini alır Karadeniz insanı. Trabzon'da öne çıkan gazetelerden biri Taka. 19 Ağustos 2002 yılında başladı yayın hayatına. Başlangıçta "Karadeniz'den Haber" olan gazetenin ismi Karadeniz'in simgesel teknesi Taka'ya dönüştü. Günlük yayın yapan gazete, Artvin'den Samsun'a kadar tüm Karadeniz'e, Marmara'da; İstanbul, İzmit, Yalova, Bursa, Tekirdağ, Kırklareli 'ye ve ayrıca Ankara'ya kadar ulaşıyor. Trabzon'da bu işin sahiplenilmesinin sırrı ne diye merak edip gazetenin Ankara temsilcisi Tacettin Çebi ile görüştük.

Otuz yıla yakın zamandır bu mesleğin içinde alaylı bir gazeteci olan Çebi, Trabzon'da yerel basının gücünü futbola bağlayarak "Ulusal basın Trabzonspor'a hak ettiği yeri vermediği için Karadeniz insanı takımıyla ilgili haberleri yerel basından takip ediyor. Ankara'da Trabzonspor tutkusu gibi bir tutku yok" dedi. Gazetecilik yapmanın zorluklarından konu açtığımızda durumu şöyle özetledi: "Simavi'nin Hürriyet'i sattığı gün, Türkiye'de gazeteciliğin bittiği gündür."

Gazete Son Sayfadan Başlanarak Okunur

Trabzon'da insanların futbolla yatıp futbolla kalktıklarını söyleyen Çebi, sözlerini şöyle sürdürdü "Bizde gazete birinci sayfadan başlanarak okunmaz. Son sayfadan, spor haberlerinden başlanır daha sonra diğer haberlere geçilir. Önce Trabzonspor'dan bilgi alınacak. Ulusal medyanın Trabzonspor'a yeteri kadar yer vermemesinden insanlar gıcunuyorlar. 'Ben şampiyonluğu zorluyorum buna rağmen Fenerbahçe kadar, Galatasaray, Beşiktaş kadar yer bulamıyorum.' diye düşünüyor. Trabzon'a hak ettiği yeri yerel gazeteler veriyor. Haliyle gazeteler de bundan ekmek yiyor. Trabzonspor ortadan kalksa hepsi altüst olur. Sadece yerel değil futbol olmasa ulusal gazeteler bile düşüş gösterir. Ankara'da Trabzonspor gibi bir tutku yok. Trabzon'da pazartesi bir minübüse binin hiç önemli değil yanınızdakini tanıyıp tanımamanız hemen maç muhabbeti başlar. Trabzonspor maçı kazanmışsa şehrin ekonomisi canlanır, insanlar güler yüzlü olur. Yenilmişse yas havası gibi suratlar asılır. Trabzonspor böylesine önemli o kadar önemli ki son seçimlerde Trabzonspor üzerinden siyaset bile yapılmaya çalışıldı."

Trabzonspor Gibi Tetikleyici Bir Şey Lazım

Ankara'da yerel basını nasıl görüyorsunuz sorumuzu Çebi "Ankara metropol şehir, Türkiye'nin her yerinden

insan var. Nüfusun yüzde yirmisi öz Ankaralıdır, gerisi göç. Dolayısıyla kimse şehri sahiplenmiyor. Bir de büyük şehirde insanlar koşturmaya içinde yaşıyor. Küçük şehirde evinden işine yürüyerek gidersin. Bol zamanın olur. Sabah işe giderken bir kahvede oturur, çayını içer gazeteni okursun. Büyükşehirde insanlar ne gazete, ne kitap okumaya zaman bulamıyor. Bu nedenle küçük şehirde yerel basın daha çok tutuyor. Bunun yanında sporunun da güçlü olmamasından Ankara'da yerel basın tutmuyor. Trabzonspor gibi tetikleyecek bir olay olması gerekiyor." diye yanıtlıyor. Bu saydıklarının yanına da ekliyor: "Bütün gazetelerin Ankara ekleri var hem spor anlamında hem yerel haber anlamında doyurucu ekler bunlar."

Ankara'da Bu İşe Bulaşmamak En Güzeli

Ankara'da yerel bir yayın yapacak olsanız nasıl bir şey yapardınız diye sordumuzda Çebi "Görsellik önemli, ulusal medyanın cıvı cıvı baskılarına karşı albenisi olan bir yayın olmalı." diye cevaplayarak devam ediyor: "Yerel medya çok zor durumda. Yaşamayı imkansız hale geldi. Bu durumda Ankara'da bu işlere bulaşmamak en güzeli. Yapacaksanız da iktidar partisinin borazanı olacaksınız onların size sağlayacağı mali imkanlarla yapacaksınız. Buna razı değilseniz bunun dışında gazete çıkarmaya hiç kalkışmayın."

Bir Yemeğe Kalemlerini Satıyorlar

Erol Simavi zamanında Hürriyet'te çalıştığından söz eden Çebi o günleri özlemle şöyle anlatıyor. "Sendikamız vardı. Maaşlarımız iyiydi. Bir habere gittiğimizde en lüks otellerde kalır, istediğimiz gibi yer içerdik. İstediklerimiz haberi yapardık. Böyle olunca da kimseye bağlı değildik." diyor ve ekliyor:

“ Bugün az maaş alan gazetecilerin bir yemeğe kalemlerini sattıklarını görüyoruz. Simavi'nin Hürriyet'i satmasıyla Türkiye'de gazetecilik de bitti aslında. ”

Evrensel Bilinç Varsa Yerel Bilinç de Vardır

Mehmet Onur Yılmaz, Sibel Durak

Ankara'da yerel basını ararken Çağdaş Gazeteciler Derneği'ne gitmeden olmazdı. Yerel basında hiç çalışmamış olsa da 1975'ten bu yana Ankara'da gazetecilik yapan Dernek Başkanı Ahmet Abakay'ın söyleyeceği çok şey olacağını tahmin ediyorduk. Abakay ile başladığımız söyleşi bir süre sonra Dernek Yönetimi'nden Ekrem Meral ve Nurşen Tekin'in de katılımı ile keyifli bir sohbete dönüştü. Maltepe'deki Dernek merkezinde ziyaret ettiğimiz Ahmet Abakay'dan şu hikayeyi bize bir baştan anlatmasını istedik.

Şöyle başladı Ahmet abi; "Yerel basında hiç çalışmadım. 75'te basın yayını bitirdiğimde Kızılay'da bir haber ajansında başladım. O zamanlar Rüzgarlı Sokak diye bir olay hala vardı." derken Ekrem Meral girdi araya: "Herkes Ankara'da Rüzgarlı'yı ilk zanneder. Oysa Rüzgarlı'dan önce Posta Caddesidir Türkiye'deki basının merkezi. Onu kimse bilmez."

"Zeki Müren Vuruldu" Haberciliği

"Kariştirme oraları" diye sözü havada kapı Abakay "kim kaldı ki oraları bilen?" dedi ve devam etti. "Rüzgarlı Sokakta bir sürü yerel gazete çıkardı. Ama pek çoğu da naylon gazeteydi. Yani çok satışı

olmayan, magazin ve siyasi magazin ağırlıklı. Sadece Ulus'ta ve Kızılay'da dağıtırlardı. Örneğin bir haber çıkardı, "Zeki Müren vuruldu" diye. Herkes alırdı gazeteyi. Sonra anlaşıldı ki Zeki Müren birisine vurulmuş." Patronların eşine dostuna basın kartı almak için kurduğu gazeteler olduğunun altını çiziyor Abakay bunların. Ama bunların dışında ciddi yayınlar da olduğunu söylerken Meral'le paslaşarak bir çırpıda sıralamaya başlıyorlar Ankara'da çıkmış gazeteleri: "Bir ara Ankara Ekspres vardı, Ulus Gazetesi CHP'nin yayın organıydı. Ankara'da politik dergiler de vardı. Hasan Cemallerin Devrim Gazetesi. Metin Toker'in çıkardığı Akis vardı. Mehmet Ali Kışlalı'nın genel yayın yönetmenliği yaptığı Ankara Gazetesi vardı. Bunların hiç biri kalıcı olamadı. Ses getiren insanlardı. Cezaevlerinde yattılar. Bunların çoğu Ankara merkezli ulusal yayınlardı"... Onlarca başka yayın adı saydılar; hiçbir bugüne ulaşmamış olan.

Ulusal Basın Yerel Basının Gelişmesini İstemez

Laf dönüp dolaşıp yerel basına gelince soru net: Neden olmuyor? Öncelikli nedenin ulusal basınının yerel basını yaşıtmak istememesi olduğunu söylüyor

Abakay. "Orada, çok satan yerel bir gazete var diyelim Antep'te, büyük gazete hemen oradaki bütün kadroyu transfer eder ve ek çıkarmaya başlar." Bununla da bitmediğini ve yerel basının küçük şehirlerde vali ve belediye başkanı ile iyi geçinmek zorunda kaldığını belirtiyor: "Oraların kralı belediye başkanı ve validir. Onlarla iyi geçinmezsen seni yaşatmazlar. İktidara yakın değilsen işin zor."

Baskı Arttıkça, Güven Azalıyor

Medyanın iktidara teslim olduğunu, bu durumun da hem yerel, hem ulusal düzeyde basının güvenilirliğini ortadan kaldırdığını söylüyor Abakay: "İktidarın borazanı olan bir basına halk neden güvensin ki?" Bu güvensizliğin sebeplerinden birisinin de basında gündeme gelen hiç bir sorunun çözüme kavuşmuyor olması olduğunu altını çiziyor. Ciddi hak ihlallerinin gündeme geldiğini ama mağdurların durumunda olumlu bir değişiklik olmadığı için gittikçe ciddiye alınmaz olduğundan yakınıyor yazılanların. "Bu baskı ve güvensizlik çok tehlikeli basın için. Ulusal basın bile bununla başedemezken Solfasol nasıl yapacak?" diye soruyor ardından; bu soruya cevap bulmak gerek der gibi.

Bu fırsattan istifade edip lafı Ankara'ya getiriyoruz. Ankara'da durum ne, dediğimizde Abakay kentsel bilinç denen şeye inanmadığını söylüyor ısrarımıza karşı. "Yerelliğe karşı değilim ama asıl olan evrensel, ulusal bir bilinç, yerele sıkışıp kalınmamalı. Kişi, dünya ve ülke sorunları ile ilgiliyse kentle de ilgilidir." diyor ve umutsuzluğunu ifade ederek devam ediyor. Çözüm önerisi umutsuzluğunun içinde gizli:

Yerel Bir Yayın Olacaksa Bu Politik Bir Gazete Olmalı

"Olmaz, umut yok. İdeali olmak başka bir şey ama Ankara'da olmaz bu iş. Ulusal basın bile satılmıyorken olmaz. Ankara'da ancak politik bir gazete çıkarırsanız olur. Politikayla ilgilenen kesime satabilirsiniz. Ankara'da politika ile ilgilenen geniş bir kitle var."

Keyifli sohbetimiz bir buçuk saatten fazla sürdü. Solfasol olarak bu işin erbapları ile tanışmaktan mutlu, uyarılar ve umutsuluk içinde gizli çözüm önerileri kulağımızda karlı Ankara sokaklarına vurduk kendimizi.

"Nasıl olacak?

Solfasol bu işi nasıl yapacak?

Yol Kesici Ulusal Basın Meclis ve Köşk Dışındaki Ankara'yı Görmüyor

Sibel Durak / Mehmet Onur Yılmaz

Ankara'da yerel basın konu olunca sözü Ankara'nın yerel gazetelerinden birine vermemek olmaz elbet. Başkent Gazetesi bunun nadir örneklerinden biri. Aslında 40 yıllık bir geçmişi var Başkent'in. Bir dönemin ulusal yayın yapan Siyah Beyaz'ı kapanınca ertesi gün Günlük Haber olarak çıkmaya başlamış. 2009'dan bu yana da Günlük Haber, Başkent adıyla çıkıyor. Gazetenin Yazı İşleri Müdürü Mahzun Doğan ile Ankara'da yerel basını konuştuk. Doğan Ankara'nın Meclis ve Köşk eksenine sıkıştığını ifade ederek kent sorunlarını yansıtan yerel basına ciddi anlamda ihtiyaç olduğunu söyledi.

İlan alamıyorsanız kolunuz kanadınız kırılıyor Yerel basının ekonomik açmazlarına da değinen Doğan sözlerini şöyle sürdürdü "Bugün yerel basının tek gelir kaynağı resmi ilan haline gelmiş durumda. Bu ilanları alamıyorsanız kolunuz kanadınız kırılıyor. Ekonomik olarak güçlü olduğunuzda daha iyi şeyler yaparsınız. Paranız yoksa ucuza kaçarsınız, kalifiye olmayan elemanla çalışırsınız, paranız olursa tam tersi. Birçok yerel gazete mizanpajından tutun da haber diline kadar kötü yayınlanıyorsa bunun altında bu sebepler yatıyor." Doğan'a nasıl bir yerel yayın hayali olduğunu sorduğumuzda cevabı netti:

“ Kentteki hiçbir şey bizim gözümüzden kaçmaz diyen, kentle ilgili her sorunu sayfalarına taşıyan ve ulusal basın bürosu canlılığında çalışan bir yerel gazete var hayalimde. ”

Ankara'da yerel gazete eksikliğini Başkent ile kapatmaya çalıştıklarını belirten Doğan gazetenin çıkış noktasını

"Ankara yönetimin merkezi. Cumhurbaşkanı her gün birilerini ağırlar, Başbakan her gün birilerini ağırlar. Mecliste her gün tartışmalar olur. Bunlar ulusal basının odağındaki şeyler. Bizim için bir ilçe belediye başkanının yaptığı çalışmalar yapacağı açıklamalar, bir partinin genel merkezinden çok Çankaya ilçe başkanının yapacağı açıklamalar daha önemli. Bu bakışla bir gazete oluşturmaya çalıştık." olarak açıklıyor.

Ulusal basın yol kesicilik yapıyor

Doğan ulusal basının yerel basınla haksız bir rekabete girdiğini belirterek şunları söyledi: "Türkiye'de yerel basın genel olarak zor koşullara düştü, eski gücünü yitirmeye başladı. İstanbul'a kar yağmışsa Türkiye'ye kış gelmiş derler ya o hesap ulusal gazeteler İstanbul'un yerel gazeteleri gibi çıkıyor. Böylesi bir ortamda yerel basına müthiş ihtiyaç var. Ulusal basının Meclis ve Köşk dışında kalan Ankara'daki önemli olayları

görmeyen bir yanları var. Fakat diğer yandan birçok genel müdürlük Ankara'da. Haliyle Ankara'yı boşlayamıyorlar da.

Ne yaptılar ulusal basın yerel basınla haksız bir rekabete girdi. Bütün büyük gazetelerin kent ekleri var. Kendileri İstanbul'un yerel gazetesi gibi çıktıkları için okuyucudan özür dilemek adına mı bunu yapıyorlar diye de düşünüyor insan ama o kadar da masum değiller. O kentte gelişebilecek yerel gazetelerin birtakım gelir olanaklarından pay istiyorlar. Bu da yerel basın için olumsuz bir durum yaratıyor. Bir gazete alıyorsunuz gazetenin içinde yok yok. 100 sayfalık gazeteyle karşılaşabiliyorsun özellikle hafta sonları. Ulusal basın burada da yol kesicilik yapıyor. Haliyle kimse yerele dönüp bakmıyor". Sonra da ekliyor:

"Ulusal medyanın ek vermediği bir ilde olsanız yerel basın daha güçlü olur. Aksi halde ulusal gazetede ilinizden hiçbir haber yer almayacak. Böyle bir ilde gazete çıkarsanız daha güçlü duyurabilirsiniz sesinizi."

Yerel Medyanın Limitleri: ABD'de Ana Haber Bültenleri

Güneş Ertan

Türkiye'de ulusal televizyon kanallarının ana haber akışı genelde pek değişmez: önce dünya ve ülke gündemindeki politik ve ekonomik gelişmeler, sonra biraz üçüncü sayfa olayları, belki biraz eğlence haberleri ardından da spor haberleri ve hava durumu. İstanbul dışında ikamet ediyorsanız, çok büyük ihtimalle kendi şehriniz ile ilgili edineceğiniz en yerel haber ertesi günün hava durumu ile sınırlı olacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde ise ana haber bültenleri yerelliğin sınırlarını

fazlasıyla zorlar haldedir. Nüfusu bir kaç yüzünü geçmeyen en ücra köşelerdeki şehirlerde bile FOX, ABC, NBC, CBS gibi en çok izlenen ulusal kanallar saatler yediği gösterdiğinde yerel haber stüdyolarına bağlanırlar. Haber akışının ise ne ulusal ne de uluslararası gündem ile çoğu zaman pek de alakası yoktur. İlk haberler can kaybı olmayan mahalli bir yangın, il belediye meclisinin park ücretlerinde yaptığı yeni bir uygulama, Irak ya da Afganistan'dan evine dönen bir askerin havaalanında ailesiyle göz yaşartan kavuşması, ya da bir ilköğretim okulunun korosunun

başarılı performansı olabilir. Hal böyle olunca da eş dost, sürekli alışveriş yaptığınız esnaf ana haberlerde sıkça boy gösterebilir. Ana haberlerde yerelliğin tavan yaptığı anlarda hiç şüphesiz hava durumudur. Son derece teknik görseller eşliğinde hava durumu spikeriniz sizi dakikalar boyunca "saatlik" hava durumu konusunda bilgilendirir ve siz sonradan anlırsınız günlük güneşlik bir günde neden herkesin okula yağmurlukla geldiğini. Siz hariç hava durumunu yakından takip eden herkes akşamüstü dört sularında şiddetli bir sağnak yağış

olacağından haberdardır.

Bu düzeyde bir yerelliğin doğal sonucu olarak, yeni taşınmış bir yabancı olsanız bile kısa sürede yaşadığınız şehrin gündemine hakim olmakla kalmaz, şehrinizi ilgilendiren konularda sizin de sözünüz olduğunu hissedersiniz. Ve yine aynı yerelliğin sonucu olarak, CNN, PBS gibi uluslararası haber kanallarını takip etmeyen pek çok Amerikalının dünya haritasında Kanada ve Meksika dışındaki ülkelerin yerini neden gösteremediğini de anlırsınız.

Ankara Büyüdü Ama Şehir Küçüldü...

Sibel Durak / Mehmet Onur Yılmaz

Ankara'da can bulan ve alanında fark yaratan işlerin en güzel örneği Sahne Dergisi. Bundan 8 yıl önce Toplumsal Araştırmalar Kültür ve Sanat İçin Vakıf (TAKSAV) çatısında merhaba dedi tiyatro severlere. O zaman bu zaman, fikir ayrılıkları, yol ayrımları yaşansa da pek çok kişinin emek verdiği dergide en başından beri bu işin içinde olan bir isim Murat Demirbaş. Elini taşın altına koyarak son 3 yıldır tek başına üstlenerek Sahne'nin sorumluluğunu, bildiğinden şaşmadan yolunda ilerliyor.

Onur Çarşısındaki küçücük ama bir o kadar sevimli ofisinde görüştük Demirbaş'la. Röportaja başlamadan son sayıyı önümüze çıkarıp baskı kalitesinin günden güne nasıl değiştiğini anlatıyordu heyecanla. Her seferinde matbaaya kalıp parası ödemelerine rağmen kirli kalıpların yarattığı sıkıntıları sıralıyordu. Sonra da gülerek ekledi "Bir dergiye yazı nasıl yazılır onu bile bilmezken şimdi neler konuşuyoruz..."

"Dışardan dergi alıp okuyor ama dergicilik nedir, dergiye yazı yazarken neye dikkat edilmesi gerekir onu bile bilmiyordum. Allahaan yanımızda çok deneyimli ağabeylerimiz, hevesli genç arkadaşlarımız vardı. Yaparak öğrendik. Kervan yolda dizilir hesabı o kadar basit şeyler için o kadar zaman kaybettik ki. Mesela bizim dergi başlarken sırtlı mı olsun tel zimba mı olsun tartışması çok büyümüş, neredeyse ideolojik bir tartışmaya dönmüştü. 2 ay tartıştık. Önce tel dikiş çıktı şimdi sırtlı çıkıyor. Bu bir süreçmiş demek ki. Kör topal, yalan yanlış bildiğimizle, birilerinin bize söyledikleriyle başladık." diye anlatıyor o günleri Demirbaş.

Genç Yazarlar Yetiştirdik

Dil Tarih Tiyatro Bölümü Hocalarından Ayşegül Yüksel'in kendilerine "Siz gençler olarak yazın. Genç kuşak yazsın, yorumlasın, genç tiyatro eleştirmenleri yetişsin. Sizin bakışınız hakim olsun biz biraz kenarda duralım." öğütlerini başlarda yanlış anladığını da itiraf ediyor. "Biz sanıyorduk ki hocalarımız bize destek vermekten çekiniyor oysa şimdi çok önemli bir şeyi fark ettik hakikaten bayağı genç yazar yetiştirdi Sahne" diyor.

Sahne şu an Türkiye'nin her yanına olduğu gibi Türki Cumhuriyetlere ve Harvard Üniversitesinin kütüphanesine kadar ulaşıyor. Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü Rengim Gökmen'in bir sohbet sırasında Türkiye'nin bir opera dergisine ihtiyacı var demesiyle tiyatronun yanında opera bale yazıları da yer almaya başlıyor Sahne'de.

"Türkiye'de tiyatro opera bale konusunda tek geçen hocalarımızın tamamı bizde yazıyorlar. Sayfa sayımız arttı, her şeyimiz büyüdü ama biz küçüldük. Taşdığımız yük çok artmaya başladı ve biz altında

ezilmiyoruz ama çok zor duruyoruz." diyerek özetliyor şu anki durumunu Demirbaş. Derginin çıkamaya başladığı günden bu yana en büyük destekçisinin Devlet Tiyatroları (DT) olduğunu belirterek ekliyor Demirbaş,

“DT hep yanımızda oldu ama Sahne Dergisi hiçbir zaman DT'nin yanında olmadı. Devlet Tiyatrolarının varlığından yanayız bunda tarafız ama oyunlarıyla ilgili bizde her türlü eleştiri çıkmıştır.”

Çünkü biz işimizi iyi yaptıkça onlara katkımız olur. Onlar bizi her zaman destekledi ama bu hiçbir zaman aidiyet olmadı. Söylememiz gereken sözleri söylüyoruz.”

Bizi Medya Plaza Sanıyorlar

"Sahne Dergisi denilince bizi medya plaza sanıyorlar. Biz 4-5 metrekairelik bir alanda tek telefon iki masa, yarı çalışan bir bilgisayar yapıyoruz bu işi. Şu kadarını söyleyeyim; ben bizim derginin net ağırlığını biliyorum. Biliyorum çünkü 2-2,5 yıl öncesine kadar ben o dergileri sırtımda taşıdım. Arabamın arkasına dergileri dolduruyordum tek tek adreslere bırakıyordum. İnsanlar postayla bırakıldığını düşünsün diye bir de poşetliyordum.”

İstanbul'a Kan Ankara'dan Gider

Ankara'da bu işi yapmanın avantajları, zorlukları neler diye sorduğumuzda hiç de yabancı olmadığımız bir yanıt alıyoruz "Tiyatronun başkenti Ankara. Tiyatro Ankara'da üretilir sonra İstanbul'a kan tiyatro anlamında Ankara'dan gider. Tiyatro burada konuşulur, tartışılır karar verilir. İstanbul piyasadır ama oraya kanı veren Ankara'dır. Büyük işlere imza atan oyunculara bakın hepsi Ankara'dan gitmedir. Yönetmen, yazar, oyuncu bu işi bilenler Ankara'da yetişir bunlar avantajları. Dezavantaj piyasa

dışındayız. Bunu İstanbul'da yapıyor olsaydım ekonomik olarak daha rahat ederdim. Burada tırnaklarınızla kazıdığınız şeyi orada ellerinizle yapıyorsunuz.”

Ankara'nın Hayat Damarları Küçüldü

Ankara'da yerel basının güçlü olmayışını Ankara'nın kent olamayışına bağlayarak sözlerini şöyle sürdürüyor Demirbaş "Kentın nabzının attığı yerler vardır. Bu yerler ne kadar çoğalırsa o kent sesini ulusal anlamda da uluslararası anlamda da duyurabiliyor. Yüz ölçümüyle, insan sayısı, bina sayısı bir kentin büyüklüğünü ancak hacmen ölçeklersiniz, Avrupa'da bazen bir kent sadece bir opera binasıyla anılır. Bazen garıyla anılır. Bizde işin bu tarafı ihmal ediliyor.

“Ankara insan sayısı, araç sayısı olarak büyüdü ama hayat damarları küçüldü. Kent olarak büyümedi sorun bu. Belediyelerin artık yol, park yapmaktan vazgeçip başka şeyler yapmayı düşünmeleri gerekiyor.”

Koskoca Atatürk Kültür Merkezimiz var başka kentlerin günlerini düzenlemek dışında ne işe yarıyor. Devlet Tiyatrosunun Ankara'da kendi mülkiyeti olan tek sahnesi Çayyolu. Devlet Opera Balesinin merkezi burada, kaç kişilik salonu var? En fazla 600 kişilik. 600 kişi nedir ki. Bu şehrin bin, bin beş yüz kişilik salonlara ihtiyacı var. Nabız buralarda atacak.

Son yıllarda Ankara'da açılan alışveriş merkezi sayısı ile açılan salon ya da kültür merkezi sayısını karşılaştıran durum ortaya çıkacaktır. Burası başkent. Başkent demek yalnızca genel müdürlüklerin olduğu yer anlamına gelmemeli. Hoş bıraksak başkenti de İstanbul'a taşıyacaklar. İnsanların müzik dinleyebilecekleri, sergi gezebilecekleri, oyun izleyebilecekleri yerler yok. Ankara büyüyor, genişliyor ama yükselmiyor. Yükselme belediyeçilik anlayışının değişmesiyle olur. Ankara'da yıllardır adam gibi şehir tiyatrosu yapılamadı. Ankara'nın İstanbul, İzmit, Eskişehir gibi şehir tiyatrolarının olması lazım. Tüm bunlar yokken bu şehrin medyası olur mu? Olsa ne yazacaksınız?”

Medya Okuryazarlığı Testi

Umut Koşan

Soru 1

“Grinin utanıp, beyaz'ın altına saklandığı bir Ankara sabahı... Saat 07:30. Kızılay- Oran güzergahında; “Halk” kelimesinin, suskunluğu ve çaresizliği karbon kağıdıyla çoğaltılmış, kederlileri çağırıştıran, Ankara Belediyesi Özel Halk Otobüsü.

Tonu kalın, kelimeleri zoraki inceltilmeye çalışılmış bir ses:

- Oran'a çıkamıyoruz. Yollar buz. Protokol

yolundan Turan Güneş Bulvarı'na girip, oradan Kızılay'a döneceğiz.

Saat 07: 55. Hımbıl bir homurtu...

Saat 08:10. Hımbıl bir homurtudan sonra;

kelimeleri zoraki inceltilmeye çalışılmışsa da başarılammış kalın bir ses:

- Burası son durak!

Ardından, yaşı geçkin kıdemli bir ses:

- Ankara'nın göbeğinde bu rezillik olur mu?

Bunu gastelere yazacağım.

Merdivenlerin son basamağında hımbıl

homurtudan kurtulmuş bir ses:

- Bırak ya... Sanki bunları yazacak gazete mi

kaldı ?”

Yukarıdaki metinde esas anlatılmak istenen aşağıdakilerden hangisidir?

A- Ankara'nın karlı bir sabahının çilesi

B- Ankara Büyükşehir Belediyesinin karla mücadele etmeme çalışması

C- Yılmaz Erdoğan'ın “Ankara'ya öyle yakışır ki kar...” şiirinin dizesi

D- Medya eleştirisi

E- Ankara'da yaşayan herkes bir gün öykü yazabilir düşüncesi

*****

Konu, medya bileşenlerinin en büyük kümesi olan gazeteler olunca böyle bir giriş yapmanın tuhaf karşılanmayacağını düşündüm. Neden mi? Masallarla büyütülüp, tostla beslenen, “test” ve “tez”le eğitildikten sonra, “sorgulamam, siz önerin ben kabul ederim” diyen bir kuşak için bu yöntem kabullenilmiş bir durumdur. Hem ne de olsa gazeteler, etik terimiyle kutsanmış, babadan kalma efsaneleştirilen büyük Babıali masalı değil midir? “Benim memurum işini bilir” sözü papatyalarla süslenmiş yıllarda, Uğur Dündar ve Ahmet Vardar'ın yolsuzluk haberleriyle bir anda apolitikliğini bir kenara bırakan, sonra, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın felsefesiyle, “Bırak onlar söylesin. Onlara bir şey olmaz” deyip oturanlar, “sorgulamam, siz önerin ben kabul ederim” zihniyetinin göstergesi sayılmaz mı? Sırası gelmişken parantez içinde belirtilmesi gereken bir hatırlatmayı altını çizerek belirtmek istiyorum.

“Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu'nun bilgilerine göre 21 Şubat 2012 tarihi itibarıyla cezaevlerinde 20'si imtiyaz sahibi ve yazı işleri müdürü olmak üzere toplam 106 gazeteci tutuklu bulunuyor.”

Bu hatırlatma aslında, “Bırak onlar söylesin. Onlara bir şey olmaz” deyip oturanların yanılgısını, “Ankara'nın göbeğinde bu rezillik olur mu? Bunu gastelere yazacağım.” örneğinde olduğu gibi, hak gaspına uğradıklarını düşünenlerin, çoğu zaman “korkutma” ve “kurtarma” aracı olarak gördükleri gazetelere ne kadar “yabancı” olduklarını açığa çıkarıyor. Halbuki, üretim ve tüketim ilişkisi bakımından düşünüldüğünde, okur ile gazeteler arasında

doğrudan bir bağ vardır. Gazeteler, bireyin, rutin halde ücretini ödeyerek sahibi olduğu tek medya aracıdır. Çünkü birey, televizyon ve radyo gibi medya araçlarına sahip olmak için rutinleşmiş bir ücret ödemez. Bugüne kadar göz ardı edilen okur ile gazete arasındaki bu ticari bağ, etik sarmalı ile kutsanmış büyük Babıali masalının tıkanık damarıdır. “Bırak ya... Sanki bunları yazacak gazete mi kaldı ?” cümlesi, bu tıkanık damarın kangrenleştiğinin dışı vuruşudur.

*****

Şimdi, aklının ucundan “yandaş” ve “candaş” medya eleştirilerini geçirip, büyük Babıali masalının tıkanık damarına bağlamak düşüncesinde olanlar yanılır.“Yandaş” ve “Candaş” medya söylemi, gazetelerin, muhalif olup olmamasına bağlı olarak üretilmiş eleştirel bir tanımdır. Yani ideolojiktir.

“Oysa ki, medya organları ister “yandaş” isterse “candaş” olsun, arz ve talep ilişkisine bağlı ticari işletmelerdir. Bu noktada, medyanın “sömüren” medya olup olmadığının ayırt edilmesi önemlidir.”

Peki, sömüren medya nedir? Sömüren medya, varlığını sürdürmek için başlıca gelir kaynağı olan reklam ve ilan gelirlerini ana temeli olarak gören, basın meslek ilkelerini görmezden gelerek haber kaynağını reklam kaynağına dönüştürür. Bu medya organları genellikle gazetelerdir. Çünkü özel reklamların yanında kamu ilanlarını yayımlayan tek medya aracı gazetelerdir. Gazetelerin hepsinin, anayasa ile teminat altına alınmış “Halkın haber alma özgürlüğünü” sağlamak şiarıyla yayımlandığını ve künyesinde “basın meslek ilkelerine uyma sözü vermiştir” ibaresine yer verdiğini düşünürsek, bu tür gazetelerin kanuni hakları ve etik değerleri sömürdüğü net şekilde görülebilir. “İlk akla gelen doğrudur” test mantığıyla, bilindik gazeteleri aklınıza getirmeyin hemen. Çünkü bu tür gazeteler çoğunlukla yerel yayıncılık yapan yazılı basın organlarıdır.

*****

Türk filmlerindeki fakir ama onurlu gencin, medyadaki karşılığı; yerel gazeteler! Yerel gazetelere dair ne yazılmışsa hep şöyle başlar: “Oldukça zor koşullar altında yaşamlarını sürdürmeye çalışan...” Doğrudur, bir kısmı yaptığı haberler nedeniyle yerel yönetimlerin baskısı altında “Halkın haber alma özgürlüğünü” sağlamak amacıyla özveriyle çalışır. Ama birçoğu, okuru haber alma özgürlüğünü savunan birey yerine sömürmeye hazır ana paraya ulaşma aracı olarak görür. Burada ana paradan kasıt, Basın ilan Kurumundan aldıkları para karşılığı ilanlardır. Gazeteci Orhan Erinç'in Basın İlan Kurumu'nun uygulamalarıyla ilgili anlattıkları

bunun kanıtıdır. Erinç konuyla ilgili olarak, Korkmaz Alemdar'ın derlediği, Türkiye'de Kitle İletişimi adlı kitapta şöyle diyor:

“... Devlet İhale Yasasına göre ilan verilerek yapılması gereken yerlerde, kıymet ilanlar falan, o bölgeye gidip bunları yakından izleyen, o ilanlar sürecinde gazete yayınlayıp paraları cebe indiren, ilanlar bittiği zaman da bırakıp başka bir yer arayan “gazeteciler” de var”

*****

Peki ya Ankara'da durum nedir? Ankara'da, “haber alma özgürlüğünü savunan birey” yerine “sömürmeye hazır ana paraya ulaşma aracı” olarak gören gazeteler var mıdır bilmiyorum. Buna, “Ya Ankara'da yerel gazete mi var” diye karşılık vermeyi düşünenleri, Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü'nün 2001 verilerinin, şaşırtacağına inanıyorum.

*****

Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü'nün 2001 verilerine göre; en fazla süreli yayın, 2 bin 498 yayınla Ankara da yayımlanmaktadır. Bunların 122'si “siyasi” nitelikte olup, 203'ü günlük olarak yayımlanmaktadır. Bu günlük yayınları gören, okuyan var mıdır abaca. Diğer yandan, Basın İlan Kurumu'nun 2000 yılına ait verilerine göre, Ankara'da 2000 yılında ilan verilen 10 gazete bulunmaktadır. Gazetelere verilen ilan tutarı ise o günün rakamlarına göre 573.319.400.000 TL.

*****

“Ya canım” diyerek söze başlayan ve bilindik medya eleştirileriyle, “bunların yaptığı diğerlerinin yaptıklarının yanında görünmez bile. Hem Allah aşkına bunların yazdıklarından ne olur” diyenler, bilinçsiz okur zihniyetine sahip olanlardır. Çünkü bu tip okur, sömürülen kanuni haklarına karşı refleksiz kalarak, “korkutma” ve “kurtarma” aracı olarak gördüğü gazetelerin, bir gün etik değerleri yok ederek, kendisinin basın yoluyla istismar edilmesine göz yumar. Yerel medyanın etkisini küçümseyenlere, 2 Temmuz 1993'te yaşanan “Madımak Katliamı”ndaki Sivas yerel gazetelerinin rolünü utanarak hatırlatmak isterim. 2 Temmuz 1993 tarihinden birkaç kaç gün önce Sivas yerel gazeteleri, gerçekleşecek olan Pir Sultan Abdal Şenlikleri'yle ilgili olarak, “Müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz” şeklinde manşetler atıp, etik değerlerle çelişen inanç sömürüsü yapmış, “Madımak Katliamı” failleri arasına adını yazdırmıştı.

*****

Unutmadan, ÖSYM tarafından hazırlanmadığı için hiçbir skandala yol açmayacak, “test” ve “tez”le eğitilenlerin yabancı olmadığı paragrafta anlam bilgisine benzeyen yukarıdaki sorunun cevabı “D” şıkkıdır. 5 N 1 K kuralını, “Haber hayattır, hayat ise haberdır” denkleminde uygulanırsa bu sonuca kolaylıkla ulaşılabilir. Gerçi, Ankara ile kar ilişkisi göz önüne alınırsa “A” ve “B” şıkları da doğru sayılabilir. Durum böyle oluca da Ankara'da yaşayan herkes bir gün öykü yazabilir veya Ankara'da yazılmış bir öykünün içinde kendisini yaşarken bulabilir.

2011 sbf<d>der yayını, haftalık, dönüşü hazırlanıyor, Cebeci Kampüsü

Film Gösterimlerinden Dergiye...

Ozan Işık Kamu - Ankara Üniversitesi Kamu Yönetimi ve Siyaset Bilimi-4

Sekans sinema kulübü 2007-2008 öğretim yılında, siyasal bilgiler fakültesinde beraber film izlemek isteyen öğrencilerin bir araya gelmesi ile kuruldu. SBF'deki tüm öğrenci toplulukları gibi geniş bir kitleye hitap etme amacıyla da değildi. Kulüp film gösterimlerini yapmaya, SBF'de iki tane sinema topluluğu daha bulunmaktaydı. Sekans'ı diğer sinema topluluklarından ayıran şey; herhangi bir fraksiyonun uzantısı olmaması ve topluluğun öğrenciler tarafından sosyalleşme mecrası olarak görülmemesiydi. Sekans öncesinde yapılan film gösterimlerinde, "Sosyal mesaj" kaygısıyla sinemanın kendisi arka plana atılmakta ve bu da o sinema toplulukların varlıklarıyla çelişmekteydi. Sekans Sinema olarak bizim için önemli olan şey sinemanın ta kendisiydi.

Beraber film izlemek şıarısıyla ortaya çıkan topluluk SBF'nin sinema alanında uzun yıllardır sıkışıp kaldığı dar kalıplardan kurtulmasını da bu sayede aşmış

oldu. Çünkü toplulukça seçilen filmler sinemanın araç değil amaç olduğunu gösterecek eserlerden oluşmaktaydı. Topluluk, fakülte yönetiminin öğrenci topluluklarının hareket alanlarını olabildiğince kısma gayretinden kimi zaman sert kimi zaman da muzır yöntemlerle kurtuldukça, kendi içinde de daha rahat bir hareket imkanı bulmuş oldu. Tabi kimi hocalarında topluluğu fark etmesi ile birlikte derslerde topluluktan bahseldilmesi de Sekans'ın daha geniş bir izleyici kitlesine kavuşmuşmasına yardımcı oldu. Topluluğa, sinemaya ilgi duyan yeni üyelerinde katılımıyla birlikte kemikleşmiş bir kitle tarafından topluluk iki üç yıl idame ettirildi ve SBF'de en etkin topluluklardan biri haline geldi. Ancak öğrenci topluluklarının yavaş yavaş etkinsizleşmesi ve yeni gelen öğrencilerin üniversite topluluklarından ziyade derslere meyilllerinin daha yüksek olması son iki yılda topluluğun daha dar bir kitleye sahip olması sonucunu doğurdu.

Sekans Sinema Kulübü

Ali Bulut - Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İşletme-4

Sekans Sinema Kulübü olarak haftanın 1 günü Siyasal Bilgiler Fakültesinin muhtelif sınıflarından birinde gösterimlerimizi yapıyoruz. Film seçimlerini "Sanat Filmi", "Avangard Film", "Avrupa Sineması" vs. gibi teknik başlıklardan hareketle belirlemiyoruz. Sevdiğimiz yönetmenlerin en bilinen filmlerini değil de en iyi filmlerini, o yönetmenlerin sinemasını en iyi ifade edenleri gösteriyoruz. Burada teknik yetersizlik değil bizi buna iten şey, amacımız fakültede okuyan bizlerin, öğrencilerin, akademisyenlerin ve hatta çalışanların sinema adına örneklerle tanışmalarına yardımcı olmak. Arzumuz uygun olan sınıflarda sürekli farklı türde filmlerin ve hatta türsüz filmlerin dönmesini ve ders aralarında ya da

dersten sıkıldığımız zamanlarda sakince bir film izlemek. Sinematek'lerin yarattığı bu kültürü henüz yakalayamadık ki bunda teknik imkansızlıkların etkisi gerçekten çok büyüktü.

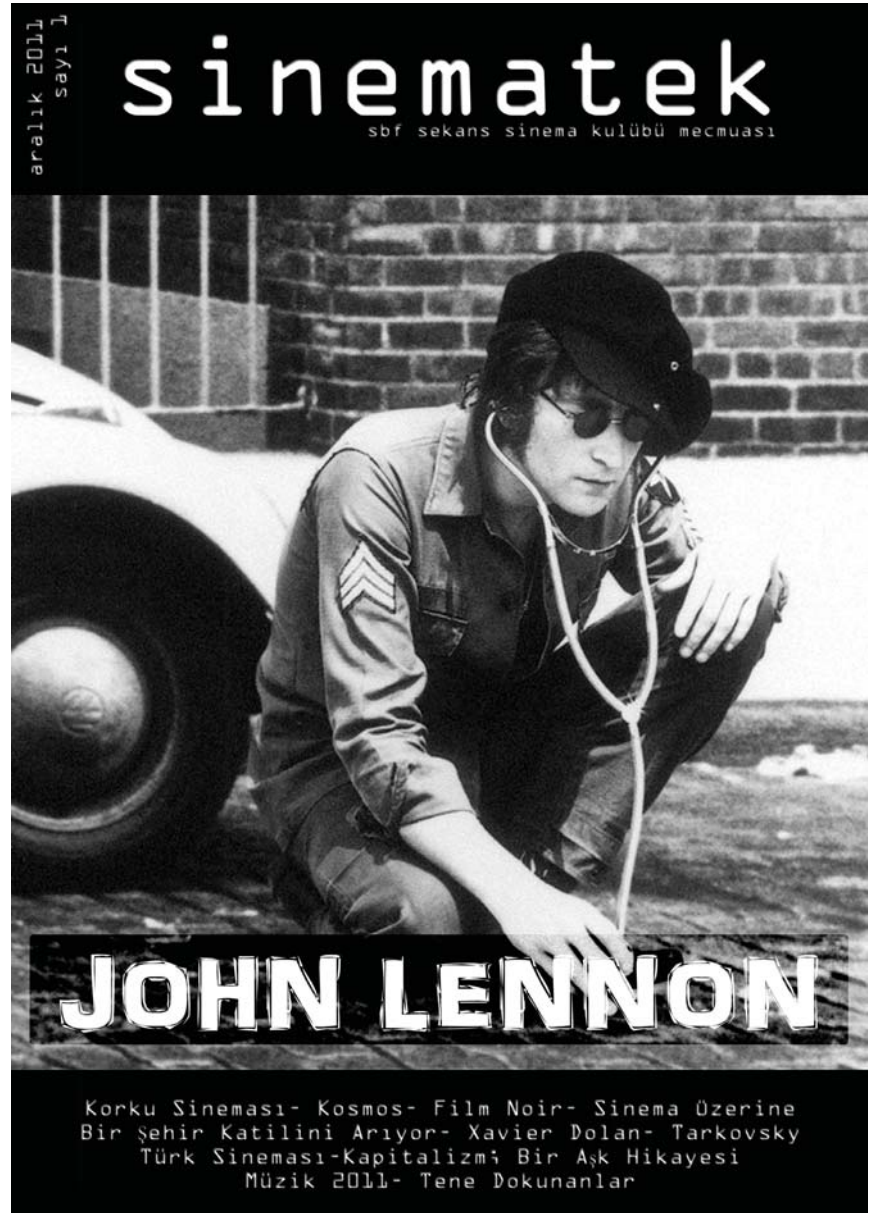
Üniversitede faaliyet geçiren toplulukların temel görevi olarak görülen şeyleri yapmayı genelde reddettik. Kulübün aktif üyelerinin görüşleri ve zevkleriyle eğlenceli ve yenilikçi bir sinema kulübü kurduk. Kimi zaman 100'e yakın konuğumuz oldu. Kimi zamansa üyelerin dahi gitmediği gösterimler gerçekleştirdik. Netice itibarıyla 5 yıllık bir birikimimiz oluşmuştu biz de . Bu birikimi yazılı hale getirmek için dergi çıkarma çalışmalarına başladık.

SİNEMATEK Dergisi Hakkında

Sebati Ladikli - Ankara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler-2

Dergi fikri ilk kez konuşulduğunda fikri hayata geçirmek adına hemen işe koyulmuştuk. Yaptığımız gösterimlerle belli bir kitleye ulaşabiliyorduk fakat bir dergi çıkarıyor olmak, kendimizi çok daha iyi ifade etmemize yardımcı olacaktı. Daha önce birçok sinema topluluğu çeşitli üstyapılar altında değişik biçimlerde ruhunu ortaya koymaya çalışmıştır elbet. Sinematek de bu ruhun 'Siyasallaşması' ile ortaya çıkan bir deneme olarak değerlendirilebilir. Sinemayı farklı bir okumaya tabi tutmaya çalışan kişiler olarak sinematek bizim için bu bakımdan ayrıca önem teşkil ediyor diyebilirim . Bu farklı okumayı didaktiklik tuzağına düşmeden gerçekleştirebildiğimiz ölçüde belli şeyleri doğru yapmayı başarıyoruzdur diye düşünüyorum.Bu noktada sinemanın sanatlaştırılması sürecinin yanında, sanatın araçsallaştırılması sürecinin karşısında duran bir çizgimizin olduğunu söyleyebilirim. İlk sayımız aralık sayıydı ve hepimiz için 'ilk'i barındırmaktaydı. Bu bakımdan ilk sayının en güzel yanı bu işi yapabileceğimize dair bize güven vermeseydi diyebilirim. Nitekim bu güvenle ikinci sayıyı şubat ayında çıkardık ve aldığımız geri dönüşler de memnun edici bir çizgiye ulaştı. Yazarlarımızın çoğu Siyasal Bilgiler Fakültesinde öğrenimlerine devam etmekte fakat diğer fakültelerden de yazar arkadaşlarımız var. Nitekim sinemaya yalnızca sinema olarak bakıyor olmamaları dışında yazar olmak için aradığımız herhangi bir önşart yok.Dergi tamamen gelen yazılarla şekillenmekte. Öyle ki; müzikle alakalı yazıların gelmesiyle oluşturduğumuz bir müzik bölümümüz bile var. Dergi siyasal bilgiler fakültesi kantininde kurulan standdan temin edilebilir. Bunun yanında imge kitabevinden de ulaşılabilir.

Editore: birkaç ana soru çerçevesinde cevaplamaya çalıştım fakat eksik gördüğünüz yerleri söyleyebilirsiniz tamamlarım. Fazla olan yerleri de geri dönüşe gerek kalmadan kırpabilirsiniz. Kolay gelsin.

Gösterimler Hakkında

Taha Onur Selimoğlu - Ankara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler-2

The Dreamers (2003)	Bernardo Bertolucci
Vickey Cristina Barcelona (2008)	Woody Allen
12 Angry Man (1957)	Sidney Lumet
No Man's Land (2001)	Danis Tanevic
C.r.a.z.y. (2005)	Jean-Marc Vallée
Heartbeats (2010)	Xavier Dolan
Blue Velvet (1986)	David Lynch
Die Welle (2008)	Dennis Gansel
Mr. Nobody (2009)	Jaco van Dormael
Blade Runner (1982)	Ridley Scott
Imagine (1988)	Andrew Solt
Adam's Apples (2005)	Anders Thomas Jansen
Double Indenity (1944)	Billy Wilder

Film gösterilerimizi her Perşembe küçük amfi'de yapıyoruz. Göstereceğimiz filmleri her hafta mail grubumuz aracılığıyla ya da bir araya gelerek belirliyoruz. Topluluk üyelerinin önerileri geliyor ve onlardan biri oy çokluğuyla seçilip gösteriliyor. Haftada genelde bir gösterimimiz oluyor ancak bu ay yaptığımız gibi, belirlediğimiz bir konuda haftalık birden fazla gösterimde yapabiliyoruz. Bu ayki konu dergimizdeki konuyla paralel oldu. Gösterimlerimiz keyifli geçiyor. Sonrasında oturup konuştuğumuzda izlerken fark etmediğimiz bir çok nokta yakalıyoruz, bu sohbetler de keyifli oluyor. Zira her filminden sonra bu gerçekleştirebiliyoruz.

İçinden Bisiklet Geçen Filmler

Özgür Yalçın

“eskiden kendimize ilham verirdik şimdi başkalarına ilham veriyoruz”
Hasan Ünal Nalbantoğlu

Sevgili Ulus Baker'in ölümünden sakındığı Ünal Hocamız öğrencisi Ulus'u anma toplantısı sonrası sohbette söylediği ve yakaladığım sözünü üstteki. “Hocam kendinize nasıl ilham veriyordunuz?” diye sorduğumda da “biriktiğin yerlerden taşarsın, işte onlar sana ilham verir” demişti. Bir amatör olarak o sözü bana yetmişti. Sonra avucuma baktım, elimde onbeş yıldır ne vardı. Yönelimler, virajlar ve yollar yollar.

‘Butch Cassidy and the Sundance Kid’de “raindrops keep fallin’ in my head” eşliğinde, Paul Newman bisiklete biner. İşte o sahne, Before the Rain’de yeniden canlandırılır. Şarkıyı ıslıkla söyleyen, yaşı gereği Makedonyalı Büyük İskender, Alexander, az evvel “taraf tut” dediği kadından sonra köyünde, eski ve püskü bisikletini sürüyordur ama yıllarca savaş ve fotoğraflarından bıkıp köyüne dönen Alexander, köyündeki çatışmaya yenik düşmüştür...

Bir üreti, söylenemeyeni, gösterilemeyi, hissedilemeyi ve benzeri ‘şey’i var ettiğinde hedefini bulur, motive eder. Bu hal, tarihiyle, yaşamıyla, karakteriyle bir kent de olabilir. Kısmen ölmekte, öldürülmekte olan Ankaramızın bir film şeridi gibi geçmişi gözümüzün önünden geçerken, ellerinde çekirdek ve çocuk seslerinin bol olduğu akşam sefalarında Batıkent’ten film şeridimizden bir kare canlandırıyor.

Bundan yıllar yıllar önce, henüz internet yokken ve otomobil sayısıyla melih gökçek sayısı azken, bisikletler balkonlarda değil olması gereken yerlerinde, sokaklardaydı. Ulaşımın yanı sıra neşe ve aramızdaki yarışmanın aracıydı. Mütevazı yıllardı. Herkesin eşit daha eşit olduğu, bacağı ve ciğeri ve kalbi kadar gidebildiği yollarıyla birbirimize ulaşıyor ve birlikte başka bir yere gidiyorduk. “Yok, olmaz! Ankara bisiklet yolları için hiç uygun değil” diyen adamcağıza inat, hâlâ büyümemişken TV’de Kevin Costner’in oynadığı ‘American Flyers’i seyretmişim. Bir çocuk, Kevin Costner’in kardeşi, antrenmanda bir tırı

geçiyordu. Abisiyle bir yarışa katılıyor, takım olmanın ne demek olduğunu gösteriyor, yarışı kazanıyordu. Onun verdiği heyecanla “ben de yaparım” diyerek saldırıyorduk yollara... Rüzgar, ıslık çalıyor, ter boyunda iz yapıyordu.

TRT’nin daha sosyal olduğu dönemdi ki nimet bu ya peşi sıra “Breaking Away” filmi de yayınlanmıştı. Yaşadığı şehirde yapılacak olan yarışa katılacak tutkulu İtalyan bisikletçilerle yarışmak için antrenman yapan çocuğu seyretmişim. Bacaklarını tıraş ediyor, âşık oluyor, velodromda koşuyordu. Gelgör ki iyi yarışan çocuğumuzu çekemeyen ‘namissız’ İtalyanlar, kahramanımızın tekerine el pompası ile çelme takıp düşürmüşlerdi. “Bir gün benim de böyle bir bisikletim olur mu?” diye babama sormuştum. Hep, “büyüyünce olur” cevabını duymaktan yorulmamak için Çankaya Belediyesi’nin kulübüne, İnönü Stadyumu’na gitmiş, ceylan gibi sülün gibi bisikletleri görmüştüm.

O gün bugündür hayalim, yurtdışından gelip de ballandıra ballandıra anlatan

arkadaşlardan dinlediğim ferah sokaklar... Bisikletin, insanın, rahat gezindiği alanlara ulaşmak.

Yazımızın başına dönersek, 88’den bu yana yıllar, kilometrelerdeki birikmeler elde avuçta gene bir bisikletle bu yazıyı yazmaya getirdi. Ama bu şehri, şu malum adam “götürdü”.

Benim Çankaya ve Yenimahalle Belediye’lerinden talebim, insandan yayadan yana “taraf” olmaları ve geçmiş zaman “sekanslarını” ve çocukluğumuzun ılık gecelerini yeniden canlandırabilmek için, merkezden uzak, cadde ile sokakları rahat ve geniş olan uydu kentlerimiz Ümitköy, Konutkent, Batıkent, Eryaman’da kaldırım ile ilk şerit arasına bir omuzluk mesafe ayırıp oraya sarı çizgi çekmeleri ve bisiklet logosu koymaları... Böylece, çocuklar ne kadar çabuk yönelimlerini keşfeder ve ilgilendirirlerse , bedenleriyle kurdukları ilişki ve tatmin o kadar çabuk sonuçlanır. Bu da kendi kendine neşelenebilen bir halkın çabasına destek olur. Öyle değil mi sevgili Çağatay Avşar?

SOLFASOL’da “Yazar” olmak: Ben de Bunlardanım !

Doğaç Mirza

Bir buçuk milyon insanın iyi bir gelecek umuduyla hazırlandığı üniversite sınavında kazanma şansımı arttırmak için gittiğim dershanem yüzünden ailemin yaptığı Pazar günü planına dahil olamayacaktım. Kendi planımı yapmıştım gerçi, saat 11’de arkadaşım Kızılay’da buluşup uygun bir yerde az biraz kalam edecektik. İşler planladığım gibi olmadı ve onun ders planındaki değişiklik yüzünden buluşma planım iptal oldu. Randevuya yetişebilmek için evden kahvaltı yapmadan çıkmıştım, dersimin başlamasına da saatler vardı. Kahvaltı yapmak için Cafe Orta Dünya’nın yolunu tuttum... “Kara Büyü” mü ve tostumu ismarlayıp beklemeye koyuldum. Bu sırada gözüme masada duran, yerel ve ufak çapta yayın yaptığı belli olan, nedense içimde bir sıcaklık uyandıran gazete ilişti, aldım ve karıştırmaya başladım.

Dershanede arkadaşlarıma bu gazeten ve burada yazmayı istediğimden bahsettiğim. Arkadaşlarımdan birisi sağ elinin orta parmağını göstermek suretiyle bir hareket yaptı, aldırmadım.

Akşam eve gelir gelmez gazetedeakilere “Bende bunlardanım ” başlıklı bir e-posta attım:

“Selamlar Solfasol. Bu sabah kahvaltımı yapmak namına gittiğim Cafe Orta Dünya’da tanıştım sizinle. Gazeteyi kabaca inceledikten sonra Büyükşehir Belediyesi’nin dağıttığı gazete geldi aklıma, yani belediyenin bütçesi ve onca imkanına rağmen İ. Melih Gökçek reklamından başka bir şeyin yapılmadığı, içi her manada boş, silindir şekline getirip dürbün ya da mikrofon yapmaktan başka bir işe yaramayan kağıt parçası geldi aklıma.... Yaşadığım şehrin sosyal yanlarının muhteşem yansıtıldığı, sosyal ve kültürel faaliyetlerden bihaber olan halkı en azından şehrinde neler olduğuna dair bilgilendiren, siyasi dokunmalardan ziyade içinde bulunduğu “toplum” a değinen elimdeki gazeteyi düşündüm ardından. İçimi değişik bir heyecan kapladı ve evet ben de bunlardanım! Ben de bunlardan olmalıyım dedim. Bunlar; yani sizlerden biri. Yaşadığım sağlık problemi sebebiyle fiziki olarak katkı sağlayamasam da düşünen, irdeleyen, gören, duyan, merak eden, her an gülmeyi ilke edinmiş ve yaşadığı çevreyi de böyle yapmak isteyen genç bir birey olarak yazılarımla, fotoğraflarımla size katkı sağlamak istiyorum. Mitinglere ve parti kollarına dahil olamam belki fakat klavyemle, kalemimle, deklanşörümle her türlü desteği sağlarım. Gördüğüm ve düşündüğüm şeyleri yazmayı çok severim, gazeteniz/miz vasıtasıyla

yaşadığım şehirle ilgili yazıp çizdiğim şeyleri okuyucu kitlenize kavuşturmadan büyük haz ve onur duyarım. Daha ayrıntılı konuşmak adına olumlu yanıtınızı bekliyorum. Doğaç MİRZA, Batıkent. ”

Solfasol’un içtenlik ve doğallık dolu cevabı, gruba katıldığımı “Ve hoşgeldin. Her türlü katkın ve katılımın için Solfasol’un kapıları sonuna kadar açık.” sözleriyle müjdelediği gibi “Nasıl başlayalım?” diye devam ederek gazetenin Ankara’ya ve Ankaralıya ait olduğunu kanıtlıyordu. Bundan sonraki gelişmeler oldukça hızlı ilerledi ve bir gün sonra kendimi Solfasol’un bir parçası olduğumu, diğer yazarlara da ilan edildiği grup e-postasında öğrendim. Artık ben de onlardan olmuştum, yaşadığım şehir ile ilgili yazıp çizecek, bu güzel oluşumun içerisinde yer alacaktım. Bu şans bana tanıdığı için Solfasol ekibine sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Şehrimize dair her şeyin yer aldığı bu zengin içerikli gazetede söz sahibi olmak için durmayın, yazdığınız bir çok şey için uygun bir köşe bulabilirsiniz. Solfasol’da yazar olmak köşesiyle ben başlangıcımı yaptım, bundan sonrası için de bir yazı dizisi planladık ve sonraki sayılarda oradan devam edeceğim.

Böyle Olur CHP’nin Halkçılığı...

S. Erdem Türközü

Atık işçileri ile belediyeler arasındaki çatışma, belediyelerin katı atıkların ayrıştırılmasının iktisadi anlamda oldukça kârlı bir iş olduğunu fark etmesiyle başladı. Dahası bu işi kotarabilseler, “çevreci/yeşil” gibi yeni bir sıfatla belediyeçilik anlayışlarını donatmaya hak kazanacaklardı. Milliyetçilik de iktisadi kaynaklar üzerinde hak iddia etmenin aracı olarak devreye girebilirdi tabii: atık işçileri Kürttür; tüm Kürtler örgüte yardım ve yataklık etmektedirler ve elbette örgüte giden her kuruş şehit kanı olarak geri dönmektedir; iyisi mi, biz bu yoksulun da yoksulu Kürtleri daha doğmadan yok edelim... Çankırlılı, Tokatlı, Adanalı “Türk milliyetçisi” atık işçileri ne olacak sorusuna yanıt vermelerini beklemeyim çünkü milliyetçiliğin tek vatani iktisadiyattır...

Ama belediyelerinki o kadar da kolay bir iş değildir. Topladıkları atıkları doldurdıkları arabalarından başka gerçekten hiçbir şeyleri olmayan atık işçilerini yıldırma zordur. Muzaffer Eryılmaz döneminde Çankaya Belediyesi zabıta ekiplerinin bu uğurda atık işçisi kanı döktüklerini ve işçilerin Türközü Mahallesi’ndeki

ardiyelerini yaktıklarını bilmem hatırlar mısınız? Altındağ Belediyesi ekipleri belediye binasına birkaç yüz metre uzaklıktaki ardiyeleri yakmaz elbette ama ardiyelere kepçeyi sokarak delik deşik etmekten de geri durmaz. Bu konuda son günlerde öne çıkan ise Yenimahalle Belediyesi oldu. Zabıta ekipleri rutin bir uygulama olarak, atık işçilerinin arabalarına el koymaya ve belli bir miktar ceza karşılığında geri vermeye başladı. Her şey iyi güzeldi de zabıta amiri arabaların bir hafta sonra geri verileceğini söyleyince iş değişti. Atık işçileri için bir hafta ölüm kalım sorunudur. İşçiler atık toplamayacaklarsa ne yapmaları gerektiğini sorduklarında, zabıta amiri “hırsızlık yapın bundan iyi” diye buyurabilmiştir (suça azmettirme mi diyelim). Bu onun son incisi de değildir: rivayete göre bir ölümlü tanrı edasıyla, “biz size göz yumuyorduk ama Kürtler buraya doluştu artık size göz açtırmayacağız” da demiştir (“göz yummak” bir görev ihmali suçunun itirafı ise diğer söyledikleri geminden boşanmış milliyetçilik, düpedüz faşizmdir).

Böyle olur CHP’nin halkçılığı...

Bitmedi... 12 Şubat 2012 gecesi arabası tartaklanarak ve tehdit edilerek gasp edilen Şirin Erbay, 15 Şubat 2012’de, kendi iddiasına göre belediye başkanının odasının önünde dövülür ve bayılır. Gözünü hastanede açar, kolu her ihtimale karşı alçıya alınır. İşkence görülenlere örnek oluşturacak bir şekilde, İHD Genel Merkezi’ne başvurur ve hukukî yardım talebinde bulunur. Hastaneden işgöremez raporu alır. Karakola gider, Ankara Barosu’ndan çağırılan avukatla birlikte suç duyurusunda bulunur. Savcılığa gider, suç duyurusunda bulunur ve adli tıp kurumundan da rapor almayı ihmal etmez. Ama çilesi yine bitmez: zabıta amiri bu sefer şikâyetçi olmaması için tehdit eder. Savcı, Şirin Erbay’ın ifadesini alırken, “durduk yerde seni niye dövsünler, kesin sen de onlara küfretmişsindir” minvalinde bir şeyler söyler ve bu sözler Şirin’i belki de dayaktan daha çok yaralar. Kendisi dört çocuğuna bakmak için Adana’dan Ankara’ya gelmiştir ve bir yıldır atık işçiliği yapmaktadır. Ama artık tek istediği adalet, o da olmazsa bu ülkenin vatandaşlığından çıkmaktır. Milliyetçilere duyurulur.

Yarım Ekmek Bir Buçuk Döner!

A.Şebnem Soysal, Aktan Acar, Cemil Soysal

Kar yüzünü bir gösterdi pir gösterdi. Soğuk. Yollar açık ama kaldırımda yürümek gerçekten beceri istiyor. Başımız önümüzde yürüyoruz. Derken Ulus Halinin önünde buluyoruz kendimizi. Birbirimizin yüzüne bakıp gülümsüyoruz. Tüm heybetiyle önümüzde uzanan hal her birimize ayrı sesleniyor. Biraz çocukluk anıları, biraz balık sofraları, biraz da mimarlıkla geçiyoruz içinden. Halin kaldırılması söylentileri geçiyor aklımdan. Buruk bir tebessümle adımlarımızı hale doğru çeviriyoruz. Sakinlik içimizi buruyor. Oysa çocukluğumuzda burada adım atacak yer bulamazdık. Her köşe başından bir öykü karakteri çıkardı. Ağzında tek dişi olmayan limon satan adam... *"Eskişehir'in unundan, Ankara'nın suyundan, Yeni çıktı fırından simitçiyeeaaaaa"* diye avaz avaz bağırان simitçi... Poşetçi, renk ahenk meyveler, sebzeler, peynirci, helvacı... Neredeler şimdi?

Üçümüz de tanıdık yüzler arıyoruz. Ciğerci Kemal Abi'nin dükkanının önünden geçerken şöyle durup soluklanıyoruz. Ayabakan Balıkçı'sından süzülüp ekmek kokuları arasında yokuşu tırmanıyoruz. Kar kış her zaman kalabalık olan Çıkrıkçılar Yokuşunda in cin top oynuyor. Sokaklara taşan, dertleşme ile karışık ayaküstü pazarlık sohbeti olmuyor artık büyük markaların zincir dükkânlarının önünde. Derken ara sokaklardan birine giriyoruz. O vakit ince ince bir kar başlıyor. Konya Sokak 36 numaranın önünde duruyoruz.

Bir metreyi bulmuyor dükkânın genişliği. İçeriye doğru uzanıp gidiyor, ama en fazla iki kişi sığar. Ustanın elleri kolları maharetli. Döner bıçağı o küçücük yerde incelikle kalkıp iniyor. Yokuş aşağı

seke seke inen kaldırımın bir basamağı oturak olmuş. Üzerine de tertemiz bembeyaz minder koymuşlar.

Rıfat Usta "selamün aleyküüm" diyerek bizi karşılıyor. Başlıyor anlatmaya... "20 yıldır buradayım. Eti Kazan'dan alırım. Kesilmeden önce ne yemiş, hangi sudan içmiş bilirim. Buraya getirir ben hazırlarım döneri. Dönerimiz kıymasızdır." Yarım ekmek arasına bir buçuk döner alıyoruz. İçine domates, soğan vs. koydurmuyoruz. Bir elimizde döner ekmek, diğerinde ayran, başımızdan aşağıya konfeti gibi yağın kar... Sütlü sini gibi dükkanın önüne dizilip eski günleri yad ediyoruz Rıfat Usta ile. "Bir kuyruk olurdu buralarda aklınız durur" diyor. "Öyle ki bir gün yolu kapatıyoruz diye trafik polisi bize ceza yazdı. Burası tekti bir zamanlar Ankara'da. Bugüne de çok şükür eve ekmek götürüyoruz ama... Değişmeyen tek şey döner oldu. Geri kalan bir bir gitti."

Ellerimizi ceplerimize sokup eski Moda Çarşısı'na doğru bırakıyoruz kendimizi. Sabaha, öğle vaktine, kuşluğa, ve hatta

gece ayazına yoldaş lezzetlerin haritasına bir nokta daha ekliyorum.

Ankara'nın lezzet duraklarını keşfetmek için hala zaman var. Rıfat Usta hala buralardayken gidin ve yiyin.

AYIŞIĞINDA AGORA

Anadolu Yurdum, Ben Evliya, Gönlüm Darda

Ali Akın Akyol

Sayın okuyucu, Ankara'daki haber merkezinden öncelikle Sümer ülkesinden gazeteci Enmerkar'a (M.Ö. 3000'ler), sonra Anadolu'dan Halikarnasoslu (Bodrumlu) Herodot'a (M.Ö. 468), Roma'dan Vitruvius'a (M.Ö. 25) ve son olarak da yine Anadolu'dan İstanbullu Evliya Çelebi'ye (1641) bağlanacağız. Konularımız hayatın geneli.

Enmerkar sendeyiz (TV'lerdeki muhabirin kafa sallamalarla geçen anlamsız yüz ifadesine sesleniş fonuyla), şimdi diyorlar ki okulda bir rüşvet olayı gerçekleşmiş nedir ayrıntılar? "Akın (samimi habercilik ya) şimdi olayın geçtiği okuldayım (arkada okul fonu, muhabir de çok önemli bir iş yapmışcasına nefes nefese sunum havası vererek hızlı konuşuyor, yıllar sonra Bağdat yandığında da öyleydi) öğretmen sorguluyor, bir öğrencinin evine gidip yemek yemiş, içki içmiş, elbise hediye edilmiş parmağına da yüzük takılmış. Öğrencinin velisi yapılan sorguda oğlum okula geç kalıyordu, öğretmenden sürekli azar işitiyordu çağırdım eve, memnun kaldı demiş. Hatta öğretmen için yemek ve hediyelerden sonra bonkörülüğe cevaben "Ey delikanlı benim sözlerimi tuttuğun, onlara karşı gelmediğin için yazı sanatının en yüksek noktasına erişesin, senin buluşların tam olsun, erkek kardeşlerinin arasında önder olasın, arkadaşlarının başı olasın, öğrenciliğin en üst düzeyine yükselisin. Sen okul uğraşlarını tam olarak yapabildin ve öğrenmiş bir adam oldun" diyen bir

gizli kamera kaydı var (fonda çekimin karanlık görüntüleri ve eli kelepçeli öğretmenin götürülüşü). Söz sende Akın" (Tarih Sümerde Başlardan, "Sümer'de ilk rüşvet"i aktaran ulvi insan Muazzez İlmiye Çığ, Sy. 7, TTK).

Herodot sendeyiz Mısır'da Memfis'de Hefaistos rahiplerinden edindiğin önemli bilgiyi anlatır mısın (elde papirüs, fonda da piramitler)? "Akın rahipler çok önemli bir olaydan bahsettiler, dünyanın en eski halkı Friglermiş, çok eminler, kral Psammetikos bile kabul etmiş diyorlar. Evet, olay şöyle gerçekleşmiş kralın aklına bir gün dünyanın en eski halkı kim olabilir sorusu düşmüş, çevresine sormuş ne yapmalı, nasıl öğrenmeli diye, cevap aslında 'biziz'i bulmak ama yok demişler biz bir bakalım. Sonra şöyle bir yol bulmuşlar, dünyanın en eski halkının dilini bilen-konuşan olsa olsa yeni doğmuş bir bebek olmalı ki hiç kimse onunla konuşmaz ise ilk söyleyeceği söz bu tanrısal halkın dili olmalıdır. Hatta yeni doğmuş ikiz bebekler annelerinden alınıp bir çobana emanet edilmiş ve tecrit hayatı başlamış, aradan 7-8 ay geçince çoban duyduğu ilk sözü kral ve çevresine iletmış, inanmayıp gidip kendi kulakları ile de duymuşlar. Söz "bekos" kaynak da Friglerin ekmeği olunca kral ne yapsın kabul etmiş artık biz Frigyalıların (Ankaralıların da denebilir) dünyanın en eski halkı olduğunu, söz sende" (Herodot'un güzel sanatların dokuz müzesine adanmış tarihin bilinen en eski tarih kitabının Euterpe bölümünden, Sy. 85, Remzi Kitabevi).

Vitruvius, evlerimiz her depremde, her selde yıkılıyor, şehirlerimizi doğru düzgün tasarlayacak mimarlar için ne diyorsun sizin zamanınızda nasıl durum? "Akın, ben oturdum kitaplar yazdım bugünden, mimar dediğimiz insan değişik bilim dalları ve çeşitli öğretilerin bilgisi ile donanmış olmalıdır; iyi bir tarih bilgisi olmalıdır, felsefe bilmeli prensip sahibi, alçakgönüllü, aç gözlü olmadan dürüst nazik ve adil olmalıdır; mimar dediğin matematiğin kuramlarını bilmelidir, iklimleri, havayı izlemelidir, arazilerin yaşamaya uygun olup olmadığından, suların kaynağından, tıbbın şifasından, hukukun ilkelerinden haberdar olmalıdır; gökbilimden anlamalı, simyanın gücünü, gece gündüzün eşitliğini, rüzgarların yönünü, müziğin büyüsunü, güneşin yerini yapacağı aletler ve saatler ile bilmelidir". Bunları yapmayana mimar denilmez mi diyorsun Vitruvius? Vitruvius bağlantı koptu sonra bağlanırsınız artık (Vitruvius, Mimarlık Üzerine On Kitap, Sy. 4, Şevki Vanlı Mimarlık Vakfı).

Evliya Çelebi geçen sene seni çok andık (malum 2011 yılı, UNESCO tarafından Evliya Çelebi'nin doğumunun 400. yılı nedeniyle Evliya Çelebi Yılı ilan edilmişti) seyahatlerine başlamanın üzerinden 11 yıl geçti yıl 1641, şimdi neredesin, nedir gözlemlerin? Karadeniz seyahatimden yeni döndüm İstanbul'dayım Akın, derdim büyük Karadeniz kaç mildir orda aklım, hesap yapıyorum. Evliya konuşman bizimkine çok benziyor, sen Osmanlıca konuşurdun ne oldu? O zeman heman söylesin Evliya "imdi

bütün kara ve deniz seyyahlarınca biline kiiii, Karadeniz yolculuğumuz sırasında yaptığımız hesaplara göre, boğazdan itibaren (İstanbul) Anadolu tarafından kuzeye gidip, Trabzon ilinden geçip, ta Faşe Çayı boğazına varıncaya kadar 1500 mildir (bu mil neye denk gelir bilmem ama herhalde Osmanlıda 1 merhale 45680 metredir o mu olakı?). Gene boğazdan ta Abaza memleketi 1700 mildir. Gene boğazdan ta Azak kalesi bucağına varıncaya kadar 2000 mildir. Anadolu ve Rumeli tarafından bu Karadeniz'e büyük, küçük 1800 nehir dökülür. Hepsinin büyüğü Rumeli'ndeki Tuna nehridir ki, Karadeniz'e gelinceye kadar 700 ırmak karışır... Karadeniz'in dört tarafı, Azak Denizi de dahil hesap edilirse, 6060 mildir. Karadeniz'de 150 konak (her konak 12 saat) yani beş aydır. Bu Karadeniz seyahatinden kurtulup, sağ salım İstanbul'a gelince, hemen Eba Eyyüb Ensari Hazretlerine gittim. Mübarek mezarına yüz sürüp, mübarek ruhları için bir hatm-i şerife başladım. Bir kurban kestikten sonra, gidip anne babamızla görüştük. Hakiri görünce bağırılmasına bastılar. Hakir, bir daha gemi ile Karadeniz seyahatine çıkmamaya nasuh tövbesi ettim, Cenab-ı Hak bu denizin şerrinden bütün Muhammed ümmetini korusun, amin...". Vay Evliya bu Karadeniz seyahati seni oldukça yıldırmsın ya neyse teşekkürler, tarihin flaş haberlerine devam, reklam arasından az sonra...

Tarihte değil, tarihle kalın dostlar.

Arif Olan Anlaya

Murat Tangal

Kadına yönelik şiddet ve baskıların günden güne arttığı günümüzde Ankara Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelenen Kafes Arkasında adlı oyun tam da gündeme oturan konuyla Altındağ Sahnesinde perde açıyor.

Müşahipzade Celal'in yazdığı oyunu Devlet Tiyatrosu'nun Emekli Sanatçısı Münir Canar yönetti. Bu ikilinin buluşması bir tesadüf değil elbette. Müşahipzade Celal geçmişi günümüze aktaran önemli bir tiyatro yazarı. Münir Canar da bir bakıma; oyuncu rejisör ve yazar olarak Müşahipzade'nin bıraktığı yerden geçmişi günümüze aktarıyor.

Müşahipzade Celal II. Meşrutiyet zamanında yetişmiştir. Oyunlarında batı tiyatro tekniği ile Geleneksel Türk Tiyatrosu motiflerini kullanmış, daha çok Osmanlı'nın son dönemlerinde yaşanan toplumsal hayatın bozukluğu; idari sistemdeki aksaklıklar, dinsel baskılar, ahlaki bozuklukları yeren komediler yazmış. Oyunlarını yazarken daha çok halkın rahatlıkla anlayacağı ve kavrayacağı tipleri seçmiş. Geleneksel Türk Tiyatrosu'nun tek boyutlu tiplerini onun oyunlarında ete kemiğe bürünmüştür diyebiliriz. Kafes Arkasında adlı oyunu 1928 yılında yazmış ve aynı yıl Darülbeyde'de sahnelenmiştir. İstanbul Şehir Tiyatrolarında 1989 yılında sahnelenen oyun, Devlet Tiyatroları'nda ilk kez sahneleniyor.

Oyunda; dört evli, sözde dindar Hacı Davut Efendi'nin her biri ayrı mahallelerde yaşayan kadınlarını kafes arkasına kapatması ve onları baskı altında tutması nedeniyle düşmüş olduğu aciz durum komik bir üslupla anlatılıyor. Meşhur İstanbul yangınlarının olduğu dönemde her mahallede ayrı ayrı yangın çıkar. Hacı Davut karılarını yangından kurtarmak için harekete geçer ve sonunda sürprizlerle karşılaşır. Yangın motifi oyunda önemli bir yere sahiptir. Sık sık kullanılır. Dışarıdaki yangın aynı zamanda toplumsal bir çöküşü ifade ederken, evin içindeki yangın da ahlaki bir yıkımın göstergesidir.

Göstermecî tiyatro anlayışı ile sahnelenen oyunda zaman zaman oyun kırılarak bulundukları yerin tiyatro, oynanılanın da bir oyun olduğu seyirciye aktarılıyor. Münir Canar oyuna metinsel bağlamda müdahalede bulunmadığından oyunda sık yapılan tekrarlar zaman zaman oyunu durgunlaştırmakta ve seyirciyi sıkırmakta.

Oyun dansları Deniz Çiğ'a ait. Dar alanda, kadınların

kafes arkasında Karagöz Hacivat figürleriyle başlayan dansları oyun hakkında bizlere bir ip ucu sunuyor. Oyun yönetmeni Münir Canar'ın yazdığı sözler, Kemal Günüş'ün müzikleriyle buluştuğunda melodik ve geleneksel Türk Müziği motifleriyle bezenmiş ve oyuna ayrı bir tat katan müzikler ortaya çıkıyor. Dekor tasarımında Güven Öktem döner sahne ile işlevsel dekor anlayışı benimsemiş. Sevgi Türkay'ın kostümleri renkli, neşeli, cıvılcı Osmanlı Dönemini yansıtan bir kreasyon. Işık tasarımı yine eski ustalardan Burhanettin Yazar'a ait.

Oyun kişileri ilişkiler bağlamında birbirinden kopuk, sıradan karikatürize tipler. Hacı Davut dışında hemen her oyuncu iki ya da üç sahnede rol alıyor. Hatta Hasene Hanım ve Nadire Hanım, ikinci sahneden sonra bir daha görünmüyor. Bu nedenle oyuncuların

aktif bir rol performansı göstermeleri zor bir oyun, ancak yine de Hacı Davut rolünde İsmet Numanoglu, performansı ile dikkati çekiyor.

Diğer kısa ama öz rolleri ile dikkat çekenler: Pervin Ünalp (Hasene), Selma Bayraktargil (Nadire), Ergin Özdemir (Bekir Ağa), Özgür Öztürk (Rıza), Eda Yılmaz Yener (Raziye), Caner Gezener (Sabri), Savaş Tamer (İmam), Eylül Aktür (Benli Kamile), Ulaş Ersoy (Mişon), Teoman Gülen (Zati Efendi), Cengiz Uzun (İmameci Süleyman), Tunç Yıldırım (Bekçi Bayram), Özgür Cengiz (Ferferek Ali). Her bir tipi canlandıran oyuncular kendi içinde başarılı.

Oyun yönetmeni Münir Canar, oyun broşüründe kısa ama öz olarak şöyle bitirmiş sözünü

“Arif olan anlaya ve dahi bir şeyler yapıla...”

“Nedir adalet, nedir hukuk, nedir ceza?” (Elma Hırsızları)

Feride Sevdâ Öndül

Hukukçu ve yazar Faruk Erem'in yazdığı Bir Ceza Avukatının Anıları (Elma Hırsızları) Ankara Devlet Tiyatrosu sanatçılarından ve rejisörlerinden Volkan Özgömeç'in yorumuyla Ankaralı tiyatroseverlerle buluşmaya devam ediyor. Oyun daha önce Ankara Sanat Tiyatrosu'nda da oynanmıştı. Her iki yorumu izlemiş biri olarak, sahneleniş biçiminden etkilendiğim yorum; Ankara Devlet Tiyatrosununki oldu.

Oyun, “adalet, hukuk, ceza” gibi kavramları sorgulatarak başlıyor ve Türkiye'deki adalet sisteminin nasıl işlediğini bir ceza avukatının tanık olduğu olaylar üzerinden seyirciye yansıtıyor. 2 perdeden oluşan oyunda bizden öyküler. Gazetelerde okuduğumuz, haberlerde yer alan, kimi katil, kimi işlemediği suç yüzünden hapis yatan, kimi zaman da kurban olanların trajik hikayeleri, kısa ama öz bir şekilde anlatılıyor

Oyuncular, canlandırdıkları karakterleri seyirciye aktarmakta son derece başarılı. Bazı oyuncular (Pınar Uslu, Sinem Şahin ve Nurcihan Ergün) ilk defa bu oyun sayesinde izleme şansını buldum. Ankara DT'nin başat oyuncularından Oktay Dal, Levent Şenbay, Edip Tümerkan, Tolga Çiftçi, Ahmet Türkoğlu'nu ve kendisini

daha önce mezun olduğu üniversitede seyredip oyunculuğunu takdir ettiğim Evren Çağrı Turan'ı yeniden bu oyun vesilesiyle seyrettiğim için çok mutlu oldum.

Kimse isteyerek katil olmaz ya da suç işlemez. Şartlar, yaşam koşulları insanı bu noktaya getirmektedir. Bu oyunda da karakterlerin içinde oldukları durum onları mahkumluğa sürüklemiştir. Oyuncuların jest ve mimiklerini yakından gözlemlemek için önlerden bilet alınmasını öneririm. Bu sezon seyrettiğim oyunlar içinde beni en çok etkileyen ve beğendiğim yapımlar arasında oldu Elma Hırsızları.

Meraklıları için oyun 28 Şubat-4 Mart Tarihleri arasında Altındağ Sahnesinde seyredilebilir. İyi seyirler...

Ankara'da Açan Bir Çiçek: 14 Şubat Dünya Öykü Günü

Selim Esen

Nasıl Doğdu?

Ankara Öykü Günleri'nin doğum tarihi 1996 olarak gösterilebilir. 1. Ankara Öykü Günleri 5-10 Mayıs 1997 günlerinde gerçekleştirilmişti. Altı oturum biçiminde düzenlenen etkinliğe yaklaşık kırk öykü yazarı katılmış, dünden bugüne, bugünden yarına öykücülüğümüzü, öykünün etki alanlarını, kent kültürü ve kentleşme bilinci bakımından öyküyü değerlendirmişlerdi. 1996 yılının onur ödülü sahibi Vüs'at O. Bener'di (1922-2005). Ankaralı edebiyat severler kendilerine sunulan bu "öykü ziyafeti"ne büyük ilgi göstermişler, etkinliğin düzenlendiği mekanı adeta bir panayıra dönüştürmüşlerdi. Öykü saatleri, öykü yazarlarının okurlarla söyleşileri, öykü kitaplarını imzalamaları ilgi ve coşku yaratmıştı.

Öncülüğünü öykü yazarı Özcan Karabulut'un yaptığı Ankara Öykü Günleri bir süre sonra adını Dünya Öykü Günü olarak değiştirdi. Son olarak da başına 'uluslararası' sözcüğünü ekleyerek "Ankara Öykü Günleri" adını aldı. 1997'den 2007'ye kadar 11 kez gerçekleştirilen etkinlik bugüne, 2011'e kadar yapılamadı. Aradan geçen dört yıl Ankara'ya özgü etkinliği yeniden ararın hale getirdi.10-14 Şubat 2012 tarihlerinde düzenlenen 12.Uluslararası Ankara Öykü Günleri ise yine etkinliğin mimarı Özcan Karabulut'un girişimiyle Ankaralılarla buluştu.

Neden Öykü Günleri?

Çünkü, öykücülüğümüz nicel ve nitel olarak 'iyi' bir yerde. Çünkü, öykünün yazınsal değer ve ölçütleri tartışılmalı. Çünkü, öykücülüğümüzdeki gelişimin ve canlı öykü edebiyatı ortamının toplumsal, kültürel ilgisini inceleyip, sonuçlar çıkartmak; bu sonuçları edebiyat-sanat-kültür kapsamında kamuoyuna duyurmak olarak açıklanabilir.

Niçin Ankara?

Sorusu ise, Ankara'nın edebiyat ve sanat etkinliklerinin yoğun olarak gerçekleştirildiği bir kent olması ve kentin, giderek ülkenin kültür dokusunun da merkezi olabilmesi biçiminde yanıtlanabilir. Ve Öykü Günleri'nin düşünüş kuranlar Ankara'da yaşıyorlar denebilir.

Katılımcılar, Yer-Mekan

Olgunlar Sokak, Kafka Cafe'de düzenlenen 12. Uluslararası Ankara Öykü Günleri, 10 Şubat Cuma günü başladı. Yaklaşık 27 öykü yazarının öykülerini seslendirmelerinin yanı sıra 22 bildiri, panel ve söyleşi gerçekleştirildi. Dünyanın Öyküsü Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Özcan Karabulut, Roman Kahramanları Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Ömer Asan, Edebiyatçılar Derneği Kurucusu ve İlk Genel Başkanı Ahmet

Say ile onur konuğu Alman Yazarlar Sendikası Başkanı İmre Török açılış konuşmalarını yaptılar. Edebiyatımızın usta yazarı Adnan Binyazar'a, "Onur Ödülü" sunuldu.Görünüşte yazarların biraraya geldikleri bir toplantı olarak görülen etkinliğe izleyici katılımının yer nedeniyle henüz istenen düzeyde olmadığı söylenebilir. Dar, basık, seslendirme sisteminin yetersiz olduğu mekanda, geniş izleyici katılımı, beklemek safdillik olurdu.

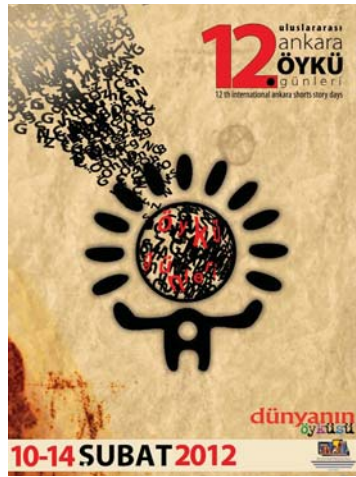
Bu tür etkinliklerin önde gelen yararlarının başında okuma alışkanlığının sağlanması geldiği düşünülürse izleyici katılımının, bir başka deyişle okuyucunun önemli olduğunu söylemeliyiz. Ve bu noktada bazı verilere değinmeliyiz:

Demokrat Eğitimciler Sendikası'nın (DES) yayınladığı 'Türkiye'nin Okuma Alışkanlığı Raporu'na göre, Türk halkı okumaya yılda 6 saat zaman ayırıyor.

2009 yılında Türkiye'deki toplam kütüphane sayısı 1152. Bunlardan 45'i çocuk kütüphanesi, 14'ü yazma eser kütüphanesi, 55'i gezici kütüphane, 1038'i de İl ve İlçe kütüphaneleri. 2007 yılı verilerine göre kütüphanelerimizde 13 milyon kitap var. Buna karşılık komşumuz Bulgaristan'da 46 milyon, Rusya'da 739 milyon. Kütüphanelerimize kayıtlı üye sayısı 493 bin 500 iken, İran'da 7 milyon, İngiltere'de 35 milyon. Türkiye'de 68 bin 500 kişiye 1 halk kütüphanesi düşerken, 95 kişiye bir kahvehane düşüyor. Kütüphanelerimizde çalışanlar 333 kişi. Buna karşılık Almanya'daki halk kütüphanelerinde 8 bin 337, İspanya'da ise 3 bin 794 kişi çalışıyor.

Her mahallede kütüphane olmadığı için çocuklarımızın kütüphaneye gidebilmeleri de olanaksız. Ya da otobüs, dolmuş vb. ulaşım aracı kullanmak zorundalar. Kütüphaneye ulaştıklarını varsaysak bu defa da, aradıkları kitabı bulamama sorunuyla karşılaşacaklar. Çünkü kütüphanelerimizde her aranan kitap, güncel dergi ya da araştırma yer almaz. Geriye okul kütüphaneleri kalıyor. Çocuklara kütüphaneye gitme alışkanlığını kazandıracak mekanlar bunlar olmalı. Ama pek çok okulumuzda ne yazık ki kütüphane yok. Böyle olunca okuma alışkanlığı da edinilemiyor.

Kitap bizde çıktığı gün, raflara yerleştğinde ne satarsa satıyor. Bir gün sonra satış yerinde sayıyor. Günlük gazete gibi...

İzleyici Nerede?

Ankara öykü Günleri, belki 14 Şubat Dünya Öykü Günü'nü de doğurarak, edebiyatçılar arasında barışın, dostluğun, sevginin de simgesi haline geldi, ama okuyucuya okuma alışkanlığı anlamında ne kazandırdı. Bence konuya bu açıdan yaklaşılmalı. Evet, edebiyatçılar biraraya geldiler, birbirlerinin öykülerini dinlediler, kimi konularda görüşlerini düşüncelerini paylaştılar, hasret giderdiler.

Peki, izleyici neredeydi?, okuyucu neredeydi? İşte sorulması gereken bu. Etkinliğe ev sahipliği yapan mekan izleyici ve okuyucuyu kucaklayabilecek boyutta mıydı? Yer herkesin kolayca bulabileceği, ulaşabileceği bir yerde miydi? Konular izleyicinin beklentisini karşıladı mı? Süre yeterli miydi, uzun muydu? Katılımcılar öykülerini, konularını anlaşılabilir bir biçimde seslendirebildiler mi? Soruları çoğaltmak mümkün. Tabi yanıt almak da mümkün. Kuşkusuz herkes kendi görüşü doğrultusunda cevaplayacaktır.

Sonuç

Sonuçta bir etkinliği daha geride bıraktık... Ve anladık ki, "Öykü şifre çözmez, uzlaşmaz. Tözünü korumak için incelikle direnir. Kimi zaman yaşamsal bir tepki, kimi zaman huzursuzluk ya da küçücük bir mutluluktur. Açık bırakılmış bir kapı, bir haklılık çığıdır."

Böyle diyor 2012 yılı Öykü Bildirisi'ni kaleme alan İnci Aral. Bu görüşüne katılmamak elde değil.

Öykü ışıktır başlıklı bildirisinde, insanlığın ortak belliğine gönderme yapıyor Aral: "Öykü, ilk saf anlatıdır. Ortak belleğin yankısı, insan aklı ve sezgilerinin alçakgönüllü ama coşkulu dilidir. Kalbin iyiliğiyle, aşkla, zihnin imgeleriyle beslenip canlanır. Yaşamın genişlik ve devingenliği içinde, hiç bıkmadan yeni, özgün ve güzel sözü ararken fark edilemeyenin peşinden gider. Gücünü derinliğinden, keşiflere uygunluğundan, sınırsızlığını dilinin insani öze yoğunlaşmış oluşundan alır."

Kısaca özetlemek gerekirse,

12.Ankara Öykü Günleri'nde, hazırlanan etkinlik programları ve projeler aracılığıyla, ayrım yapılmaksızın, herkesin öyküye katılma ve öyküden zevk alma olanakları arttırıldı, ömür boyu süren öğrenme olgusunda, öykünün üstlendiği rol öğretildi ve yaygınlaştırıldı, her yaştan ve her deneyim düzeyinden gelen öykü yazarlarının yaratıcılık ve profesyonellik alanlarında gösterdikleri çabalar desteklendi. Ama bir eksik vardı... Eksik olan izleyiciydi, okuyucuydu. Ve bunun çaresi dile getirilmedi, tartışılmadı.

2012 MART										PROGRAM	
	Büyük Tiyatro	Cüneyt Gökçer Sahnesi	Sinasi Sahnesi	Küçük Tiyatro	Akın Sahnesi	Aktındağ Tiyatrosu	İrfan Şahinbaş Sahnesi	Stüdyo Sahne	Oda Tiyatrosu		
01	Perşembe	KANTOCU	SIRÇA KÜMES	SERSEM KOÇANIN KURNAZ KARIŞI	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	YASTIK ADAM		KREM KARMEL	01	
02	Cuma	KERBELÂ	SIRÇA KÜMES	SERSEM KOÇANIN KURNAZ KARIŞI	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)		İŞTE BAŞ İŞTE GÖVDE İŞTE KANATLAR	KREM KARMEL	02	
03	Cumartesi (M)	KANTOCU	SIRÇA KÜMES	SERSEM KOÇANIN KURNAZ KARIŞI	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	YASTIK ADAM			03	
03	Cumartesi (S)	KANTOCU	SIRÇA KÜMES	SERSEM KOÇANIN KURNAZ KARIŞI		ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)			KREM KARMEL	03	
04	Pazar (M)	KERBELÂ	NARNIA GÜNLÜKLERİ	SIRÇA KÜMES	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ		İŞTE BAŞ İŞTE GÖVDE İŞTE KANATLAR		04	
05	Pazartesi		*TAHSİS		**TAHSİS					05	
06	Salı	GENÇ OSMAN	KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	* AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA	ÜÇ YÖNETMEN ÜÇ OYUN (BEKLEYİŞ-KOROGUFLUĞUN MEYDANA ÇIKIŞI KARINCALARI)	KONTRABAS	06	
07	Çarşamba		KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA		KONTRABAS	07	
08	Perşembe		KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA		KONTRABAS	08	
09	Cuma	GENÇ OSMAN	KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA	ÜÇ YÖNETMEN ÜÇ OYUN (BEKLEYİŞ-KOROGUFLUĞUN MEYDANA ÇIKIŞI KARINCALARI)	KONTRABAS	09	
10	Cumartesi (M)		KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA	ORKESTRA		10	
10	Cumartesi (S)		KERBELÂ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	AÇIK AİLE	BARİŞ	KAFES ARKASINDA		KONTRABAS	10	
11	Pazar (M)	GENÇ OSMAN	NARNIA GÜNLÜKLERİ	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN	*PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	BOĞAÇ HAN	ÜÇ YÖNETMEN ÜÇ OYUN (BEKLEYİŞ-KOROGUFLUĞUN MEYDANA ÇIKIŞI KARINCALARI)		11	
12	Pazartesi				**TAHSİS	**TAHSİS				12	
13	Salı	GENÇ OSMAN	FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	FIGARO	RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	DÖNÜLMEZ AKŞAMINUFKUNDAYIZ	13	
14	Çarşamba		FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN FIGARO	RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ	ORKESTRA	DÖNÜLMEZ AKŞAMINUFKUNDAYIZ	14	
15	Perşembe		FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	FIGARO	RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ	ORKESTRA	DÖNÜLMEZ AKŞAMINUFKUNDAYIZ	15	
16	Cuma	*TAHSİS	FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	FIGARO	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	DÖNÜLMEZ AKŞAMINUFKUNDAYIZ	16	
17	Cumartesi (M)		FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	FIGARO	RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ	ORKESTRA		17	
17	Cumartesi (S)		FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	FIGARO	RAB ŞEYTANA DEDİ Kİ	HAYDİ KARİNA KOŞ		DÖNÜLMEZ AKŞAMINUFKUNDAYIZ	17	
18	Pazar (M)	GENÇ OSMAN	FOSFORLU CEVRİYE	**TAHSİS	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	HAYDİ KARİNA KOŞ	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ		18	
19	Pazartesi		SUNAY AKIN ANLATIYOR							19	
20	Salı	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	NİZAM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ONBİR TABLO	KAFES ARKASINDA	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	* YOSUNLAR	20	
21	Çarşamba		BENİM TATLI MELEGİM KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN SÖNMÜŞ YILDIZLAR	NİZAM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ONBİR TABLO	KAFES ARKASINDA	ORKESTRA	YOSUNLAR	21	
22	Perşembe		BENİM TATLI MELEGİM KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	NİZAM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ONBİR TABLO	BOĞAÇ HAN / KAFES ARKASINDA	ORKESTRA	YOSUNLAR	22	
23	Cuma	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI NİZAM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ONBİR TABLO	KAFES ARKASINDA	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YOSUNLAR	23	
24	Cumartesi (M)		KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	SÖNMÜŞ YILDIZLAR		KAFES ARKASINDA	ORKESTRA		24	
24	Cumartesi (S)		KERBELÂ	SOĞUK BİR BERLİN GECESİ	SÖNMÜŞ YILDIZLAR	NİZAM HİKMETİN "MEMLEKETİMDEN İNSAN MANZARALARI"NDAN ONBİR TABLO	KAFES ARKASINDA		YOSUNLAR	24	
25	Pazar (M)	ELMA HİRSİZLARI (BİR CEZA AVUKATININ ANILARI)	KERBELÂ	***TAHSİS	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN	PAL SOKAĞI ÇOCUKLARI	BOĞAÇHAN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ		25	
26	Pazartesi		**TAHSİS	***TAHSİS		***TAHSİS				26	
27	Salı	GENÇ OSMAN	BARİŞ	*KIRMIZI	GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YOSUNLAR	27	
28	Çarşamba		BARİŞ	KIRMIZI	KELOĞLAN KELEŞOĞLAN GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	YASTIK ADAM	YOSUNLAR	28	
29	Perşembe		***TAHSİS	KIRMIZI	GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	YASTIK ADAM	YOSUNLAR	29	
30	Cuma	GENÇ OSMAN	***TAHSİS	KIRMIZI	GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	BİR DELİNİN HATIRA DEFTERİ	YOSUNLAR	30	
31	Cumartesi (M)		***TAHSİS	KIRMIZI	GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN	YASTIK ADAM		31	
31	Cumartesi (S)		***TAHSİS	KIRMIZI	GEORGE DANDIN	FOSFORLU CEVRİYE	SİNEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULLINSUN		YOSUNLAR	31	

*D.O.B.

**AYSA ORGANİZASYON
** ANKARA SANAT
*** VOLKAN SEVERCAN

*İSTANBUL DT
**TİYATRO E.S.E.K.
***TİYATROADAM

* ESKİŞEHİR BSB
SEHIR TİYATROLARI
**GELİR İDARESİ

*PRİMİYER
**ANKARA BAROSU BSK.
***GAĞAŞ GAZETECİLER DER.

• 29 MART 2012 MUHSİN ERTUĞRUL SAHNESİ SAAT 11.00 BOĞAÇ HAN (ÖZEL GÖSTERİM)

*PRİMİYER

Dosya Konuları

Geçmiş Sayılarda...

Solfasol Sayı.01
Mayıs.2011

Ankara'da Bisikletli Yaşam Bulundu

Solfasol Sayı.02
Haziran.2011

PolitikAnkara

Solfasol Sayı.03
Temmuz.2011

Bebeklerin Ankarası

Solfasol Sayı.04
Ağustos.2011

Hamamönü

Solfasol Sayı.05
Eylül.2011

Hacıbayram

Solfasol Sayı.06
Ekim.2011

Yeni Başlayanlar İçin Ankara

Solfasol Sayı.07.08
KasımAralık.2011

Kentte Beslenme

Solfasol Sayı.09
Ocak.2012

Gözetle(n)me

Solfasol Sayı.10
Şubat.2012

Yer Altında Bir Ankara Var: Ankara'nın Pasajları

Solfasol Sayı.11
Mart.2012

Ankara'da Yerel Basın

Gelecek Sayılarda...

Solfasol Sayı.12
Nisan.2012

Ankara'nın Perili Köşkleri

Solfasol Sayı.13
Mayıs.2012

Atık Kağıt İşçileri ve Geri Kazanım

Solfasol Sayı.14
Haziran.2012

Homofobi

Solfasol Sayı.15
Temmuz.2012

Ankara'nın Anıtları ve Heykelleri

Solfasol Sayı.16
Ağustos.2012

Şehrin Görünmeyen Emekçileri

1-4 mart If Ankara Bağımsız Film Festivali (Alman Kültür Merkezi, AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi, Bilkent Üniversitesi, Başkent Üniversitesi, AFM Cema)

3 mart Belgesel Gösterimi Büyük Anadolu Yürüyüşü Belgeseli, 15.00-17.00, Alman Kültür Merkezi, Atatürk Bulvarı, 131, Bakanlıklar, Kızılay

3-4 mart Pembe Hayat Seks İşçiliği ve İnsan Hakları konferansı... <http://pembehayat.org/seks-isciligi-ve-insan-haklari-konferansi-basliyor/>

5-6-7 mart Odtü Sosyoloji Günleri “Kitle ve İktidar”, <http://odtusosyolojitolulugu.blogspot.com/2011/11/8-geleneksel-odtu-sosyoloji-gunleri.html>

6 mart- 20 nisan Ayşe Bilir “Anlık Tutanaklar” Resim Sergisi (Atlas Sanat Galerisi) Cinnah Cad. No: 19/1 06690, Çankaya, Ankara Tel:0(312) 468 59 04 - e.mail:atlassanat@gmail.com

7 mart Opera: Yusuf ile Züleyha, Besteci Okan Demiriş, Orkestra Şefi: Winfred Müller, Sahneye Koyan N. Aytaç Manizade Opera Sahnesi, Atatürk Bulvarı, Opera

8 mart Münevver Bıçakçı Sergisi Eller, Yüzler, Kuşlar, Cumhuriyet Kültür Merkezi (Ahmet Rasim Sokak, No:14, Çankaya)

8-10 mart 10. Türkiye Üniversite Öğrencileri Bağımsız İktisat Kongresi “dünyada kriz, ayaklanmalar ve müdahale”, ODTÜ ve Ankara Üniversitesi <https://www.facebook.com/events/295420890509399/>

15-22 mart 23.Ankara Uluslararası Film Festivali

<http://www.filmfestankara.org.tr/tr> (Festival Mekanları: Batı Sinemaları, Kızılırmak Sineması, Alman Kültür Merkezi, Çağdaş Sanatlar Merkezi)

22-31 mart 6. Ethos, Ankara Uluslararası Tiyatro Festivali başlıyor Sahneler şenlenerek anlamına kavuşsun! “Başkent”te sanat sokakları inşa edilsin! Gökyüzünde replikler uçuşsun!

29-30 mart Dağ Filmleri FestivaliÇankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi, Kennedy Caddesi, No: 4 Kavaklıdere, <http://www.dagfilmfest.org/Sayfa/6/Program>

Nerde Ne Var

Galeri Nev’de Sergi (Valerio Adami, 24 Şubat-31 Mart 2012, Gezegen Sokak, Gaziosmanpaşa) Adami, Türkiye’de ilk kez sergileniyor. İpek baskılar, taş baskılar, gravürler ve édition de luxe kitaplardan oluşan sergi aynı zamanda usta Fransız kuramcısı filozof Jacques Derrida ile Adami arasındaki dostluğa ve işbirliğine de dikkat çekiyor.

AST (İzmir Cad. İhlamur Sokak, Kızılay) AST aylık program için, , **Zübük:** 2-4-7-9-11-14-16-17-18-21-23-25-28-30 mart, **Giderayak:** 3-10-17-24-31 mart **4 Mart** Belgesel Film Gösterimi: Limonlu Kahve, 19:00, **8 Mart** Argos Sanat Tiyatrosu, Cesur Kadınlar, 20.00 **12 Mart** Önce Bir Boşluk Oldu Kalp Gidince, Talimhane Tiyatrosu, 20.00,

Nefes (Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) , **Her Cuma ve Cumartesi** Murat Meriç’le Eski 45’likler, 21:00 , **6 mart** Konser: Abdal 21:00

EskiYeni (Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) **Her Cuma ve Cumartesi** Alper Fidaner’den 60’lar ve 70’lerden Bugüne DemodePop!

PAB (Perşembe Akşamı Bisikletçileri) Her Perşembe 19:30 (Ayda bir Gölbaşı Hayvan Barınağı ziyareti)

KAOS GL Kaos GL Çarşamba Söyleşileri www.kaosgl.com, **10 Mart** Söyleşi: “Hızla Muhafazakârlaşırken Ne Yaptığımıza, Nasıl Yaptığımıza, Nerede Durduğumuza Bakmak?”, Prof. Dr. Simten Coşar tarafından kaleme alınan metin üzerinden, Kaos Kültür Merkezi, Gazi Mustafa Kemal Bulvarı 29/12, Kızılay **10-11 Mart** Feminist forum, <http://kaosgl.org/sayfa.php?id=10505>

OLGU Psikolojik Danışmanlık

TERAPİ KOLTUĞUNDA

SANAT

(Terapi Koltuğunda Sanat Söyleşileri) 2-16-30 mart (Meşrutiyet Cad. Konur 2 Sok. No:71/6 Kızılay / Ankara)

CERMODERN (Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) Cermodern de **3 Mart**’tan itibaren her cumartesi -11.00-15.30-yaratıcı yazarlık atölyesi başlatıyor... **6 Mart** Konser: Viyana Senfoni Yaylı Çalgılar Beşlisi, 20:00, **6-22 Mart** Sergi: Aynadaki Adam, Haşim Kılıç **8 Mart** Sergi: Kırmızı Pabuçlu Kadınlar, Aslı Kutluay

Seçki: Ebru Baysal

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Mart 2012
11. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Editör
Mehmet Onur Yılmaz,
Sibel Durak

Yazı İşleri
Aktan Acar, Ezgi Koman,

Tanju Gündüzalp

Yayına Hazırlayanlar
A. Necati Koçak, A. Şebnem Soysal, Akın Atauz, Aktan Acar, Aydın Bodur, Ayhan Çelik, Burcu Öztürk, Ebru Baysal, Emrah Kırımsay, Enver Arçak, Eren Aksoyoglu, Funda Şenol Cantek, Gözdem Üner Tubay, Kübra Ceviz, Murat Dirican, Nermin Atıkan, Onur Mat, Özge Altınyayla, S. Erdem Türközü, Selda Bancı, Sümeyra Ertürk, Umur Koşan

Katkı Verenler
Ali Akın Akyol, Alper Şen, Asena Ayhan, Aydan Çelik, Ayşe Uslu, Birol Özdemir, Çiğdem Mater, Deniz Enli, Erdem Ceydilek, Mehmet Ali Çetinkaya, Mehmet Zeki, Murat Ayvaz, Murat Sevinç, Murat Tangal, Ozan Küçükusta, Özsel Bebeli, Özgür Yalçın, Pınar Büyükgür, Rabia Ç. Çavdar, Selçuk Atalay, Selim Esen, Serap Günay, Tolga Özçelik, Umur Güner, Yaşar Seyman

Teşekkürler
Adnan Gerger, Ahmet Abakay, Arif Şentek, Ayça Örer, Bülent Duru, Kudret Emiroğlu, Mahzun Doğan, Murat Demirbaş, Murat Sevinç, Naime Alimoğlu, Nilgün Gürkan Pazarıcı, Tacettin Çebi, Tanıl Bora, Turan Tanyer

Tasarım ve Uygulama
Volkan Uysal

Sahibi ve SorumluYazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi
Kavaklıdere Mah. Tunalıhımlı Cad. No:54/8 06660 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com

İstanbul Temsilcisi
Alper Şen
İstiklal Cad. 116
Danışman Geçidi
Han Çıkmaşı Sok. No: 1
Beyoğlu - İstanbul
Tel: 0 537 683 94 70

Basım Yeri
Mattek Matbaacılık
Bas. Yay. Tan. San. Tic. Ltd. Şti.
Adakale Sokak No:32/27
Kızılay/Ankara
Tel: 0 312 433 23 10

Basım Tarihi
01.03.2012

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın
5000 Adet Basılmıştır

Adem Badem

Enver Arcak

"Hakikat insanlara uğruna yaşamak için bir neden verir.

Bir nedenin varsa, altından kalkamayacağın hiçbir zorluk yoktur. Yük, o zorluğun kendi ağırlığı değildir, yük, o zorluğu taşımak için bir nedeninin olmamasıdır". (Levh-i Mahfuz)

Hız çağının baş döndürücü etkisi sarıyor ortalığı, alaca bulaca algılamalara sebep olan sürat içinde yol bulmaya çalışırken, karmaşada gösterilmek istenen verilmiş oluyor. Seks, şike, dayak veya kaza görüntüsü diye sunulan, bakıp göremediklerimiz bizleri cahil kılıyor. Azımız gerçeklerin merakı içinde kalıyoruz. Kalmak istemeyip hızı da

kaçırmak istemeyenler akan karmaşaya katkısı fark etmeden sağlıyor. Kimisinin izlemeyen kimisinin izleyip yorumladığı "Fok Badem'e dayak" videosunun ardından koparılan fırtınanın savurduğu tozları silkeleyerek yazmaya çalışıyorum.

Ortalık yerde "denizde karşıma çıkarsa zıpkınla vururum" deme cür'etini gösterenler ve onu öldürmek amacıyla saldıranlara karşı, "Akdeniz Foku'nu Korumak Akdeniz'i Korumaktır" sloganıyla, namı diğer *Monachus Monachus* neslinin tükenmemesi için yirmi yıldır mücadele eden, çabalayan bir STK mağdurken suçlu ilan edilmekte. Fark edilmesi hassasiyetle titizlik isteyen bir durum var ortada.

Didim açıklarında Aralık 2006'da, henüz bir buçuk aylık bir yavru iken Sahil Güvenlik desteğiyle bakıma muhtaç halde bulunan Badem, 5 senedir dönemsel rehabilite sürecinden geçiyordu. Badem'in doğal ortamda, insanlardan uzak kalması gerekmektedir durumu insanlara anlatmak Badem'e anlatmaktan daha zordu. Badem'le ilgili çıkan haberlerin çoğu bilinçlendirmeden uzak, özensizce verilmekteydi. Güncel haberlere bakınca

SOLFASOL'u Nerede Bulabilirsiniz?

Ankara Satış Noktaları:

Ada Kitabevi (Gordion AVM), Anadolu Kitabevi (Tunalı Hilmi Önal Pasajı), Aşıyan Kitabevi (Bayındır Sok. Adil Han Kızılay), Bahar Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Dost Kitabevi (Konur Sokak), Devr-i Alem Sahaf (Tunalıhilmi Cad. Kuşulu Pasajı), İmge Kitabevi (Konur Sok.), Turhan Kitabevi (Konur Sok.), Gülten Kitabevi (Karanfil Sok. Birlik Pasajı), Güven Kitabevi (Bahçelievler 7 Cad. 32. Sok.), Leylim Kitap (Esat Cad. Pamuk Pasajı), ODTÜ Öykücü Kitabevi (ODTÜ Çarşı), ODTÜ Mimarlık Fakültesi Kırtasiye, Okuyorum Kitabevi (Konutkent 1 Çarşısı), Orhun Kitabevi (Tunalıhilmi Cad. Tunalı Pasajı)

İstanbul Satış Noktaları:

Mephisto Kitabevi: (Beyoğlu & Kadıköy Şubeleri) Parmakızı Kitabevi (Kadıköy Akmar Pasajı No: 70/25) Semerkand Kitabevi (Beyoğlu Süslü Sakı Sok.No: 5)

Solfasol Mekanları:

Solfasol'ü okuyabileceğiniz mekanlar da var! Kızılay'da Anatolia, AST, Beyoğlu Cafe, EskiYeni, Nefes, Ortadünya, Roxanne Cafe, Tayfa Kitap Cafe, Tenedos ve Sakal'da, Ayrıca Siyasal Kırtasiye, İHD, Ahlatlıbel, Lozanpark, ODTÜ Sunshine'da; Kaleye yolunuz düşerse Kirit Kafe'de (Koyunpazarı Sokak No:60) Solfasol bulabilirsiniz.

Gökhun Baltacı "Yürüyüş" Ankara Halk Evleri 80. Yıl Etkinlikleri "Sokak Özgürleştirir"

sanki bir sirk/gösteri merkezinde esir tutulan canlı sanırsınız Badem'i.

Badem'in bakım altına alınışı keyfi bir rehabilitasyon olayı olmadığı gibi, doğa koruma adına özverili bir mecburiyetle gerçekleşmiş nadir iyi işlerdendir. Sanki esaret altında işkence ediliyormuş algısı, harcanan emeklere yazık etmekte. Söz konusu videoyu hem izleyenler hem de izlemeyenler emin olsun ki; Badem'e acı çektirmek işkence etmek bir yana iyi niyetle yapılmış bir kısa andır o görüntüler. Arazi ve kıyı rantçıların,

çıkarıcılarının işlerini sekteye uğratan, başta yunusların ve tüm hayvanların esaretine karşı işler yapan Sualtı Araştırmaları Derneği'ne yönelik bir komplo lokmasıdır. Dubai'de yaşayan Hürriyet yazarlarından Yonca Tokbaş neler olduğuna dair sorgulamadan lokmayı yiyenlerden olmuş ve "... Videoyu seyretmedim. Haberin başlığı bana yetti..." deyivermiş.

Hakikat size gösterilmeye çalışılan değil, derinlik içinde bulma çabası isteyen bir sabır işidir... Hele ki gazeteciyse!

Engelli Memur Seçmek İçin Neden Sınav Yapılır? Sınav Yanlış, Hazırlık Kursu İki Kere Yanlış

29 Nisan 2012'de Türkiye genelinde yapılacak sınavla engelli kadrosu için memur alımı yapılacaktır. Türkiye'nin her yerinde iş sahibi olmak isteyen binlerce engelli birey bu sınavlara hazırlanıyor. Pek çok engelli birey ise ya maddi imkanı olmadığı için ya da kendi engeline uygun kurs bulamadığı için sınava bir sıfır yenik girecek. Konu ile ilgili açıklamada bulunan Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Odyoloji Bilim Dalı Başkanı ve İşitme Engelliler Gelişim Merkezi Derneği Başkanı Prof. Dr Yusuf K. Kemaloğlu engellileri yarıştırmamanın engellilere yönelik ayrımcılığı derinleştirdiği görüşünde. Hal böyleyken Ankara Büyükşehir Belediyesi 26 Şubat'ta Eryaman Aile Yaşam Merkezi'nde 44 engelli bireyin katıldığı sınava hazırlık kurslarının açılışını yaptı.

Sınav Ayrımcılığı Derinleştiriyor

Tartışmanın gözardı edilen en önemli yanı engelli bireyler için bir pozitif ayrımcılık uygulaması olan "engelli devlet memuru kadroları" için engelliler arasında sınav yapılıyor olmasının yarattığı sorunlar. İlk bakışta bir sorun gibi görünmese de engellilerin birbirleri ile yarıştırdığı bu sınavlar ayrımcılığı giderici değil derinleştirici bir rol üstleniyor. Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Odyoloji Bilim Dalı Başkanı ve İşitme Engelliler Gelişim Merkezi Derneği Başkanı Prof. Dr Yusuf K. Kemaloğlu yaptığı açıklamada engellileri yarıştıran bir sınavla memur alımının sınavların engelliler arasındaki ayrımcılığı derinleştirdiğini bu sınavlara hazırlık için açılan kursların da bu durumu pekiştirdiğini belirtiyor. Kemaloğlu açıklamasında "Birileri engelli memur sınavı için hazırlık kursları yapınca ne değişecek?" sorusunu şöyle cevaplıyor: "Bazı engellilerin bilgi seviyesinin

artması 'sınavı kazanan sayısını' ve 'işe yerleştirilen sayısını' etkilemeyecek. Sadece 'daha bilgili' ya da 'bilgisini ortaya koyabilir' olanlar işe girmiş olacak; yani 'daha öteki' olanlar 'daha hariç' tutulacak."

Sınav Yanlış, Hazırlık Kursu İki Kere Yanlış

Engellileri yarıştıran tek tip bir sınav yapmanın yanlış olduğunu bu sınava hazırlık için kurs düzenlemenin ise özü kabahatinden büyük bir yanlış olduğunu belirten Kemaloğlu yapılması gerekenin tek tip bir sınav değil öncelikle engel gruplarına göre ihtiyaç ve hizmet alanlarının belirlenmesi olduğunu belirtiyor.

Profesör Kemaloğlu, bunun yanında engelli oranlarına göre kotalar oluşturulması, sınavların doğuştan – erken çocukluktan itibaren engelli olanlara göre farklılaştırılması, engellilerin istihdam edileceği alanların

tespiti ve bu tespitten norm kadrolar oluşturulması gerektiğini söylüyor.

Engeller Bazen Avantaj da Sağlar

Kemaloğlu'nun altını çizmemiz gereken en ilginç tespiti ise şöyle: "Unutmayınız ki belli engel grupları belli işler için idealdir: örneğin görme engellilerin gören bireylere göre bazı avantajları vardır; bunu alan uzmanı bilim insanlarıyla görüşerek saptayabilirsiniz. Konuşamayan işitme engelliler yani sağırılar ise devletin işaret dilinde kamu hizmeti sunma gereksinimini karşılamak için her kurumda (özellikle hizmet kurumlarında) acilen gerek duyulan personellerdir." Prof. Dr. Yusuf Kemaloğlu, alandaki sivil toplum örgütlerinin ve uzmanların bıkmadan bu görüşlerini her platformda seslendirmeleri gerektiğini, bir gün bunun mutlaka etkili olacağını belirterek sözlerini tamamlıyor. /Solfasol

**SOLFASOL'E
ABONE
OLMAK
İSTER MİSİNİZ?**

Solfasol, doğrudan satış yanında destekçi abone ve abonelerinin katkılarıyla yayın hayatına devam etmeyi, tüm Ankaralıları, Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçılara; en uzak köşesine kadar; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar ulaşmayı hedeflemektedir. Solfasol'e kişisel ya da kurumsal destekçi ve abone olmak için e-postanızı bekliyoruz: abone@gazetesolfasol.com Katkı, görüş ve önerileriniz için bize yazın: bilgi@gazetesolfasol.com www.gazetesolfasol.com